

മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ

മലയാറ്റൂർ

ചീഫ് എഡിറ്റർ
എസ്. കെ. നായർ
എഡിറ്റർ
പി. ബി. സി. നായർ

Handwritten signature/initials

25th December 1977; Phone: 2825, 3362

ലേഖനം _____

സദാചാരവും ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണവും
പി. ടി. ഭാസ്കരപ്പണിക്കർ
സാഹിത്യവാമമലം
എം. കൃഷ്ണനായർ
കേശവദേവ് എന്റെ നിത്യകാമുകൻ
സീതാലക്ഷ്മീദേവ്
മലയാളഗാനങ്ങൾ
പി. എസ്. എൻ

കവിത _____

നാടകാനുമുതൽ ജ്ഞാനകാണ്ഡംവരെ
നീലബേരൂർ മധുസൂദനൻനായർ

കഥ _____

മുത്തായമുഖക്കുരു
തൂളസി
കൊടികൾ
പേരുനാഥ് പലേരി

കേരളത്തിൽ നിന്ന് തിരുവാലകൾ
എ. വി. എം. നാജായണൻ

നോവൽ _____

മുദ്രലപ്രഭ
മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ
ധർമ്മപുരാണം
ഒ. വി. വിജയൻ
ഈ നാളുകളുടെ ലോകം
കാക്കനാടൻ
കാമിനി പ്രിയ കാമിനി
എകലപ്യൻ

സ്മിരം പംക്തികൾ _____

മുഖഭാഗചിത്രങ്ങൾ
പി. ബി. സി. നായർ
വായനക്കാരുടെ കത്തുകൾ

മുഖചിത്രം
ഫോട്ടോ ബാബൻ താക്കൂർ

കുറച്ചുപിന്നെ ജീവന്റെ അർത്ഥം എന്തായിത്തീർന്നു? അത് എന്തായിത്തീർന്നു?

"We are a psychic process which we do not control or only partly direct. Consequently, we cannot have any final judgment about ourselves or our lives. If we had, we would know everything—but at most that is only a pretence. At bottom we never know how it all has come about. The story of a life begins somewhere, at some particular point we happen to remember; and even then it was already highly complex. We do not know how life is going to turn out. Therefore the story has no beginning, and the end can only be vaguely hinted at."

---C. G. JUNG. "Memories, Dreams, Reflections."

മലയാളത്തിൽ ഈ പദങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് എഴുതേണ്ടത്? മലയാളത്തിൽ ഈ പദങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് എഴുതേണ്ടത്?

1

മനസ്സോടുകൂടിയാണ് മനസ്സ്? അതെങ്കിൽ വേരുകളും വർണ്ണങ്ങളുമെന്താണ്? അനുഭൂതികൾ, അനുഭവങ്ങൾ, ഓർമ്മകൾ. പുതിയതു പഴയതിനെ മറയ്ക്കുന്നു. ക്യാൻഡിഡ് ഒരു നിറം തേയ്ക്കാം അതിന്റേതല്ലാത്ത നിറംതേയ്ക്കാം ഫലം?

മുറ്റല

ആദ്യത്തെ നിറം മങ്ങുന്നു, മാറുന്നു, മറയുന്നു. ഒരനുഭവം. അതിന്റേതല്ലാത്തതല്ല. അങ്ങനെ ഒന്നിന്റേതല്ലാത്തതായി അസാധാരണങ്ങളായ അനുഭവങ്ങൾ — ഓരോന്നിനും പൊതുവുള്ളതിനേക്കാൾ കടുപ്പം. പലതും മാറുന്നു, മറയുന്നു. അടുത്തു തെറ്റുന്നു. കാലയളവിന് തിട്ടമില്ലാതാകുന്നു. ഒരു പഴയ പിന്തൊണ്ടുപോലെയോ മണന്റെ ഓർമ്മകൾ. വെച്ച് പൊട്ടിയിരിക്കുന്നു. മിനുസം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പിന്തൊണ്ടത്തിന്റെ ഉടലിൽ വരകളും കുറകളും വീണിരിക്കുന്നു. ഞാൻ മറവി കാരണമായിരിക്കുന്നു.

എങ്കിലും ഇടയ്ക്കിടെ ചിലതെല്ലാം തെളിയുന്നു. ഓർമ്മയുടെ നേർത്ത കഷണങ്ങൾ. ഞാൻ അവ പെറുക്കിയെടുക്കാം. അവ കൂട്ടിയിണക്കി ഒരു രൂപമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. തുടങ്ങട്ടെ! ഞാൻ—മുകുന്ദൻ. ഞാൻ എന്നാണവിടെ ചെന്നതു? ആ പഴയ അമ്മവീട്ടിൽ എങ്ങനെ ചെന്നെത്തി? എവിടെനിന്നും? ആരാണ് മിസ്സിസ് മുറ്റലപ്പുളി? സുന്ദരിയായ മുറ്റലപ്പുളി—പ്രായം നാല്പതു കഴിഞ്ഞുകിടപ്പും. അമ്മ—സംരക്ഷക—കാമുകി—കാമരൂപിണി—ഘോരരൂപിണി—ദുർമ്മത്രവാദിനി. ഞാൻ പറയുന്നതെല്ലാം നേരമാണോ? എനിക്ക് തന്നെ രൂപമില്ല. മനസ്സ് സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു രഹസ്യമാണ്. ഓർമ്മ നശിച്ചു കെട്ടി മനസ്സോ? മുറ്റല പറയുമായിരുന്നു: മനസ്സ് ഒരു

ടുന്ന നിറത്തുകൂടിയല്ല. ആളുകൾ ബഹുമാനം വയ്ക്കുന്ന തെരുവുകളിലൂടെ ഏതു പൊന്നുതന്തുവാനാണ് ഈ അമ്മവീട്ട് തിരിയുന്നത്? ഏതു കിടക്ക സഖിക്ക് വേണ്ടി? ഇതൊരു രഹസ്യ സങ്കേതമാണോ? ഒരു സന്ധ്യ. മാസം, തീയതി—അറിയില്ല. ആ സന്ധ്യാവേളയിലും കാരാടിമരങ്ങൾ മുളി; കടൽ ഇരമ്പി. കാരാടികളുടെ മുളലിനിയലിപ്പുടെ ഒരു വിളി ഉയർന്നു. "മുളി!" മാളികവരാനായി നിന്നിരുന്ന ഞാൻ വിളിക്കേട്ടു; തിരിഞ്ഞു നോക്കി. മുറ്റലപ്പുളി കാസരയിലിരിക്കുന്നു. പരാനായി നിന്നും ഞാൻ അകത്തേക്ക് കടന്നു. അവിടെ തിരിച്ചു മറന്നു കടന്നു കയറിയെന്നു അറിയാതെ നോക്കിയിരുന്നതു—എന്നുവെച്ചാൽ അവരുടെ മുമ്പം ഞാൻ നോക്കിയില്ല, നോക്കാൻ മൈതൃ

മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ നോമ്പിൽ ആരംഭിക്കുന്നു

രഹസ്യമെല്ലാം; അനേകം തൊലികളുള്ള അലങ്കൃതമായ ഉള്ളിയാണ്. ആ ഉള്ളിമുളകൾ തൊലി ഓരോന്നായി മുട്ടി അകക്കാമ്പ് കണ്ടെത്താൻ, ഉപാസനയുടെ നഖങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണം. അമ്മവീടിന്റെ മാളികമുറിയിൽ വെച്ചാണ് അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്—ഏതോ രാത്രിയിൽ. കാരാടിമരങ്ങൾ മാത്രം വളരുന്ന വിശാലമായ മണൽപ്പാറയിൽ, പടിയടച്ച് പ്ലംബ്സ് പ്ലേറ്റ് വൃദ്ധകന്യകയെപ്പോലെ അമ്മവീട്ട് ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്നു. പ്രഭാതങ്ങളിൽ, സന്ധ്യാവേളകളിൽ, ഉഷ്ണമറിയ രാത്രികളിൽ, കാരാടികളുടെ ഇലസ്സുചികൾ തമ്മിലുരുഞ്ഞ് മുട്ടും—എവിടെയോ കടൽ ഇരമ്പും. അടുത്തെങ്ങും വീടുകളിലും. ബസ്സുകളോ

പെട്ടെല്ലും. എന്നർത്ഥം. ഞങ്ങളുടെ കസേരകൾ കിടപ്പിൽ ഒരു പഴയ മേശയുണ്ടായിരുന്നു. കൊത്തുപണിയുള്ള പഴയ മേശ ഈട്ടിത്തടിയും ആനക്കൊമ്പും കലാപരമായി ഇണക്കിയുണ്ടാക്കിയ മേശ അതിന്റെ കാലുകളിലാണ് ഞാൻ നോക്കിയത്. മേശയുടെ തട്ടിൽ ദന്തത്താമരകളുണ്ടായിരുന്നു. മേശക്കാലുകൾ പാമ്പുകളായിരുന്നു—ദന്തക്കണ്ണുകളും ദന്തപ്പുള്ളികളുമുള്ള ഇണചേരുന്ന പാമ്പുകൾ. മേശക്കാലുകളിൽ നോക്കുമ്പോൾ മിസ്സിസ് മുറ്റലപ്പുളി വീർക്കുന്ന പട്ടുസാരിയുടെ മടക്കുകളും സപ്ലി ബോർഡറും ഞാൻ കണ്ടു—മാത്രമല്ല, കറുത്ത വെൽ-പാറ്റ് ചെർപ്പ് ധരിച്ച വെളുത്ത പാദങ്ങളും. വെളുത്ത വിരലുകൾ ചലിക്കുന്നു.

അപ്പോൾ ചായത്തേ
ച്ച നഖങ്ങൾ മിന്നിമറ
യുന്നു—വളരാനിരിക്കുന്ന
പാമ്പിൻ കണ്ണുങ്ങളുടെ
പത്തികണക്കെ.

“മുട്ട!” വിണ്ടും മുട്ടല
വിളിച്ചു.

അൻ തലയുയർത്തി.
വടക്കേ, മുട്ടലയുടെ കണ്ണു
കളെ നേരിടേൻ എനി
ക്കാമ്പില്ല. നോക്കിയതു്
അവയുടെ തലയ്ക്കുകുളി
ലുടേതാണ്. — ചുവരി
ലേക്കു്.

ചുവരിലെ ചിത്രം
ആടിയുലയുന്നു.
പച്ചയും കറുപ്പും കാവി
യും കലർന്ന ദേവസ്ത്രീകളു
ടെ ചിത്രം.

മിടുമുള്ള വെളിച്ചം അതിവേഗം പിൻവാങ്ങുകയാണ്— അതുകൊണ്ടു് തോന്നിയ

കാഴ്ച

കണ്ണുകൾ നിങ്ങൾ. ജാലകത്തിലൂടെ കണ്ട
അലരിപ്പുകൾക്കു് ഇപ്പോൾ ചാഞ്ഞി
റകാണു്. അവസാനത്തെ സൂര്യകിരണ
ങ്ങൾ മുന്തിയെന്നു്.

“മുട്ട!” വിണ്ടും, മുട്ടല.

അൻ തലയ്ക്കുനോക്കി.

“എന്നെ നോക്കാൻ, എന്റെ കണ്ണുക
ളെ നേരിടേൻ, നിനക്കു് ഞങ്ങളാണോ?”
മുട്ടല ചോദിച്ചു.

“ഇല്ലേ!”

“എന്തൊക്കെ പേരുണ്ടു്, മുട്ടല എന്നെ
പേരുപറഞ്ഞു് വിളിക്കുന്നതാണു് എനി
ക്കു്ഷ്യം.”

“അൻ പേരുപറഞ്ഞു് വിളിക്കി
ല്ലേ!”

“നിന്റെ അമ്മച്ചായാരുള്ള പ്രായക്കാ
ന്നും എനിക്കായിട്ടില്ല.” മുട്ടലയുടെ വാക്കു
കളിൽ നിരസം കലർന്നു്.

അപ്പോഴാണ്, ഇടനാഴിയ്ക്കുപറ്റത്തുനി
ന്നും കെലമൊൻ ശബ്ദിച്ചതു്. മുട്ടലപ്രഭ
എഴുന്നേറ്റു. ഇടനാഴിയിലേക്കു് നടന്നു.
കറുത്ത പട്ടുസാരിയുടെ വക്കിൽ കാലുകൾ
തട്ടി ശബ്ദമുണ്ടായി. ആ ശബ്ദം ചിട്ടപ്പെ
ട്ടതായി ഒരു ശ്രദ്ധസമരംവേലേ എങ്ങും
കഴുകിനടന്നു

ഇതുകൂടാ പരന്നു. ഇരുട്ടിന്നു് ജീവനു
ണ്ടോ? എന്നെ ശപാസംകൂട്ടിക്കൂട്ടിക്കൂട്ടി
അതു് കൂറ്റൻ വിരലുകൾ നീട്ടുകയാ

താവാം—ദേവസ്ത്രീകളുടെ കവങ്ങൾ കലു
ങ്ങുന്നു.

ആരാണി ചുവർചിത്രം വെച്ചതു്?

ഇത്ര വലിയ മുലകൾ അയാളെന്തിനു
വെച്ചു?

പൊന്നത്തുറാന്റെ കിടക്കോസലി
ചിത്രകാരന്റെ മോഡലായിരുന്നോ?

അകലെയുള്ള ജനലിലേക്കു് എന്റെ

നോ? എഴുന്നേല്ക്കണം. ലൈറം സിപ്പി കണ്ടുപിടിക്കണം—പക്ഷേ, എഴുന്നേല്ക്കാനായില്ല. അജ്ഞാതമായ ഒരു ശക്തി എന്ന് കസേരയിൽ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നോളം—ഇന്ന് വെള്ളിയാഴ്ചയാണ്.

വെള്ളി—ചെമ്പു, വെള്ളി.
 ഈ ദിവസങ്ങൾ അപകടം പിടിച്ചവയാണോ?

എത്രയകലയാണ് ഇടനാഴി? അനേകകാലം ദുരന്തം നാണമ്നം ഉദയ സന്ധ്യകൾ നന്മ—കേൾക്കാൻ ഇവർ ഉള്ള ശബ്ദം. അനേകം പട്ടികപത്രങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുയരുന്ന ശബ്ദം.

ആരോടാണ് ഉദയ സന്ധ്യകൾ നന്മ? എന്താണ് പറയുന്നത്? ഒന്നും വ്യക്തമായി കേട്ടുകൂട.

ഉദയ മടങ്ങിയവരും. സഭാഷണം ഇടയ്ക്കെത്തിയവരും. മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള പലതും ഉദയ ചോദിക്കും.

അതെന്തു പറയും?
 എന്തുതരങ്ങൾ?
 അങ്ങനെ സ്ത്രീകളിലിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ചിറകടിശ്ശി കേട്ടു.
 ഞെട്ടി നോക്കി.
 എന്തോ പറയുന്നു. ഈ ഇരുട്ടിപ്പോലും അതിനെ തിരിച്ചറിയാം.
 ഒരു നമിച്ചിർ.
 തുറന്നുകിടക്കുന്ന ജാലകം വഴി വന്നതാവണം.
 മച്ചോളം, പലവട്ടം, നമിച്ചിർ പറന്നു.
 മച്ചിൽ തട്ടിയോ? അതു കാണാണോ ശരംപോലെ അതു പുറത്തേക്കു പറന്നു പോയതു?

പെട്ടെന്നു മച്ചു പ്രകാശമാനമായി.
 ഞാൻ ഉററുനോക്കി.
 അവളുടെ ഒരു മുഖം.
 മറിയാത്ത — നഴ്സ് മറിയാത്ത.
 എന്റെ ജനനത്തിന്റെ കഥ മറിയാത്തതാണ് മരിക്കൽ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചതു.
 കാറ്റും കോളും നറഞ്ഞ കർക്കിടകത്തിലെ കറുത്തവായിൻ നളി അർദ്ധരാത്രി സമയത്തു ഞാൻ ജനിച്ചു. പുറത്തുവരികയെന്നതു എളുപ്പമുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല. അയ്യോ അമ്മയുടെ അടുത്തടുത്തുള്ള ചലനങ്ങൾ ക്ഷണിക്കുന്ന ഈ രണ്ണിലേക്കു തള്ളിപ്പോകാൻ കഴിയാതെ പോയപ്പോൾ, ഡോക്ടർ

കത്തിയെത്തു. അമ്മ നിലവിളിച്ചു. പ്രസവമുറിയിൽ കടവാതൽ വൃദ്ധങ്ങൾ പറഞ്ഞുനന്നു ആകാശത്തിൽ അനേകശാവകളുള്ള മിന്നൽപിണകളുണ്ടായി. അവയുടെ തുമ്പുകളിൽനിന്നും അഗ്നിസഫുലിംഗങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ വീണു. പതിനാലു ലോകങ്ങളും ഒന്നിച്ചുലറിയപോലെ ഇടിപെട്ടി. വളക്കൂർ അണഞ്ഞു. ഡോക്ടറുടെ കത്തിതാഴെവീണു. റബ്ബർ ഉറകളിൽ ഡോക്ടറുടെ കൈകൾ കുററുതട്ടിലൂടെ പരതിനടന്നു. അവ അമ്മയുടെ വയറാൽ കടന്നു. വശാൽ മടിച്ച എന്റെ വലിച്ചാണ് പുറത്തിട്ടത്.

പേന ആസവാരികളെ നാഗത്തകിടി ചെയ്തതായപോലെ, ഇന്നും എന്റെ കർമ്മയിൽ ഒരു വാചകം മായാതെ അവശേഷിക്കുന്നു.

മറിയാത്ത പറഞ്ഞതു.
 “നീ പുറത്തുവന്നപ്പോൾ നിന്റെ അമ്മയുടെ ചോരയെല്ലാം വാൻപോയിരുന്നു.” ഇക്കഥയൊന്നും ആരോ എഴുതിയ എന്റെ ജാതകത്തിലില്ല.

പക്ഷേ കടലാസിൽ സ്ത്രീപേനകൊണ്ടു എഴുതിയ ജാതകം. അതിന്റെ ചുവന്ന പുറം ചട്ട ഇളകിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കർമ്മകൾ കളഞ്ഞുകളിച്ച ഞാൻ എന്തിനേന്റെ ജനനകഥ കർമ്മിപ്പുന്നു? ഈ ജാതകം ഞാനെന്തിനു സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചു!

ഹമി: ശ്രീ ഗണപതയേ നമഃ
 അവിഷ്ണുനമസ്തു
 സപസ്തു ശ്രീ കൊല്ലവർഷം . . . : കക്കിടകം . . . തീയതി ചന്ദ്രവാരെ ഉത്രട്ടാതി നക്ഷത്രവും അവരപക്ഷവാദ്യംകൂടി യോഗം മറയ ശുഭദിനം, അന്നരാത്രി —

— ഇടാ കൂറിൽ ചന്ദ്രൻ നല്ലേ, കക്കിടകലഗ്നാൽ ഭദ്രകാണുകൊണ്ടു ഭദ്രാക്ഷം പൂമാൻ —

അസ്യ നക്ഷത്ര സ്യ —
 സ്ത്രീയോനി.
 അസ്മദനം.
 അജം ജന്മഗം.
 അത്തിവൃക്ഷം.
 പെരമ്പുളം പക്ഷി.
 പ്രഥവി ഭൂതം.
 ബ്രഹ്മാ ഭൂതദേവത
 ദുഷ്ടാ വാരദേവത.

അഗ്നിനക്ഷത്രദേവത.
 പിന്നെ —
 ഹംസയോഗം, നിപുണയോഗം, സുന്നയോഗം, നീചഭംഗരാജയോഗം.

ഇനി—
 അമ്മയെക്കൊല്ലിയോഗം.
 ആ യോഗം ജാതകത്തിലില്ല അങ്ങനെ ഒരു യോഗത്തെപ്പറ്റി അച്ഛനാണ് പറഞ്ഞത്. അച്ഛനെ പറയുമ്പോൾ ആകെ ഓർമ്മവരുന്നത് ചുവന്ന കണ്ണുകളും പിരിച്ചുവെച്ച വലിയ മീശയുമാണ്. എന്നെ പ്രസവിച്ചപ്പോൾ നഷ്ടപ്പെട്ട രക്തം അമ്മയെ ക്ഷമയോഗിണയാക്കിയെന്നു അച്ഛൻ വിശ്വസിച്ചു. “മോനെ” എന്ന് ഒരിക്കലും അച്ഛൻ എന്നെ വിളിച്ചിട്ടില്ല വിളിച്ചുപോന്നതു “പിശാചേ എന്നാണ്.”

അന്നെന്റെ പ്രായം, നാലോ അഞ്ചോ. വീട്ടിനു പന്നിൽ, സർപ്പക്കാവിനപ്പുറം ഒരു കളമുണ്ടായിരുന്നു. പച്ചനിറമുള്ള കളം. അന്നങ്ങാത്ത വെള്ളം. വെള്ളത്തിന്റെ പാപ്പിൽ ഒരു അപ്പപ്പോലെയെങ്കിലും പച്ചനിറമുള്ള ഒരു കണ്ണാടിപ്പലക കയറിവെച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതിലൂടെ നോക്കിയാൽ കളത്തിന്റെ ഷടഭിമുഖം കാണാം. കളത്തിൽ പലതരം മത്സ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ ചലനങ്ങൾ നോക്കിനില്ക്കാൻ എന്തൊരു മനമായിരുന്നു!

കളത്തിന്റെ വക്കിൽ മത്സ്യങ്ങളെ നോക്കിനില്ക്കുമ്പോഴാണ് കൂട്ടനിലവിളി കേട്ടത്.

ഞാൻ വീട്ടിലേക്കുടടി.
 നിലത്തുകിടത്തിയിരുന്ന അമ്മ ഉറങ്ങുകയെന്നു തോന്നി.
 അമ്മയുടെ ശവം എടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അച്ഛൻ എന്റെ ചെവിയിൽ പിടിച്ചു കേൾക്കി. അച്ഛൻ അടുത്തടുത്തായി പറഞ്ഞു. “തന്നെപ്പോലെയോ! നിന്റെ അമ്മയെ തിന്നോ!” എന്റെ കണ്ണിനിൽ വേദനയുടെ മണിയമ്പകൾ പറന്നുനടന്നു.

അമ്മയുടെ മരണത്തിന്റെ കഥ പറഞ്ഞു നഴ്സ് മറിയാത്തയല്ല, ഏതത്തി കലമാണ്.

ഇന്ന് അച്ഛനവിടെ? മറിയാത്തയെവിടെ? കലയെവിടെ?
 വീടും തൊടിയും സർപ്പക്കാവും കളവും മത്സ്യങ്ങളുമെവിടെ?

അറിഞ്ഞുകൂട.
 എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന അമ്മയെക്കുറിച്ചു കിഴവനെവിടെ? നല്ലവൻ. പല്ലില്ലാത്തവൻ. സ്പോർട്ടിൽ ഞാൻ കത്തിപരച്ചു തെല്ലാം ചിത്രങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞവൻ. എല്ലാതരം മരിച്ചിരിക്കാം, ശബ്ദം കേട്ടു.
 ഉദയ മടങ്ങുകയായിരുന്നു.
 “നീ ലൈറം ഓടിക്കൊണ്ടു വരികയോ?”
 “എന്താണിത്?”
 “അതുകൊള്ളാം.” ഉദയ ചിരിച്ചു.
 പെട്ടെന്നു എങ്ങും പ്രകാശം, പരന്നു. ലൈറം സിപ്പിപ്പിടത്തുന്നിന്നും ഉദയ അകന്നു.

“മുള, ഇന്ന് വെള്ളിയാഴ്ചയാണ്.”
 “അറിയാമേ!”
 “നീ എന്നെ പേരുപറഞ്ഞു വിളിക്കില്ലേ?” എന്റെ അരികിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഉദയ ചോദിച്ചു.
 കാരാടികൾ ഉലഞ്ഞാടി, കൽ ഇറങ്ങി.
 “ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ, മുള! എന്തിനു” അത്ര പ്രായമായോ?”
 ഞാൻ നമിക്കുന്നതെങ്ങോ ഉദയയുടെ ഉടലിൽ നോക്കി.
 സുന്ദരി.
 മറാമല്ലം മോഹമുണ്ണത്താൻപോന്ന ശരീരം.
 പക്ഷേ ഞാനെങ്ങനെ പേരുവിളിക്കും? എന്നെ സംരക്ഷിക്കുന്ന അമ്മയല്ലേ ഉദയ? ഇത്ര വലിയ വീട്ടിൽ ഞാൻ താമസിച്ചിട്ടില്ല. ഇത്ര നല്ല ക്യാൻവസ്സു ചായങ്ങളും മുമ്പ് ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല.
 ഉദയ എന്റെ പ്ലാസ്റ്റിക് കലാലോട.
 “മുള, നീ പലതും മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ? — ഉം — സമയമായില്ല.”
 പെട്ടെന്നു ഉദയ കൈതട്ടി; പിന്നെ ഉറക്കം വിളിച്ചു.
 “ചുട്ടുതോ!”
 ഏതാ കോണിപ്പടിയിലൂടെ, ഏതാ ഇടനാഴിയിലൂടെ, ചുപ്പത്തു അപതരിച്ചു. തടിച്ചു.
 ഇടതുകവിളിലും കഴുത്തിലും അരിമ്പാറയുള്ളവർ.
 മുറുകിച്ചുവെച്ചു തടിച്ച അധ്വാനങ്ങൾ.
 (ശേഷം 63-ൽ)

**മനോധീ
മുഖക്കുരു**

ആ കൊച്ചു പട്ടണത്തൽ ആദ്യം ഫിപ്പികളിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ചെറുപ്പക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മുമ്പനായതന്നെ അവനും താടി യും ലേമുടിയും ഷേവിംഗ് സെറ്റും ബർബർഷാപ്പും മാനുവൽ വാടക വീട്ടിന്റെ മുന്നിലെ അമതിലിലിടേന്ന് നീണ്ടതലമുടി താലോലിച്ചു പ്രഭാതത്തിൽ ചിതറപ്പിക്കുന്ന റോഡുനോക്കി അവൻ സ്വപ്നം നോക്കി. അപ്പോൾ കോൺവെൻറുകളിൽ പോകുന്ന, യൂണിഫോം ധരിച്ച, പൊന്നോ മന പെൺകുഞ്ഞുങ്ങൾ അവന്റെ തലമുടിനോക്കി വായ് പൊത്തിച്ചിരിച്ചു. കോളേജുകളിൽ നിന്നിറങ്ങുന്ന, നാരിയുട്ടത്ത മുടിമുറന്ന പെൺകുട്ടികൾ പരിഹാസം കാണു് പാൽച്ചിരിക്കാഴ്ന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥങ്ങളായ യുവതികൾ ഗൗരവം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾകൊണ്ടു് നോക്കി. ഫിപ്പിയായത നശിച്ചു. ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാപ്രായത്തിലെയും പെണ്ണുങ്ങളോടും പരമപൂജാർത്ഥി അവൻ. അതുകൊണ്ടു് മാത്രമല്ല വാർഷിക പരീക്ഷാ പാസായും പൂർണ്ണവൃദ്ധനായും ഏറ്റവും അന്യർക്കക, ഏറ്റയത്തിന്റെ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമായിത്തീർന്നിരുന്നു.

ആദ്യം കാണാനില്ലെങ്കിലും പ്രഭാതത്തിൽ റോഡുനോക്കിയുള്ളതോ കാത്തിരുപ്പു്. അവന്റെ ജീവിതവിധങ്ങളുടെ ഭാഗമായി മാറി. സാരയുടേതല്ലാത്ത ചില പെൺകുട്ടികളുടെ മുഖങ്ങൾ, കണ്ണുകൾക്കു മുന്നിൽ നിത്യമെന്നോണം കടന്നുപോയപ്പോൾ ഓർമ്മയിലവതരിച്ചു. പല പരവം വന്നുതുടങ്ങി. പരിഹാസത്തിനുപകരം ആരാധന തുടിക്കുന്ന പുഞ്ചിരി ചുരുക്കം ചുണ്ടുകളിൽ അവന്റെ ചേക്കു് വിടർന്നപ്പോഴേക്കു് അവൻ മുഖം തിരിച്ചുകൊണ്ടു.

ഒരു ഫാഫ് സാരി ചുറ്റി, മറ്റൊരു ഫാഫ് സാരിക്കാരിയുടെ തോളുരുത്തി, കനകലപോലത്തെ ഒരു പെൺകൊച്ചു്, പുസ്തകങ്ങളായി തൊട്ടുറുന്നിലെ റോഡിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നു. ആദ്യമായി കണ്ണുകളിൽ വന്നുവീണ രൂപത്തെ താടി യും തലമുടിയും തലോടി അവൻ നിസ്സംഗനായി നോക്കി. ചുണ്ടുകളിൽ പരിഹാസത്തിന്റെയും ആരാധനയുടെയും ചാരിയല്ല ഒരു നോട്ടം. കടലും കായലും ആകാശവും തുടിച്ചുനിൽക്കുന്ന മഴികളുൾത്തി, കാതസ്സം നിർവ്വചിച്ചാൾ കടന്നുപോയി.

പിറ്റാലുപോം. പതിവുനേരം. പതിവു കൂട്ടുകാര്യമായി പതിയെ നടന്നുവരി വരുന്നു. അകലെയൊച്ച അപ്രതീക്ഷിതമായി അവന്റെ മുഖം ആ മുഖത്തു ചെന്നെത്തി. പെണ്ണുങ്ങളോടുള്ള പൂർണ്ണ ഉള്ളിൽ പതയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സഗൗരവം കനിച്ച് താടിതലോടി. തൊട്ടടുത്തൊഴാർ വായുവിൽ വിരൽ ചലിപ്പിച്ചു കൂട്ടുകാരിയോടു് ഏതോ കഥ ഉച്ചത്തിൽ ആശയത്തോടെ പറഞ്ഞു്, മധുരശബ്ദം കൊണ്ടു് അവന്റെ ഗൗരവത്തെ അവർ എറിഞ്ഞു. അവിടെ ഉയർന്ന മുഖത്തെ വിടർന്ന കണ്ണുകളിൽ, നഷ്ടം പെറ്റ കണ്ണിനകൾക്കൊണ്ടവർ പെണ്ണിന്റെ തായ ഭാഷയിൽ, പുക്കൊണ്ടു് മുറിച്ചയുള്ള ഒരു തലോടൽ, ആ കവിളുകൾ. ചുണ്ടു

പുറപ്പാട്ടു്?

അലയാനുള്ള വിധിയുമായി അവൻ ഫിപ്പികൾ ധാരാളമുള്ള നഗ്നത്തിലേക്കു് തന്നെ മാറി. മനോഹരമായ മാംസ രൂപാരങ്ങളാണു് പെണ്ണുങ്ങളെന്ന പഴയ വിശ്വാസത്തിൽ അവൻ വീണ്ടും തിരിച്ചെത്തി. നിത്യമെന്നോണം സുന്ദരികളായ കോളേജുകാരിമാരും ഓഫീസ് ഗേൾ സുമാക്കെ കണ്ടുവീണ്ടും കടന്നുപോയിട്ടും അവന്റെ മനസ്സിനു മാറ്റമുണ്ടായില്ല ഓർക്കാനും സ്വപ്നം കാണാനും ഒരു സ്ത്രീ മുഖം ഹൃദയത്തിൽ തറഞ്ഞുനിൽക്കാനില്ലായിരുന്നു. അവന്റെ ലോകം പുറത്തു കടന്നു മാത്രമായി ചുരുങ്ങി; ഒതുങ്ങി.

മാസങ്ങൾ മകുടിയുതിക്കുന്നപോയി. പഴയ പട്ടണത്തിലേക്കവൻ ഒരു ഹൃസ്വ സന്ദർശനത്തിനെത്തി. ഫിപ്പികളിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരുടെ എണ്ണം വരദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് റോഡിലൂടെ നടന്നപ്പോൾ അവൻ ബോധ്യം വന്നു. നെവരയ്ക്കു് വന്നതാ കോളേജിന്റെ ഗേറ്റിനടുത്തു്, നാലോട്ടുകുന്നയിലോ പെൺകുട്ടികൾക്കിടയിൽ വെച്ചു് റോഡോട്ടത്തിൽ പഴയ ഫാഫ് സാരികാരിയെ അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഫാഫ് സാരിക്ക് പകരം ഹുൾസാരി. ഒരു കൂട്ടുകാരിക്ക് പകരം രണ്ടു തോളുകളും ഉരുമാൻ രണ്ടുപേർ. കവിളുകളുടെ കാന്തിയേറിയിരിക്കുന്നു. കണ്ണുകളിലെ കരിനിഖ പ്രവഞ്ചത്തിന് അനന്തത. നെറ്റിക്കു്

കഥ: തുളസി

കൾ, മുക്കു്, നെറ്റി അതിലൊക്കെ തുടിച്ചുനില്ക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ നെർമ്മല്യവും കണ്ണുകളുടെ ഓമനതയും ഒക്കെക്കൂടി നൽകുന്ന അസാധാരണമായ ആകർഷണം അവനെ ഒരനിമിഷം വിസ്തരവിശ്വസനാക്കി. ഫാഫ് സാരിയുടെ തലയും പിന്നിയിട്ട നിങ്ങളുടെയും റോഡിൽ അകലെ അലിയുവോളം കണ്ണുകളിൽ തറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ഫിപ്പിമായ അവന്റെ മനസ്സ് ചോദിച്ചു. — സാരിക്കാരികളായ മുതിർന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ പന്തറിയിടയിൽ. ഈ മൈൻ ഫാഫ് സാരിക്കാരി എന്തു നേടാനാണു്

കണ്ണാടിയുടെ നർമ്മലത. സാരിച്ചുറ്റിയ ഒരു വിടർന്ന പുവായി അവൾ, നോട്ടംകൊണ്ടു് പുഞ്ചിരിയും വാക്കുകളും ചെരിഞ്ഞപ്പോൾ അവന്റെ കല്ലുകൾ വേഗത്തെ വെടിഞ്ഞു. അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ആ മോഹനമുഖത്തുനിന്നു് അടുത്തുവരുന്ന മുക്കുകൾ കൊഴിഞ്ഞു റോഡിൽ വിഴുന്നതായി അവന്റെ മനസ്സ് സ്വപ്നത്തിൽ മുഴുകി. പിന്തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ണുകളിൽ, പ്രിയപ്പെട്ട പെണ്ണിന്റെ പൊൻനിറമുള്ള പീർക്കുത്തു, പിന്നിൽ മുടിയുടെ നീളവും അതിൽച്ചുടിയിരുന്ന പിച്ച്

പുറം പ്രവർത്തനങ്ങൾ വലിപ്പത്തിൽ, നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതായി അവൻ അനുഭവിച്ചു.

എന്നിട്ടും, അവന്റെ നീണ്ട യാത്രാപരിപാടികളെ മുടക്കാൻ അവളുടെ മുഖത്തിന് കഴിയില്ലായിരുന്നു. പിറ്റേദിവസം അവൻ അടുത്ത നഗരത്തിലേക്ക് വണ്ടികയറ്റി.

വസന്തങ്ങളും വർഷങ്ങളും ചിറകുകൾ വീശി അവന്റെ ജീവിതത്തിന് വട്ടമട്ടു പറ്റി. ഹിപ്പിയുടെതായ താടി മുഖത്തു നിന്ന് നഷ്ടമായെങ്കിലും തലമുടി ശേഷിച്ചു. നഗരങ്ങളും പട്ടണങ്ങളും താവളമായി അവൻ വസരങ്ങൾ തന്നെ താങ്ങി.

വീണ്ടും ആ കൊച്ചുപട്ടണത്തിലെത്തി, നിമത്തുകൾ കണ്ട നിമിഷം അമ്പരപ്പായി ഒരു പകർച്ചവ്യാധിപോലെ ഹിപ്പികളിപടൻ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു! ചെറിയ ആൺ കുട്ടികൾക്ക് ആ രോഗം ബാധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പെൺകുട്ടികളെപ്പോലും അതു പിടിച്ചടിയിരിക്കുന്നു. പെൺസം മാക്സിനും ഷർട്ടുമായി പെൺകുട്ടികൾ നിങ്ങളയ്ക്കാണ് ആണുവാസനുള്ള തലയോടെ.

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വാടകയ്ക്കുതാമസിച്ചിട്ടില്ലെ ഒരു മുറി വീണ്ടും അവൻ സ്വാഗതക്കുമോതി പഴയ കുട്ടിലിന്റെ തെക്കെക്കൽ വീണ്ടും അവന്റെ ഉറക്കത്തിന് താമസപാടി. പഴയൊരു പ്രദാനവുമായി സുരസമത്തി. കൺകുട്ടിയിലെ റോഡുനിറയെ കോൺപെൻറിലേയും കോളേജുകളിലെയും കൺമണികൾ കടുകുമാക്കി തെറിച്ചുതെറിച്ച് ഒഴുകുന്നു. ഓർത്തുള്ള അവളുടെ ഓമനമുഖം തേടി കണ്ണുകളെ അലയാൻ വിട്ടു. അവനറിയാതെ കൈ സ്വന്തം നീണ്ട തലമുടിയെ താലോലിച്ചു. പെൺസം ഷർട്ടും ധരിച്ചു, ഹിപ്പിരോഗികളായ ആൺകുട്ടികളെ പെൺകുട്ടികൾ, കാത്തുനിൽക്കുന്ന അവനെ, കണ്ണുകൾകൊണ്ട് കാതന്തയോടെ കൊത്തി. അപ്പോൾ തലയിലെ നീണ്ട മുടിമുറിച്ചുകളയാൻപോലും ലജ്ജയോടെ അവൻ ചിരിക്കാതിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, ഓർത്തയിലാകെ ഓമലായായി വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന അവളുടെ മുഖം മാത്രം റോഡിലെത്തിക്കാനെ പ്രഭാതങ്ങൾ ചൊലിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. റോഡുകളും ഇടവഴികളും വീട്ടുവാതിലുകളും താങ്ങി അവൻ, മുത്തു

കൊഴിയുന്ന അറയുടെ മുഖം തേടിയിലഞ്ഞു നിൽക്കുവാൻ കഴിയില്ലായി ഹൃദയത്തിലെന്നച്ചു.

ഒരു സന്ധ്യ, പടിഞ്ഞാറ്, സന്ധ്യരാഗം സിന്ധുരവുമായി പെന്തോരാടിച്ച് തകർത്ത ആകാശം ചൊരിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. കറുത്ത ഓർറോഡിൽനിന്ന് ഇളളിന്റെകാളിമ, ഈയാംപാറകളായി ഇളളിപ്പറക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തെ മുക്കാൽ ശ്രമിച്ചുടങ്ങി. മുൻസിപ്പൽ ലാൻഡ്സെട് മുത്തുകളായി ചൈദ്യതങ്ങൾപ്പുറം ഭേക്കിൻകഴകളുടെ മുക്തിപ്പാപ്പിൽനിന്ന് കണ്ണുചിതുന്നു. പട്ടണത്തിലെ റോഡ് ആലയത്തിലെ ദീപാരാധന അന്തരീക്ഷത്തിലൂടെ അല്ലെറിയായെ ഒഴുകിയെത്തി.

പെണ്ണുകാണൽ

ഒരു പെൺകുട്ടി അളുടെ ജീവിതത്തിൽ സ്വന്തം വ്യക്തിത്വം ഏറ്റവും മിഴിവുറ്റതാക്കിക്കൊടുക്കു ആഗ്രഹിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് അവളുടെ പെണ്ണുകാണൽ. വരുമായ മുഖഭാവവും മിന്നിപ്പിളങ്ങുന്ന വസ്ത്രങ്ങളും പെട്ടിത്തളങ്ങുന്ന കനകഭരണങ്ങളും തളിമിലകൾപോലുള്ള ചുണ്ടുകളിൽനിന്നും മുത്തുമണികൾപോലെ അഭർണപിഴുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് സംഭാഷണവും എളുപ്പുവാവിന്റെ ഹൃദയത്തെയാണ് പടിച്ചുപറയാത്തത്. എല്ലാത്തരം സന്ദർഭത്തിനും പറ്റിയ ഇംഗ്ലീഷ് സംഭാഷണം വശമാക്കാൻ.

'V' PUBLISHERS-ന്റെ
SPOKEN ENGLISH

By M. Shanmugha Das, M.A.
എല്ലാ കടകളിലും കിട്ടും. തപാൽ വഴിക്കു വില 1 രൂപ. M. O. അയക്കുക.

'V' Publishers, Kottayam

നിർന്നിർമ്മാണമായി റോഡ് ശ്രദ്ധിച്ചു നിന്ന അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ നക്ഷിച്ചുവരുന്ന കലിനസ്തികളുടെ രൂപങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായി. അന്ത്യവിചാരിച്ചു, നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അറയിൽനിന്ന് നോട്ടം പിടിച്ചുവെച്ചു മുഖം താഴ്ത്താൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നവൻ. നിമിഷത്തിന്റെ ഒരു നെല്ലോലയ്ക്കിടയിൽ, കൂടുതൽ അവളുടെ മുഖവും. നെററിയിലൊരു കൊച്ചു വരകുറിയുമായി, പടിഞ്ഞാറൻ പവിഴാകാശത്തിന്റെ പശ്ചിമമായും പേറി, സന്ധ്യയുടെ സിന്ധുരവും പൊഴിച്ചു പൊന്നോമനയായി അവൾ നടന്നുകൊണ്ടു, തിരങ്ങൾ അലിയിച്ചുവിടുന്ന തിരകൾ അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇരവി. സിന്ധുരപ്പുഷ്പങ്ങൾ ഒഴുകാനായി സ്വന്തം സിരകൾക്ക് വ്യാസവച്ചതായി അവനുതോന്നി. ഹാഫ് സാരിയുടുത്തു, വസരങ്ങൾ പിന്നിലാടെ പ്രഭാതത്തിലെ, സുപ്രഭാതസ്മനമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട അതേസ്ഥാനത്തു അവളുടെ കാലടികളെത്തിയപ്പോൾ അവനാകെ കളിരാൽ കോരിത്തരിച്ചുപോയി. സന്ധ്യയിൽ പരമ്പരപെന്ന് ഇരുൾ അവളുടെ പിന്നിൽ ഉടിയേയും നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് വിഴങ്ങി.

പിറ്റേദിവസം പട്ടണത്തിലെ മിക്സ്ഡ് കോളേജിന്റെ ഗേറ്റിനെത്തൊട്ടെ റോഡിലൂടെ ട്രാക്സിൽ, തിരക്കുവൻ യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. പുസ്തകക്കെട്ടും മാർത്തമത്തി അവൾ അകത്തേക്കു കടക്കുന്നു. ആ ഒരു നിമിഷത്തിന് അവൻ ദുക്സാക്ഷിയായി. അവൾ വിമർശനം കോളേജിലായിരുന്നു, വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് എന്തും അപ്പോൾ മാർമ്മ തെരുവെടുത്തി.

കാത്തുനിന്നാൽ അവളെ കാണാമെന്നു ഹൃദയം ആദ്യമായി അവനോട് ചേർന്നു. കോളേജിനടുത്തൊരു നാൽക്കുവലയിൽ, നട്ടച്ചന്തത്തോടുകൂടി നാടൻ നായ്കയായി അവൻ കാവൽതുടന്നു. നേരം കടന്നപ്പോഴപ്പോൾ ഒരു പട്ടികളെത്തിന്റെ പതിഞ്ഞ പാദങ്ങളോടെ അവൾ അകലെനിന്നെത്തുന്നു. ആ ചുണ്ടുകൾ പൊഴിയുന്ന ഒരു സ്വരമാധുരിയായി, അവന്റെ ചെവികളിൽ ജിജ്ഞാസപൂർണ്ണ. മിഴികൾ തുറന്നുപിടിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ രൂപത്താൽനിറഞ്ഞു തുളുമ്പി. റോഡ് സാരിയും ബ്ലൗസുമു

ണിഞ്ഞു ഒരു റോസാപ്പൂവിന്റെ തുളുമ്പമനോഹരമായ പൊഴു ചെയ്തുന്ന അവൾ അടികൾക്കുമാത്രമകലെയായി. പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ അടുക്ക് നെഞ്ചത്തമർത്ത, ഒരു സ്കൂൾപ്പുസ്തകത്തിന്റെ അലയാന ഭാരവും ശരവഭാവവും കത്തിനിറഞ്ഞിരുന്ന മുഖം. അലേ സന്ധ്യക്ക് അകലെനിന്ന് കണ്ടു ഈ മുഖമായിരുന്നോ എന്നു ചോദ്യം ചെയ്ത അവൻ സംശയമായിത്തുടങ്ങി. തൊട്ടടുത്തായപ്പോൾ, ദൈവങ്ങൾക്കു നൃത്തിപറഞ്ഞുകൊണ്ടവൻ ഒരു പെൺനാമം അടുച്ചുനിൽച്ചു.

കാലടികൾ നിശ്ചലങ്ങളായി, അഭിഭാവമായി അവൾനിന്നു. അത്രയടുത്തു ജീവിതത്തിലാദ്യമായി നിശ്ചലമായി ആ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ അവൻ സാക്ഷരം നോക്കി. കവിളുകളിലെ സന്ധ്യയോടൊത്തുമുഖം കണ്ണുകളിലെ ശാലീന ശബ്ദപുഷ്പങ്ങളോടൊത്ത്. ചുണ്ടുകൾ ചിപ്പിയായി വിടർന്നു ചിരിയെത്തുന്നു. എന്നിട്ടും മുഖത്തു, വ്യവചാരദിക്കുന്നവായ്ക്കൊരു ഗർഭവാ. അതു ധൃതമങ്ങൾ അവൾക്ക് ദാഹനാൽകിയതാണോ? മുഖത്തു മുത്തുതേടിയ അവന്റെ സ്വപ്നത്തിന്റെവക്കിൽ എലിക്കുട്ടി.

വേദനയെത്തി അവൻ ചോദിച്ചു: "പുസ്തകങ്ങളുമായി എവിടെപ്പോകുന്നു?" "ഞാൻ എം. എ ഫൈനൽ ഈയറിനാ" അവൾ മനോഹസിച്ചു. എന്നിട്ടും സാവകാശം, പുസ്തകങ്ങൾ മാറിലേക്ക് ഒന്നുകൂടി അകത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

"എന്റെ പേര് എന്തെന്ന് അറിഞ്ഞു?" "പെണ്ണിനുള്ള പേരായതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കി"

അവൻ പറഞ്ഞു: "മൗനം ഇടയിൽനിന്ന് കിതയ്ക്കുമുഖം അവൾ സംസാരിച്ചു.

"അതിരിക്കട്ടെ, എന്താ പേര്?"

"കരാണെന്നാണ് പേര്"

അവൻ മറുപടി നൽകി.

"എവിടെയാ നാട്ട്?" അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"ഭൂമിയിൽ" സ്ഥലം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു

സംരക്ഷണം! നശിക്കണം!!!
സമൃദ്ധമായ പതി!!!

മെഡിമിക്സ്

ആയുർവ്വേദ ഓർഗാനിക് സോപ്പ്

മുഖക്കുരു
ചുണ്ണി
ചുട്ടപൊങ്ങൽ
ദോഷവിചാരി
ചിരഞ്ച
കുരുപ്പൻ
താരൻ

CHOLAYIL PHARMACEUTICALS
1, PALAYAKARA STREET, MADRAS-600 023

വൻ അവളുടെ കവിളുകളിൽ മുഖക്കുരുക്കൾ കിട്ടത്തുണങ്ങിയ പാടിൽ നോക്കി. മുത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ പഴുത്തു ചുവന്ന ഒരണ്ണും കണ്ടുപിടിച്ചു അതിൽത്തന്നെ കണ്ണുളളിച്ചു ദുഃഖിച്ചുനിന്നു

ആർദ്രസപരത്തിൽ അവനറിയാതെ ചുണ്ടുകൾ മിണ്ടി.

“ഈ മുഖക്കുരുവിന് മരുന്നുമെന്തു നില്ക്കൂ?”

കാത്യായനവർത്തോടെ അവൾ വാചാലമായി

“ഡോക്ടറെ കാണിച്ചു. മരുന്നും കുറച്ചു വാങ്ങിപ്പറ്റി. ഒന്നുപോയാൽ പിന്നെ വേറെന്നുവരും. പിന്നെ ഡോക്ടറെക്കണ്ടു അല്ലെങ്കിൽ പറഞ്ഞു കല്യാണം കഴിച്ചാലേ മുഖക്കുരു വരാതിരിക്കൂ. പെർമനന്റ് മെഡിസിൻ അതേയുള്ളൂ.”

“രക്തനോട്ടം ഇത് പറയുമോ?” അവൻ അറിയാൻ ചോദിച്ചു.

“ആറുകൊല്ലത്തെ പരിചയമുള്ളയാൾ അന്യനാണോ?”

അവൾ തിരിച്ചുചോദിച്ചു.

“പരിചയത്തിന് എന്തിന് സംസാരിക്കണം?” അവൻ പറഞ്ഞു: “ശരി, ഇനി ഡോക്ടറെ കാണണം.”

“പിന്നെ?”

“എന്നെ കണ്ടാമതി”

“ഏ! ബി. ബി. എസ്. ആണോ?” അവൾ ആരാഞ്ഞു.

“അതല്ലെങ്കിലും പെർമനന്റ് മരുന്നും തരാനറിയാം.”

അവൻ മടിയില്ലാതെ പറയാൻ തോന്നി.

പൊട്ടിയാൽ പഴുപ്പും ചോരയുമെഴുകുന്ന മുഖക്കുരുവിനെ നോക്കി, അവളുടെ മുഖത്തെ തോഹനകാന്തിയെ കെട്ടുതാൻ ഇനിയും ജനിക്കാവുന്ന അവയുടെ വശത്തേക്കുറിച്ചൊത്തപ്പോൾ, വ്യാപാരത്തിനോടും ഡോക്ടർകൾക്കു നൽകുന്ന മരുന്നിന്റെ ശക്തിയേ ഉള്ളല്ലോ എന്ന് ദുഃഖിച്ചാലെന്നെ അവൾ അറിഞ്ഞു.

NBS NEWS

പുതിയ പതിപ്പുകൾ

കവിത

നിണ്ടുകവിതകൾ (9)

— എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരീയർ 3-00

അഗ്നിശലഭങ്ങൾ (4)

— കെ. എൻ. വി. കുറുപ്പ് 3-50

പാതിരാപ്പൂക്കൾ (3)

— സുഗതകുമാരി 4-00

മരണൻ (38) — ചങ്ങമ്പുഴ 4-25

ശ്രീമഹാഭാരതം (2)

— എഴുത്തച്ഛൻ 15-00

നാടകം

കുതിരകാണാക്കിട്ടി (4)

— പൊൻകുന്നംവർക്കി 5-00

മണൽക്കാട്ട് (6)

— സി. എൽ. ജോസ് 5-00

അഗ്നിവലയം (3)

— സി. എൽ. ജോസ് 5-00

ശാപശ്ലാ (2)

— സി. എൽ. ജോസ് 4-00

സമസ്യ (2)

— കെ. എസ്. നമ്പൂതിരി 4-00

യാത്രാവിവരണം

പുതിച്ചുതൽ നാടികൾ വരും (6)

— വെട്ടൂർ രാമൻ നായർ 9-00

ബാലിപ്പിച്ചു (6)

— പൊന്നക്കാട്ട് 9-00

നോവൽ

ബാലകാലസഖി (16)

— ബഷീർ 2-75

ദേശസേവിനി (8)

— സി. മാധവൻ പിള്ള 15-00

പാഠകം

പാഠക കല (8)

— മിസ്സിസ്. കെ. എം. മാത്യു 6-00

അടുക്കളജോലിക്ക്

എളുപ്പവഴികൾ (4)

— മിസ്സിസ്. കെ. എം. മാത്യു 7-50

ആധുനിക പാഠകം (3)

— മിസ്സിസ്. കെ. എം. മാത്യു 5-50

നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം-686001

ലോകത്തിൽ എന്തൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നു? ഇതിനെന്തൊക്കെ വല്ല അർത്ഥവും ഉണ്ടോ? ജീവിതത്തിൽ നാം നേമിടുന്ന കാര്യങ്ങളെന്തു പഠിപ്പിക്കുന്നു? ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഒരു സാൻമാർഗ്ഗികവശം കൂടിയുണ്ടെന്നു പലപ്പോഴും നാം കാണാറില്ല. സയൻസിനേയും അതിന്റെ നേട്ടങ്ങളേയും സാൻമാർഗ്ഗിക വീക്ഷണത്തിൽകൂടി പരിശോധിക്കുന്നതു് നിലക്കൂ് തികച്ചും പ്രസക്തമാണു്. വാസ്തവത്തിൽ ഏതു ശാസ്ത്രവും 'ശാസ്ത്രീയ' മാവുന്നതു് ധർമ്മികമായ അതിന്റെ നിലനില്പിനെക്കൂടി ആശ്രയിച്ചാണെന്നു പറയാമല്ലോ.

സദാചാരവും ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണവും

ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ സദാചാരവും അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ? കേവലം സയൻസ് പഠിച്ചാലുണ്ടാവുന്നതല്ല ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം. കാരോ വ്യക്തിയുടേയും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കു് അനുസരിച്ചു രൂപംകൊള്ളുന്നതല്ലല്ലോ. നമ്മുടെ കള്ളപ്പറ്ററിയുള്ള ആലോചനയാണല്ലോ സദാചാരത്തിന്നടിസ്ഥാനം. "ഈ ജീവിതം കുറുകൂടി നന്നാക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞാൽ "ഈ നോവൽ ഇതിനേക്കാൾ നന്നാക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ കലാശ്രദ്ധമോ (ഭൗതികവാദം) വിമർശനമോ (കലാശാസ്ത്രം) മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്. സദാചാരപരമായ ഒരു വശവും ഇത്തരം പ്രസ്താവനകൾക്കുണ്ടു്.

വസ്തുതകളും അറിവും

വസ്തുതകളും വിവരങ്ങളും പലതുണ്ടു്. ഈ വ്യവസ്ഥകളാണു് അവസാനം അറിവായിത്തീരുന്നതു്. പക്ഷേ, വിവരങ്ങൾ അറിവായിത്തീരുന്നതു്, ഒരാൾ അവ മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാണു്. ഇങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്റെ പൊരുളെന്താണു്? തീർച്ചയായും മറ്റു പലതു് മനസ്സിലാക്കലേ, സദാചാരപരമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ഉപപ്രഭുതകയാണു് അറിവു് ചെയ്യുന്നതു്. അറിവു് മനസ്സിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കണമെങ്കിൽ, സദാചാരപരമായ ഈ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ഉപപ്രഭുതകയാണു് എന്നു ചുരുക്കം.

ചിന്താശീലനായ ഒരു വ്യക്തിക്കു് ദിവസം തോറു വസ്തുതാപരമായ വിവരങ്ങൾ പലതു് നേടാനാണു്. ഈ വിവരങ്ങളെ സ്വന്തം ധർമ്മികതയുടെ ഭാഗമാക്കുവാൻ അയാൾക്കു കഴിയണം. സയൻസ് എല്ലാം വിശദീകരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടായില്ല. തീർച്ചയായും എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളിലും വെളിച്ചം വീശാൻ സയൻസിനു കഴിയും. എന്നാൽ ആ വെളിച്ചത്തിൽ, സ്വന്തമായി ചില നിഗമനങ്ങളിലെത്തണമെങ്കിൽ മനുഷ്യനു് ധർമ്മിക

മായ ഒരു പശ്ചാത്തലംകൂടിവേണം, ഒരു കാര്യം "ആഴത്തിൽ" ചിന്തിക്കണമെന്നു പറയുന്നതിന്നു് അർത്ഥം അതിന്റെ ധർമ്മികവശം കൂടി കണക്കിലെടുത്തു എന്നല്ലേ? വ്യക്തിനിഷ്ഠയായ അഭ്യർത്ഥങ്ങൾ വെച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനെ എന്തായാലും ശാസ്ത്രീയമാണെന്നോ, ധർമ്മികമാണെന്നോ നാംമാരും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുകയില്ലല്ലോ.

ജീവിതം പഠിച്ചുകൂടെ?

ജീവിതത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും സയൻസിന്റെ സീമയിൽ പെട്ടനില്ലെന്നു വാദിക്കാം. ഈ വാദത്തിന്നു വലിയ അർത്ഥമില്ല. കാരണം, ഈ ലോകത്തിൽ

നടക്കുന്ന (ജീവിതം ഉൾപ്പെടെയുള്ള) കാര്യങ്ങളെ ഇവിടെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തോ "പരലോക"ത്തിൽ ചെല്ലെ അതിന്നു വിശദീകരണം ലഭിക്കും എന്നു വളരെ തെറ്റായ ധാരണയിൽ നാം എത്തിച്ചേരുകയല്ലേ? അവസാനം ജീവിതത്തെത്തന്നെ നിഷേധിക്കുന്ന തരത്തിലാവും ഈ വാദഗതിയുടെ പോക്കു്. ജീവിതപഠനവും സയൻസിന്റെ ഭാഗമാണു്.

സയൻസ് എന്നാൽ ഹിസ്റ്ററിയും കെമിസ്ട്രിയും മറ്റുമല്ല— സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങളും, മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകളും, സയൻസിൽ ഉൾപ്പെട്ടതും. വസ്തുവത്തിൽ ധർമ്മശാസ്ത്രവും മറ്റും ഈ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായിവേണം പഠിക്കാൻ മനുഷ്യസ്വഭാവവും സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളും പഠിക്കുന്നതിനിടയിലാണു പല ധർമ്മികാംശങ്ങളും സമുത്ഥമാവുന്നതു്. മനുഷ്യന്റെ മാനസികവും ആധ്യാത്മികവുമായ അറിവുകൾ കൂടി ഈ പരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമാകുന്നു. എല്ലാം മനസ്സിലാക്കണമെന്നല്ല. ഇടക്കു ചില വിഭവങ്ങൾ നാം കാണുന്നു. ഈ വിഭവങ്ങളാണു് നമ്മെ അവസാനം സയൻസും സദാചാരവും രണ്ടും രണ്ടാണു് എന്ന തീരുമാനത്തിൽ നമ്മെ കൊണ്ടുപോയി എത്തിക്കുന്നതു്.

സയൻസും മനുഷ്യശാസ്ത്രവും

അതേസമയം, സയൻസ് മനുഷ്യനെ നാശത്തിലേക്കുണു് നയിക്കുന്നതെന്നു, ധർമ്മിക ചിന്താഗതിക്കാർ വിളിച്ചുകൂവുന്നു. ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ടു്. ശമിയും തെറ്റും, നന്മയും തിന്മയും, പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെക്കൂടി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന കാര്യം ഒരിക്കലും മറന്നുകൂടാ സാധ്യമായതും അസാധ്യമായതുമുണ്ടു്, പ്രകൃതിയിൽ. ചെയ്യുന്ന കാര്യം സാധ്യമായതാണു്; ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു പലപ്പോഴും അസാധ്യമായിരിക്കും. അപ്പോൾ അസാധ്യമായതാണു് ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു എന്നു വാദിക്കുന്നതു ധർമ്മികമായിപ്പോലും ശരിയാവില്ലല്ലോ! നാം പലപ്പോഴും വിസ്മിക്കുന്ന സംഗതി ഇതാണു്. ഇടക്കു് വിഭവങ്ങളുണ്ടായി, ചിന്താധാരകളുമായി ഒഴുകാത്തതിന്നും ഇതാണു കാരണം.

പി. ടി. ഭാസ്കരപ്പണിക്കർ

സയൻസ് നമ്മെ നാശത്തിലേക്കെത്തിക്കുന്നതെങ്കിൽ എന്തുവേണം? ആ പത്തിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ, നമുക്കു് കൂടുതൽ ഉയർന്ന അറിവു് വേണം എന്നു വ്യക്തം. സയൻസിനെ നാശത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന സാമൂഹ്യശക്തികൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നു് അറിയാം. സ്വഭാവക്രമവും ധർമ്മികമോഷ്ടത്തിന്നു് അപ്പോഴെ അർത്ഥമുള്ള. ധർമ്മികമോഷ്ടം ഉദ്ദേശ്യപൂർവ്വവും ഫലപ്രദവുമാകുന്നതു് ഈ അറിവുകൂടി നേട്ടമോഴാണു്— സദാചാരത്തിന്റെ മേഖലയിലെത്തുമ്പോഴാണു്.

സയൻസും സദാചാരവും

സയൻസും സദാചാരവും തമ്മിൽ വേർതിരിഞ്ഞുനില്ക്കുക പലപ്പോഴും ഒരു മറ്റൊന്നായിത്തീരണമെന്നു കാണിക്കാനാണു് ഇത്രയൊക്കെ പ്രസ്താവിച്ചതു്. ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണത്തിൽ സദാചാരത്തിന്നു സ്ഥാനമുണ്ടു്. സയൻസ്, ധർമ്മികകാര്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള വിജ്ഞാനം മാത്രമാണെന്നധാരണ ഇന്നും പലർക്കുണ്ടു്.

മനുഷ്യൻ, സത്യാന്വേഷണത്തിനിടയിലാണു്, (യാഥാർത്ഥ്യം കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തിലൂടെയാണു്) ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളിലെത്തിച്ചേരുന്നതു് എന്നു് നമുക്കറിയാം. സത്യാന്വേഷണം, ശാസ്ത്രീയ മനോഭാവം ധർമ്മികവുമാണു്. ഇങ്ങനെ സത്യം അന്വേഷിക്കുന്നതിന്റെ കൂടെ പരീക്ഷണ-നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നു, യുക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു, അനുമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേരുന്നു. വാസ്തുവത്തിൽ ഇതൊക്കെയാണല്ലോ സയൻസിന്റെ കാതലായ ഭാഗം. വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാർത്ഥ്യം കണ്ടുപിടിക്കാനും സത്യം വെളിപ്പെടുത്താനും നടത്തുന്ന ഈ ശ്രമത്തിൽ ധർമ്മികബോധം ഇല്ലെന്നുപറയാനാവുമോ?

ദോഷവശങ്ങളെ
ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം

ഇതിനകം, ജീവിതത്തിന്റെ ദോഷ വശങ്ങളെ ധർമ്മികാടിസ്ഥാനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടെന്നുവരിക. ശാസ്ത്രീയതയോടുകൂടി മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പല ദുസ്ഥപ്രഭാവങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് ഔഷധാസക്തി എട്ടു ക്ക. പലതും എല്ലാവർക്കും ഔഷധം കഴിക്കുന്നു—ഉദാഹരണപോലും. ഇതു നല്ലതല്ലെന്നും ഇത് ആരോഗ്യത്തിന് തകരാറുണ്ടാക്കുന്നുവെന്നും “ധർമ്മിക തലത്തിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതല്ല (അതിന്നു പകരം, ഔഷധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ച ശാസ്ത്രജ്ഞൻ സത്യാന്വേഷണമായിത്തന്നെ എന്തെങ്കിലും കണ്ടുപിടിച്ചു) അതേസമയം, ശാസ്ത്രത്തിന്റേപ്പോലും അകന്നുനിന്നുകൊണ്ടു, ഒരുതരം ശാസനാസമരത്തിൽ, സഭാചാരമുല്പാദനം നിർത്തിവെച്ചുകൊണ്ടു ഫലമുണ്ടാവല്ല. ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണം വഴിമാത്രമേ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനാവൂ.

പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം

മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. ധർമ്മികചിന്ത ഉയർന്നുവന്ന ചോദ്യങ്ങളെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടല്ലാതെ പരമപരീക്ഷാർത്ഥം കഴിയില്ല അറിവ്, ഉള്ളതെന്തെന്നു പറയുന്നു. ഒരു വാസ്തവപ്രസ്താവനയാണിത്. എന്നാൽ സഭാചാരമോ? അതെന്തെന്നും ശാസനയാണു്. “കടലാസ്സ് വെളുത്തു്താണു്” എന്നുള്ള പ്രസ്താവനയിൽ ശാസനയെന്നു മില്ല. അതിൽ ധർമ്മികതയുമില്ല. എന്നാൽ “കടലാസ്സുണ്ടായാൽപ്പോൾ, ഏഴുണ്ടു്” എന്നുപറഞ്ഞാലോ? അവിടെയാണു് ധർമ്മ കനിർദ്ദേശം വരുന്നതു്. അതേസമയം, ഈ ഔട്ട് പ്രസ്താവനകളും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്നു കാണു്. മറ്റൊന്നു് തന്നെ. ഏതായാലും നേരെ മറ്റൊന്നു് തന്നെ തിരില്ല. ഒന്നിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമോ തൽപര്യമോ ആണു് മറ്റൊന്നു്. കടലാസ്സിന്റെ നറും ഏതെന്നുപറഞ്ഞാലും അതു് എന്തിനാണെന്നുപറയുന്നതും തമ്മിൽ അത്ര വലിയ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടെന്നു മില്ലല്ലോ

എന്താണു് ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണം?

മറ്റൊരാൾ ഉദാഹരണം എടുത്തുനോക്കാം. “കളവുപറയരുതു്” — ഇതൊരു പ്രസ്താവനയാണു്, കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ശാസനയുമാണു്. ഇവിടെ “കളവു്” എന്ന വാക്യമാണുള്ളതു്. അതു് അറിവല്ല. അപ്പോൾ അറിയും സഭാചാരവും ഒന്നാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ അതേ സമയം അറിയും സഭാചാരവും തമ്മിൽ സമന്വയം ഉണ്ടാകുമെന്നും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു് ആ പശ്ചാത്താപം.

സമന്വയത്തിന്റെ (അറിവിന്റെ) സഹായംകൂടാതെ സഭാചാരത്തിന്നു നിലനില്പില്ല. സഭാചാരം പെട്ടെന്ന് അറിവല്ല സഭാചാര കൂടിയായാലേ ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണമാവുകയുള്ളു പക്ഷേ, ധർമ്മികാശയങ്ങൾക്കുമുമ്പാകെ തുടങ്ങിക്കൊണ്ടുവീക്ഷണം ശാസ്ത്രീയമാകണം എന്നു്. സത്യാന്വേഷണത്തെക്കുറിച്ചു പരിശ്രമംകൊണ്ടെ സഭാചാരത്തിന്റെ അടിമത്തമുള്ള എന്നു പാരമാണ് “ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം”ത്തിൽ നിന്നു നാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു്, ഈ ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണ കൈവിട്ടുകൊണ്ടുള്ള സഭാചാര പ്രവേശനങ്ങളെല്ലാം ദോഷകരമായി കലാശിക്കുകയും ചെയ്യും.

യാഥാർത്ഥ്യം കാണുക

“ഇങ്ങനെയാണു് വേണ്ടതു്” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടുമാത്രം അതു് ധർമ്മിക ഉൽബോധനമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അതിന്നു സാദ്ധ്യതയുണ്ടെങ്കിലോ? ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികളും പ്രകൃതിനിയമങ്ങളും അതിന്നു് അനുകൂലമല്ലെങ്കിലോ? അതൊന്നും സഭാചാരത്തിന്റെ പ്രശ്നമല്ല എന്നു പറഞ്ഞാഴിയുന്നതു ശരിയാണോ? അല്ല. അപ്പോൾ എന്തു് ചെയ്യണം? യാഥാർത്ഥ്യമേ നന്നെ. ഔട്ട് പടിക്കാരും സഭാചാരത്തിന്നു ചുമതലയുണ്ടു് ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്താൽ ശാസ്ത്രീയരീതി ഉപയോഗിക്കാതെ അതു് ചെയ്യണം, ഇതു് തെറ്റാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു നിലനില്പില്ല. സഭാചാരത്തിന്നു് സമൂഹത്തിലെ നിലനില്പിന്റെ കഴിയു എന്നുസാരം.

—o—

ധർമ്മപുരാണം പതിനാലു്

സ്നാനപ്പെട്ടവരുടെ സൈന്യം

(തുടർച്ച)

പെണ്ണങ്ങളെ നവെച്ചാൽ, പട്ടാളക്കാരുടെ പെണ്ണങ്ങളല്ലായിരുന്നു. പട്ടാളക്കാരുടെ പെണ്ണങ്ങൾ വളയും മാലയുമുൾക്കൊള്ളുന്നില്ല, മറിച്ച്:

“ശ്രീലതേ”, മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു, “അപ്പോൾ ഈ പതിനാലുകൊല്ലവും യുദ്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല, അല്ല?”

“ഉണ്ടായിരുന്നില്ല”, ശ്രീലത പറഞ്ഞു “ഇവന്മാർ നമ്മെ കളിപ്പിച്ചതായിരുന്നു.”

“പതിനാലുകൊല്ലം നാം ഇന്നകളില്ലാതെ ജീവിച്ചു”, മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു.

പട്ടാളക്കാരുടെ കടുംബങ്ങൾ ചാത്തു താവളങ്ങളിൽ പെണ്ണങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ സംസാരിച്ചു പതിനാലുകൊല്ലത്തെ വീരമരണത്തിന്റെ കയ്പു് കലിയായി മാറി.

ആദ്യത്തെ പട്ടാളക്കാർ യുദ്ധത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഒരു കണ്ണും ഒരു കാലും നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ ഭാര്യയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരയാൻതുടങ്ങി. പെണ്ണങ്ങൾ കൂടി, പൂമാലകളും പൂമുളണ്ടുകളുമായി അഭയാർത്ഥകക്ഷിനേതാക്കന്മാരും അരികത്തുനിന്നും:

“പ്രിയമുള്ളവളേ”, പട്ടാളക്കാർ

പറഞ്ഞു, “നീ ഇന്നുമുതൽ സ്വതന്ത്രയാണു്.”

ആ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതിരുന്ന ഭാര്യ ഭർത്താവ്നെ കൂടുതൽ മുറുകിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞുതെയുള്ളു. പതിനാലു നീണ്ടുകൊല്ലത്തെ സഹനവും പ്രതിഷേധവും സംഭവിച്ച മനു്കളേയുംകാരണം അയാൾ എന്തോ പറഞ്ഞുപോവുകയാണെന്നു അവർ കരുതിയുള്ളു.

“പ്രിയമുള്ളവളേ”, പട്ടാളക്കാർ വീണ്ടും പറഞ്ഞു, “ഞാൻ ബോധവാനായിത്തന്നെ സംസാരിക്കുകയാണു്. യുദ്ധരംഗത്തു് ഒരു സ്ത്രീയെന്നതിന്റെ ഫലമായി എന്റെ ലിംഗം മുറിഞ്ഞുപോയി. എനിക്ക് നീ നിന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയില്ല.”

അവർ ബോധമറ്റു വീണ്ടും ബോധം തെളിഞ്ഞപ്പോൾ ഭർത്താവു് അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.

“പ്രിയമുള്ളവളേ”, അയാൾ പറഞ്ഞു, “നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മാതൃഭൂമിയ്ക്കുവേണ്ടിയല്ലേ ഞാൻ ഈ ത്യാഗം സഹിച്ചതു്?”

“അതേ. ആ ത്യാഗത്തിൽ പങ്കു കാരായ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യപതിയല്ലേ?”

ഒ. വി. വിജയൻ

ധർമ്മപുരാണം

ഇളിചിരി ചിരിച്ചുകൊണ്ടുനിന്ന അദ്ധ്യക്ഷകന്മാരോടും പറഞ്ഞു.

“നീ ഭാഗ്യവതിയാണെന്ന്, പട്ടാളക്കാർ പറഞ്ഞു. “നോക്കൂ, എന്റെയീ പൊക്കണം. അതിൽ നിറയെ വീരശൂലങ്ങളും കീർത്തിമുദ്രകളുമാണ്.” മന്ദാകിനി മുന്നോട്ടുവന്നു.

“നേതാവേ”, അവൾ പറഞ്ഞു, “ഇതാ ഈ മനുഷ്യന്റെ ലിംഗം തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ തന്റെ മാതൃഭൂമിയോടു പറയാമോ?”

അളകൾ അവരോട്, “രാജ്യദ്രോഹം!” അദ്ധ്യക്ഷകന്മാർ പറഞ്ഞു.

“എന്തോ ആവട്ടെ”, മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു. അവൾ സഞ്ചിയിൽനിന്ന് ഒരു കത്രി പുറത്തെടുത്തു.

“എങ്ങോ പാവം മനുഷ്യന്”, അവൾ പട്ടാളക്കാരനോടു പറഞ്ഞു, “ഇതാ ഇതെഴുത്ത് ഈ നേതാവ്ന്റെ ലിംഗം മുറിച്ചുകളയുക. അയാൾ മാതൃഭൂമിയെ സ്റ്റററി എന്നു പറയുമെന്നു കേൾക്കട്ടെ.”

നേതാവിന്റെ കൈയിൽനിന്ന് മാലയും ചെണ്ടയും നിലത്തുവീണു.

“രാജ്യദ്രോഹം!” ലിംഗം മുറിക്കത്തോടു പറഞ്ഞു.

“എന്തോ ആവട്ടെ”, മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു.

അവൾ കത്രി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു.

“ഇതാ ഇതുപയോഗിക്കാൻ മൈശ്വര്യം

മുള്ളവർ എത്രപേരുണ്ടായിരുന്നെന്ന്?” അവർ ആൾക്കൂട്ടത്തോടു ചോദിച്ചു. ഒരുപറ്റം ചെണ്ണങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവന്നു. അദ്ധ്യക്ഷകന്മാർ ഹാട്ടമായി.

ഈ സമാഗമത്തെ ഓർ വർത്തമാനം ശാന്തഗ്രാമത്തിൽ തീർപ്പാക്കലുപയോഗം. പിറ്റേന്നത്തെ പത്രങ്ങളിലെല്ലാം മന്ദാകിനി എന്ന ഒരു ചാരവൃത്തിക്കാരിയെക്കുറിച്ച് വാർത്ത അടിച്ചുവന്നു. അമ്മരിക്കൻ സാമ്രാജ്യതലത്തിനുവേണ്ടി ധർമ്മപുരയിൽ അട്ടിമറി നടത്തുന്ന മന്ദാകിനിയേയും മറ്റും ചെണ്ണങ്ങളേയും വേട്ടയാടിപ്പിടിക്കുന്നതും മറ്റും കേൾക്കുകയും ചെയ്തിൽ കത്രികാണുന്ന എത്ര പെണ്ണിനേയും വിചാരിക്കുകയും ചെയ്തിൽ പെട്ടുകൊല്ലണമെന്നും “ധർമ്മമാർഗ്ഗം” എന്ന വർത്തികളോടൊപ്പം ഏഴുതിന്നേരമിരുട്ടിയപ്പോൾ ആരോ മന്ദാകിനിയുടെ കയ്യിൽത്തട്ടി. “ഏണിയാമ്പിരുന്തേ”.

“ചട്ടനെവിടെ?” ഏണി ചോദിച്ചു.

“വന്നില്ലല്ലോ”, മന്ദാകിനി ആവലാതിയോടെ പറഞ്ഞു.

“ശ്രീലതച്ചേച്ചിയെവിടെ?”

“കളിയില്ല.”

“ചേച്ചീ”, ഏണി പറഞ്ഞു, “നമ്മെ പിടിക്കാൻ വരുന്നുണ്ട്.”

“ആരും?”

“മാതൃഭൂമി.”

അതു നേരേവിടമെന്നു മന്ദാകിനി മുമ്പേ കരുതിയതായിരുന്നു. സംഭവിക്കട്ടെ പക്ഷേ, ആര്യഭട്ടനെവിടെ? ആര്യഭട്ടനെവിടെ? എങ്കിലും, എന്തോ, അപ്പളുടെ മനസ്സു കളിർത്തിരുന്നു. മനസ്സിൽ തണുത്ത ഒരു ചെളിച്ചും പടരുകയായിരുന്നു. മാതൃഭൂമിയുടെ കീഴ്വരയിൽ പിടിക്കാൻ വരുമെന്നോ? അവർ വരുട്ടെ. അവർക്കു പടിക്കാൻ പററില്ല. കാരണം അവർക്കിനിമേൽ മാതൃഭൂമിയല്ല, ഭരണ

കൂടമില്ല, ഭരണമില്ല യുദ്ധവും ഹിംസയുംമില്ല. അവളുടെ ശരീരവും അതിന്റെ സ്നേഹങ്ങളും മാത്രമേയുള്ളൂ. അവളുടെ ചന്ദ്രമാസങ്ങളും അവളുടെ ആത്മവങ്ങളും മാത്രമേയുള്ളൂ. കളർത്ത മനസ്സിൽ, വെളിച്ചംനിറഞ്ഞ മനസ്സിൽ, അവൾ അറഞ്ഞു. ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല, ഒന്നിനെയും ചെയ്യാനില്ല. ഇതാ ഈ പടികടന്നു” അനന്തമായ പുൽത്തകിടികളിലേയ്ക്കു” ഇറങ്ങിനടന്നാൽമതി.

ശ്രീലത കളികഴിഞ്ഞു മുറിയെടുത്തു. ഒരു പുമാലമാത്രമണിഞ്ഞു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു” അവൾ അവരുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു.

“ശ്രീലതേ”, അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു” മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു. സന്ദർഭം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു.”

അതിന്റെ അർത്ഥം അറിഞ്ഞപ്പോലെ ശ്രീലത പിന്നെയും ചിരിച്ചു. അതിന്റെ അർത്ഥം അറിഞ്ഞപ്പോലെ അവൾ മന്ദാകിനിയുടെ ചുണ്ടുകളിൽ ആഴത്തിൽ, ഒരുപാടുനേരം, ഉള്ളവെച്ചു. മന്ദാകിനിയുടെ കൈച്ചുറ്റം അഴഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീലത ഏണിയുടെ അരികത്തു വന്നു.

“സന്ദർഭം അവസാനിച്ചോ?” അവൾ ചോദിച്ചു.

ഏണി മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. പകരം, ചിരിച്ചു. ആദരവോടെ, അയാൾ ശ്രീലതയെ തന്നോടടുപ്പിച്ചു. കളിയുടെ ശുദ്ധതാവിധ ഉടലിൽത്തൊട്ടു തലോടി.

“ഇപ്പോൾ ഏണിയുടെ കൈകളിലേന്നാണ്?” ശ്രീലത ചോദിച്ചു.

“ചന്ദനം”. ഏണി പറഞ്ഞു.

“ഏണിയുടെ മനസ്സിലോ?”

“ശാന്തി.”

“ഏണിയുടെ ഉടലിലോ?”

“സ്നേഹം.”

മന്ദാകിനിയും ശ്രീലതയും ഏണി

യു: കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. പിന്നെ അവർ കിടന്നു. അവർക്കുവേണ്ടി പുൽത്തകിടികൾ പരന്നുപരന്നു പെട്ടെന്ന് കിടന്നുകിടന്നു കിടന്നു. അവർ ഉണർന്നു. അവർ എണീറ്റു.

“പോയി കതകുറുക്കൂ”, മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു.

“നമ്മെ പിടിച്ചെങ്കിലോ?” ഏണി ശങ്കിച്ചു. “മുറകിലടച്ചെങ്കിലോ?”

“പരന്നുപരന്നു പെട്ടെന്ന് പുൽത്തകിടികൾമാത്രമേയുള്ളൂ”, മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു. “ഇന്നുമുതൽ നമുക്കു കാമാഗ്രഹങ്ങളില്ല.”

അവർ അന്യോന്യം നോക്കി.

“ഏണി അറിയുന്നോ?” ശ്രീലത ചോദിച്ചു.

“അറിയുന്നു”, ഏണി പറഞ്ഞു.

“നാമെല്ലാവരും അറിയുന്നു” ശ്രീലത പറഞ്ഞു.

വീണ്ടും കതകിൽ മുട്ടുകേട്ടു.

“ഏണി ഇങ്ങിനെ തന്നെ ചെയ്യുക.”

ശ്രീലത പറഞ്ഞു. “ഉടുപ്പുയേറ്റാതെ ചെന്നു” കതകു തുറക്കുക.”

ഏണി കരുതും ചെയ്തു. കതകോളമെത്തിയപ്പോൾ തന്റെ തന്നെ ഉടലിന്റെ സൗന്ദര്യം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു” ഒരു നിമിഷം നിന്നു. ആ ഉടലിനു”

ഇനിമേൽ ബന്ധനമില്ല അതിനു ചുറ്റും ഇരുമ്പടിയായിട്ടാൽ ആ ഇരുമ്പടികൾ അക്രമിയുടെ മിഥ്യമാത്രമായിരിക്കും. ആ ഉടലിനെക്കൊന്നാൽ അതിനകത്തെ സൂക്ഷ്മശരീരം ചിത്രശലഭങ്ങളുടെ കൂടെ പാറുപോകും.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

അഴിവില്ലാത്തവനായി ഏണി കതകു തുറന്നു.

"താങ്കളാ" അങ്ങനും അടക്കവയ്ക്കാ
കെ ഘട്ടത്തി പറ്റത്തുപോയി

"അതെ," പരാശരൻ ചിരിച്ചുകൊ
ണ്ടു നിന്നു. മുടിയിൽ പുകൾ ചൂടി,
ആടയില്ലാത്ത ഉടലിൽ സുഗന്ധദ്രവ്യ
ങ്ങൾ പുരട്ടി പരാശരൻ നിന്നു. അ
യാൾ ഘട്ടത്തിയേറ്റു പിന്നെ മന്ദാകി
നിയെയും ശ്രീലതയെയും മാറിമാറി
നോക്കി.

"നിന്റെ പേരെന്താണു്?" പരാശ
രൻ ചോദിച്ചു.

"ഘട്ടം."

"ഞാൻ നിന്റെ സേനാപതി
യാണു്."

"ഉത്തരവു്. പക്ഷെ, ഞാൻ ഒരു
പട്ടാളക്കാരനായിരുന്നെവെന്നു് അങ്ങു്
എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി?"

"എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയില്ല
ല്ലോ," പരാശരൻ പറഞ്ഞു. "സൗന്ദര്യ
മുറ്റുള്ള മൂന്നു ശരീരങ്ങളെ ഞാൻ കണ്ടു.
സൗന്ദര്യമുള്ള മൂന്നു മനസ്സുകളെ
ഞാൻ അറിഞ്ഞു. സൗന്ദര്യമുള്ള ശ
രീരങ്ങളുടെയും സൗന്ദര്യമുള്ള മനസ്സു
കളുടെയും വലിയൊരു സൈന്യത്തെ
ഞാൻ നയിക്കാൻ പോകുന്നു."

"പരാശരാ," മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു.
"ഇതു് അങ്ങല്ലേ, ഞങ്ങളുടെ വിടരം
ഭോഷണമായ സർവ്വസൈന്യാധി
പതി?"

പരാശരൻ മന്ദാകിനിയുടെ മുമ്പിൽ
വന്നുനിന്നു.

"സുന്ദരി," അയാൾ പറഞ്ഞു.
"നോക്കുക മുമ്പെപ്പോഴെങ്കിലും നി
എന്നെ ഇങ്ങിനെ ഉടയാടയില്ലാതെ,
മുദ്രകളില്ലാതെ, കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?"

"ഇല്ല."

"എന്റെ ഉടലിൽ സൗന്ദര്യ
മുണ്ടോ?"

"ഉണ്ടു്."

"എന്റെ മനസ്സിനു സൗന്ദര്യ
മുണ്ടോ?"

ധർമ്മപുരാണം

മന്ദാകിനി പരാശരനോടു ചേർന്നു
നിന്നു. അയാളുടെ ഉടലിലാകാനും
അവൾ തൊട്ടു. കട്ടയം പുറമെ മലക
ളിൽ പരാശരൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

"പരാശരാ," മന്ദാകിനി പറഞ്ഞു.
"അങ്ങയുടെ മാറ്റം ഞാനറിയുന്നു.
മുറയ്ക്കു് അങ്ങയെ സ്നാനപ്പെടുത്തി
യതു്."

"എന്തൊ രാജാവു്?"

"നമ്മുടെ രാജാവായാ?"

"അതെ, നമ്മുടെ രാജാവു്. അവൻ
എന്നെ സ്നാനപ്പെടുത്തി. അവൻ എന്നെ
പുതുക്കി, അശ്വമേധയായി, നായാടപ്പെ
ട്ടു പനായി, നമ്മുടെ രാജാവു് പുഴയോ
രങ്ങളിലൂടെ അലഞ്ഞു. അവന്റെ
സൈന്യത്തെ ഞാൻ നയിക്കുന്നു."

പരാശരൻ ചുറ്റും നടന്നു.

"പുൽത്തകിടികൾ," മന്ദാകിനി
പറഞ്ഞു.

"പടവുകൾക്കിടയിൽ തണലു്, പുഴ
യോരം," പരാശരൻ പറഞ്ഞു.

ആ പടിഞ്ഞാറേ ഒരു പടയായി
അവർ നടന്നു.

അന്നു രാത്രി ശാന്തഗ്രാമത്തിലു
ടെ വലിയൊരു ഘോഷയാത്ര നിങ്ങൾ.
കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും ഞാണിന്നേൽ
കളിക്കാതും കൂത്തുകിളികളും അങ്ങനെ
ആരെല്ലാവരും ഒരു പറ്റം അദ്ധ്യക്ഷ
ക്ഷിപ്രതാകളുടെ പുറമെ നടന്നു. ധർ

(ശേഷം 50 - ത്)

കിഴക്കൻ ആകാശത്തിന്നു ചുവടെനി
ല്പന്ന കൂറ്റൻ മലകളുടെ തണലിലാണു്
ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമം. ഗ്രാമത്തിന്റെ എത്ര
വശത്തുനിന്നാലും മലകളാണു് നമ്മു
രിക്കുന്ന ആനയുടെ മറയായാണു് മലയ്ക്കു്.
ഒരുവശത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ ആ നളരി
ക്കുന്നതുപോലെ, മറ്റൊരശത്തുനിന്നായാലോ
ആ നളരിക്കുന്നതുപോലെ വേറൊരുവ
ശത്തുനിന്നാൽ ഇവിടേ അല്ല ഉയർന്നു
പോലെ. ഇനിയും മലയ്ക്കിടയിൽനിന്നു
നോക്കിയാൽ ശരിക്കും നമസ്കരിക്കുന്നതു
പോലെ.

ആ, മലയാണു് ഗ്രാമത്തിന്റെ തലക
ക്കുറി. ഗ്രാമത്തിന്റെ ഏതൊക്കെ, കര
ളോണം, മണ്ണുകമെന്നൊക്കെ യുക്തംപാ
ലെ ഗ്രാമവാസികൾ അതിനെ വിളിക്കാറു
ണ്ടു്. ഗ്രാമത്തിന്റെ ഏതൊക്കെ
തലകൾക്കു ഉയർന്നിരിക്കുന്ന ആനയെന്നു്
മലയെ ഒഴുകുട്ടർ പറയുമ്പോൾ, ഗ്രാമത്തി
ന്റെ കരളിൽ നമസ്കരിച്ചുനിൽക്കുന്ന
ആനയെന്നു് മറ്റൊരാളുകൾ പറയുന്ന
യുക്തിബലംമാത്രമേ അവയ്ക്കു കൈയും
ഉള്ളൂ. എന്നിട്ടും നിഷ്പക്ഷമതികളായ
ഭൂമിശാസ്ത്രഗ്രാമവാസികളും ആനയ്ക്കു് ഒരു
നകളുംമാത്രമേ നൽകിയുള്ളൂ. അതാണു്
ഗ്രാമത്തിന്റെ തലകക്കുറി.

മലയുടെ തഴ് വരമ്പിൽ ആകാശ
ത്തോളം ഉയർന്നിരിക്കുന്ന കൂറ്റൻ കൊടി
മുതലാണു് ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിന്റെ മ
റ്റൊരു അനുസ്സു്. മലയുടെ ചുവടെനി
ന്നും നോക്കിയാൽ മലയോളം ഉയരമു
ണ്ടോ കൊടി മരത്തേ അന്നു തോന്നി
പ്പോകും. മലയുടെ മുകളിൽക്കയറി നോ
ക്കിയാലോ കൊടിമരം ആകാശം ഉള്ളു
പോകുന്നതു കാണാം.

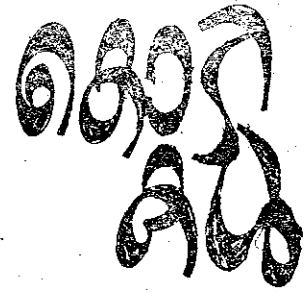
ആ കൊടിമരത്തിന്നു ചുവടെയാണു്
ഞങ്ങളുടെ നീതിന്യായ കോടതി. സമസ്ത
അപരാധങ്ങൾക്കും വിധികല്പിക്കുന്നതു്,
പുതിയ നിയമങ്ങൾ എഴുതുന്നതാക്കുന്ന
തു്. നമ്മുടെ നാധ്യക്ഷികുന്നതു്,
ഭരണചക്രത്തിന്റെ പല്ലകൾ ക്രമത്തിൽ
ഉഴുകുചൊല്ലി തരിക്കുന്നതു് അതിന്നു ചു
വടെവെച്ചാണു്. കൊടിമരമില്ലെങ്കിൽ ഗ്രാ
മമില്ല.

എത്രമാത്രം സമ്പന്നമാണെന്നറിയുവാ
യ്ക്കു ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമം. എവിടെയും കഴൽക്കി

കഥ

രഘുനാഥു്, പലേരീ

ണമകൾ, നിറഞ്ഞുകവിയുന്ന ധാന്യപൂര
കൾ നെടുത്തുശാലകൾ, വ്യവസായശാ
ലകൾ, വൃത്തയുള്ള പാതകൾ, മനികൾ,
കന്നുകാലികൾ, സമ്പദ്യ്ക്കു് ഉമ്മറവാതി
ലിൽ നിലവിലുള്ള രെളിയിരിക്കുന്ന വിഴ
കൾ, അവയ്ക്കു ചുറ്റും ചുറ്റും പടിഞ്ഞാറുന്ന
നാമംചൊല്ലുന്ന വികൃതികളായി, ചിരി
ക്കുന്ന അമ്മമാർ, അമ്മയുടെ തോട്ടിലു ക
ളിൽ മുഖപ്പാലുണങ്ങുന്ന ചുണ്ടുകളുള്ള
അമ്പാടിക്കണ്ണന്മാർ.

ഗ്രാമത്തിലെ കവികൾ സമ്പദ്യ്ക്കിൽ
ആനയുടെ മണ്ണുകത്തിൽക്കയറിയിര
ന്നു് കവികൾ ചൊല്ലും. ഒഴിവുവിസ
ങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിലെ ഓരോ ഉത്സവങ്ങളാ
ണു്. അന്നു് ഗ്രാമവാസികൾ മുഴുവനും
കൊടിമരത്തിന്റെ ചുവടെ കയ്ക്കുചേരും.
തങ്ങളുടെ നല്ല ഭാവക്കായി പ്രാർത്ഥി
ക്കും. യാഗം നടത്തും. അവയോരോന്നി
ലും ആയിരം ചെളത്ത അശ്വങ്ങളെ ക
ടിഞ്ഞാണുകളില്ലാതെ അടുത്ത ഗ്രാമങ്ങളു
ള്ളേയ്ക്കുയ്ക്കും. അവയെല്ലാംതന്നെ ഉടവുക
ളില്ലാതെ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ സന്തോഷ
ത്തോടെ പരസ്പരം തോളിൽ കൈവെച്ചു്
നൃത്തം ചെയ്യും.

ഇതെല്ലാം പഴയ കഥ. താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കഴിച്ചെടുത്തു ഇന്നത്തെ ഗ്രാമവാസികൾ കൂട്ടുകൂടിനിന്നു വായിച്ചു സെിക്കുന്ന കഥ എഴു ചിറകുള്ള പിശാചുക്കളും, കിന്നരിത്തലപ്പാവുധരിച്ച ദേവന്മാരും ഒന്നുപോലെ കേട്ടു സെിക്കുന്ന കഥ പിന്നീട്തെല്ലാം സംഭവിച്ചു? എത്ര പെട്ടെന്നാണ് ഗ്രാമവാസികൾ പരസ്പരം വെറുത്തു? എത്ര വേഗത്തിലാണ് അവർ ചേരിതീർത്തത്? എത്ര എളുപ്പത്തിലാണ് ഗ്രാമത്തിലെ നദികൾ ക്ഷവരേ നിറഭേദമെന്നത്?

ഇത്രയൊക്കെയായപ്പോൾ ഗ്രാമവാസികളായ ഞങ്ങളുടെ മുന്നുകൾ പഴയ മേൽത്തീരിന്റെ ചുട്ട് ശ്മിതികുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ ഇന്നും പഴയ ആനക്കുന്നിന്റെ മസ്തകംതന്നെ താവളമാക്കുന്നു. അതിന്റെ മുൻപിൽ ആകാശത്തോളം ഉയർന്നുനില്ക്കുന്ന കൊടിമരത്തിന്മേൽ മുക്തിതരണനെ ഗ്രാമം ഭരിക്കുന്നവരുടെ കൊടി കെട്ടുന്നു. കൊടിമരത്തിന്മേൽ ചുവടെനിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഇന്നും ഞങ്ങളുടെ തലവൻ ഗ്രാമം ഭരിക്കുന്നു.

പഴയസമയം ഓർമ്മയിൽപോലും അവശേഷിപ്പിക്കാതെ ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ രണ്ടു ഉല്യശക്തികളുണ്ട്. ഗ്രാമം ഭരിക്കുവാൻ കേല്പാണെന്നും, അടുത്തതവണ നിയമമായും തങ്ങൾതന്നെ ഗ്രാമഭാരം ഏറ്റെടുക്കുമെന്നും ഉറച്ച വിശ്വാസം രണ്ടു ചേരികൾ. അവരാണ് സമസ്തന്മാരും, വരുകാരും. ഗ്രാമവാസികൾ ഗ്രാമധികാരമെന്തെന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും എഴുതിയ നിയമങ്ങൾ പുതുക്കിയവർ ഭരണം കൈയ്യെടുത്തു സമസ്തന്മാരായിരുന്നു. വാതക്കാമാവട്ടെ അവരെ പൂർണ്ണമായും എതിർക്കുന്നു. സമസ്തന്മാർ ഗ്രാമത്തിന്റെ ശാപമാണെന്നും. ഗ്രാമത്തിലെ എല്ലാ ദുർഭേദവകുടും അവർക്കാണ് ഗ്രാമത്തോടു കോപിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും അവർ ഞങ്ങൾക്കു മുന്നറിയിപ്പു തരുന്നു.

സമസ്തന്മാരുടെ നേതാവാണ് പണ്ഡിതൻ. ഒരു ഗർഭിണിക്കുള്ളതിനേക്കാൾ വലിയ വയർ. കറിയഭേദം. എഴുന്നിൽക്കുന്ന തലമുടി ഗുഹപോലെയുള്ള നാസിക. തുറിച്ചു കണ്ണുകൾ. ഇവയത്രയും പാണ്ഡിത്യമുള്ള സമസ്തന്മാരിൽ പ്രമുഖനാണെന്നും ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ പാ

ണ്ഡിതന്റെയും, പണ്ഡിതൻ കച്ച കെട്ടിയിരിക്കുന്ന അനുയായികളുടെയും ഗിരിപ്രഭാഷണം കേട്ട് കേട്ട് തലച്ചോറിനെ നെന്മുകൾ ഉണക്കുകയെന്തെന്ന് അറിയാൻ. നേതാവു അനുയായികളും പറഞ്ഞതത്രയും സത്യമാണെന്നും, അതിനപ്പുറം ഒരു സത്യവും ഇനിയും അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നും സമസ്തന്മാർ തീർച്ച വിശ്വസിക്കുന്നു നേതാക്കന്മാരുടെ സത്യ വചനങ്ങൾ കേട്ടു, കേട്ട് അതെല്ലെ നത്യത്തിന്റെ പൊഴുതനെ ചോദ്യം ചെയ്യാനുള്ള ബുദ്ധിപോലും അവർ പ്രകടിപ്പിക്കാറില്ല അത്രയേറെ ഭയമായി മുരടിപ്പോയിരിക്കുന്നു സമസ്തന്മാരുടെ തലച്ചോറ്.

ഏകദേശം ഇത്രത്തോളമില്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ഇതിനേക്കാൾ അടുത്താണ് വാതക്കാരുടെ സ്ഥിതി. വാതക്കാരുടെ നേതാവാണ് കൃഷ്ണമുത്തി. പണ്ടു സംഹാരമുത്തിയായിരുന്നു. വാതക്കാരുടെ നേതാവായി ഭാഗ്യത്തോടെ തികച്ചും വാതക്കാരുമായി നടക്കാൻപറ്റി. ഇരിക്കാൻ പറ്റി. സംസാരിക്കാൻപറ്റി കിടത്തിയാൽ കിടത്തിയിട്ടേ കിടക്കും. സംസാരം ആംഗ്യഭാഷയിൽ. ഓരോ ആംഗ്യത്തിനും പതിനായിരം അർത്ഥം. നേതാവ് നോട്ടു ഏറ്റവും അടുത്തവർക്കായാണത്രെ ആംഗ്യങ്ങളോരോന്നും മനസ്സിലാക്കു. അവർ അതു അനുയായികൾക്കു വിശദീകരിക്കുന്നു. അവരും മുരടിച്ച് കഴിഞ്ഞൊരാണം നേതാവിന്റെ ആംഗ്യങ്ങളെ അവർ ചോദ്യം ചെയ്യാറില്ല.

കഴഞ്ഞുപിന്നെ സന്ധിസ്ഥങ്ങളാണ് നേതാവിന്റെ ലക്ഷണം. ഗ്രാമത്തിലെ സന്ധിസ്ഥങ്ങൾ കഴഞ്ഞ ഏതൊരാളും വാതക്കാരിൽ പെട്ടവരാണ്. തീർച്ചപറയാം രണ്ടുതവണ നേതാവിന്റെ ആംഗ്യഭാഷയുടെ വിവർത്തനം കേൾക്കുവാൻ പോയാൽ മതി. സന്ധിസ്ഥങ്ങൾ കഴയും. കഴഞ്ഞുപിന്നെ വാതക്കാരിൽ പെട്ടവനാകും.

ഈ രണ്ടു ശക്തികളുടെയും അറിവിൽ പെടാതെ ഈ കാലത്തുണ്ടുള്ളതെന്നു മുന്നാമതൊന്നു ഗ്രാമത്തിൽ ജനിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരാണ് തൊണ്ണൂറാർ. വ്യക്തമായി അവർക്കൊരു നേതാവില്ല. സന്ദർഭം വരുമ്പോൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാമെന്നാണ്

അവരിൽ പ്രായംകൂടിയതെണ്ണൂറാർ പറയുന്നത്. വേണമെങ്കിൽ ചിന്തയുമാവാം എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ് തൊണ്ണൂറാർ. ഗ്രാമത്തിൽ ഇടക്കിടെ ഉണ്ടാവുന്ന സംഘട്ടനങ്ങളിൽ ഇവരെ അധികാരിയുടെ ഭേദം വിടിച്ചുകൊണ്ടു പോവും. മുപ്പത്തുണ്ടോ, അതിൽ കുറവോ പല്ലകളോടെ ഭേദം വിടിച്ചുകൊ

ണ്ടുപോവുന്ന ഇവർ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ വായയിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോലും കാണില്ല. തുറന്ന വായയിൽ ചിരിക്കുന്ന തൊണ്ണൂറാർ അങ്ങിനെയാണ് ഇവർ തൊണ്ണൂറാവുന്നത്. സമാധാനമെന്തെങ്കിലും തൊണ്ണൂറാർ ഭയമാണ്. എന്നിട്ടും അവർ ആണ് അംഗവലം. ഇതിലൊന്നിലും പെടാത്ത മറ്റൊരു ശക്തി

ട്ടം ഉണ്ട്. അവരാണ് മദ്ധ്യവർത്തികൾ അല്ല. ഭൂവും കൈയ്യുണ്ടെങ്കിൽ തൈവ നാർക്കോ, വാതക്കാർക്കോ, താഴ്ന്ന നാർക്കോ ഉപയോഗിച്ചു വാങ്ങാം. സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് ഇവർ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതിനാൽ ഇന്നു കാണുന്ന മദ്ധ്യവർത്തി നാളെ തൈവനോ, വാതക്കാർനോ, താഴ്ന്നോ ആവാം. ചിലപ്പോൾ അതിനടുത്തുവെക്കുന്നതിനായി മദ്ധ്യവർത്തിയുമാവാം. ഇവർക്കു മില്ല ഒരു അംഗീകരിച്ച നേതാവ് എന്നിരുന്നാലും ഇപ്പോൾ ഇവരിൽ ചിലർ മലയിൽ കയറിനിന്ന് വീമ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നേതാവ് എന്ന് അണിക്കളെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിച്ചിരിക്കാൻ യത്നിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കാറില്ല.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് ഗ്രാമവാസികളെ നേടുകയും അതിശയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അധികാരികൾ ഇന്നലെ ഭ്രാന്തുകളായിട്ട്. ഭ്രാന്തന്റെ കൈയ്ക്ക് ഗ്രാമത്തിലെ കൊടികൾക്കിടയിൽ ചെട്ടി നൽകുവാൻ കഴിയുമോ? അന്യായികൾ നേടുകയും അധികാരിയെ പടിച്ചു കൈയും കാലു കെട്ടി മുറിയ്ക്കുകയും ചെയ്ത അധികാരിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അധികാരിയായി അംഗീകരിക്കുവാൻ മനസ്സുണ്ടാകാത്തവർക്കും കൊടികൾക്കിടയിൽ ചെട്ടി കൊടുക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണ് എല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടത്. തൈവനെയും, വാതക്കാരിനെയും പ്രതികൂലിച്ചിരിക്കും നല്ലവർ. അവരിൽ രണ്ടു പേരുടെ കൈയ്യിൽ കൊറോ എഴുത്തുപലക അവയിൽ യഥാക്രമം താഴ്ന്നതും മദ്ധ്യവർത്തികളുടെ പ്രതിനിധിയെന്നും എഴുതിയിരുന്നു. അതോടെ ഗ്രാമത്തിലെ നല്ലവർക്കുള്ളയും ഗ്രാമവാസികൾ അംഗീകരിച്ചുകൊടുത്തു.

അധികാരിയായവർ കൊതിച്ചിരുന്ന തൈവനും, വാതക്കാരിനും അതിശയിച്ചു തെക്കുകൊണ്ടിരുന്നു. കക്ഷികളോ, അതും ഒരു പല്ലിപ്പാത്തവരും, നല്ലല്ലാത്തവരും.

പണ്ഡിതന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഗ്രാമവാസികളുടെ കൈയ്യിൽ തൈവനാരുടെ സ്വർണ്ണനിറമുള്ള കൊടികൾ ഉയർത്തി. അറക്കു പറകെവന്ന വാതക്കാരികളെ കൂറ്റന്തിനെയും നേതൃത്വത്തിൽ അതേ കാ

ലുകളിൽ അവരുടെ വെള്ളിനിറത്തിലുള്ള കൊടികൾ ഉയർത്തി. താഴ്ന്നതും, മദ്ധ്യവർത്തികളും അവരെ കൈയ്യിലേക്കു അവർ തങ്ങളുടെ ചെമ്പുനിറത്തിലുള്ളതും, ഇരുമ്പുനിറത്തിലുള്ളതുമായ കൊടികൾ ഇറക്കി.

ഗ്രാമത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് പാണ്ഡിതന്റെ വീടു. ചുറ്റും വലിയമതിൽ ഉള്ളിൽ കൂറാൻകെട്ടിയിട്ട്. അനേകം കാവൽനായ്ക്കർ പാണ്ഡിതന്റെ കാണുന്ന മേൽ പതനാലുവരും മുൻപെ സമ്മതം വാങ്ങണം. അതിനാലാണ് പാണ്ഡിതൻ ചെറു പാതയിൽ പതനാലുവരും സവും പ്രത്യേകപ്പെടുന്നു.

വാതക്കാരി കൂറ്റന്തിനെയും ഈ കാവൽത്തിൽ കാവലുള്ളവരും. അവരാണ് അതിന്റെ നേതാവ്. ഇതിനിടയിൽ താഴ്ന്നതും തങ്ങളുടെ പ്രധാനമായി കണ്ണുപറയും, മദ്ധ്യവർത്തികൾ വേലുവിനെയും തിരഞ്ഞെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർക്കു ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനിടയിൽ നേടിയെടുത്തിട്ടുണ്ട് ആയത് പാറയാണു വരിയുന്ന വലയും അനേകം പണപ്പെട്ടുകളും.

ഒരു നാൾ ആനയുടെ സ്കോട്ടിൽ കൂറാൻ നിന്ന് താഴെ കിടന്നുകൂടിയ ഗ്രാമവാസികളോടായി അവർ പാണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞുകേട്ടു.

“അംഗങ്ങൾക്കും, മണ്ണിനും മേലോടും വെളിച്ചം അധികാരിയെ നൽകുകയും ചെയ്തു. അതു നിങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല, ഗ്രാമത്തിനും നല്ലതു്. അതിനാൽ എന്തുകൊണ്ടും മോശം നോക്കണം. ഇനെയും, അനേകം കക്ഷികൾ ഈ ഗ്രാമത്തിൽ പറമ്പെമ്പൊരും അതാക്കുകയും തുടങ്ങി. ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ നിലനില്പിന് അത്യാവശ്യമാണ്.”

ഉന്തിരുന്ന ഗ്രാമവാസികൾക്കിടയിൽ കലഹം തുടങ്ങി അധികാരിയുടെ ഭാര്യ ആയുധം വീശി. ഒടുവിൽ തഴവർ നൂമ്പാവുമ്പേഴേക്കും അവർ പതിനൊന്ന് വാതക്കാർ മരിച്ചുപിണിഞ്ഞു.

അടുത്ത നാൾ വാതക്കാർ മോശം തുടങ്ങി പതിനൊന്ന് രക്തസാക്ഷികളുടെ ഓർമ്മയായി അവർ ഗാനം പാടി. അവരെ ചതിച്ചുകൊണ്ടു തൈവനാരെ ഭർത്താവ്. ഈ കൊലപാതകങ്ങൾക്ക് പിറ

(ശേഷം 41 - ൽ)

എയർപോർട്ടിന്റെ ലാൻജിൽ വെച്ച് കണ്ണുവെച്ചു, കഷണികയായി ഒരു മദ്ധ്യവയസ്സൻ പിള്ളയെ സമീപിച്ചു, താണതൊഴുതു.

“ആരിത്?” പിള്ളയോടുകൂടി “അയാൾ മല്ലികയെ സംശയഭാവത്തിൽ നോക്കി, ഒരു വിധം വിട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

“എന്റെ അനന്തിവേളാണ്,” മല്ലിക. ഇവിടെ പറിക്കുന്നു. പിള്ള പരിചയപ്പെടുത്തി. “മോളേ, നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ പ്രസിദ്ധ തിരക്കഥാകൃത്തു് വാഴക്കുളം ഭാഗ്യം.”

തിരക്കഥാകൃത്തു് മല്ലികയെ താണതൊഴുതു. അയാളുടെ മട്ടും ഭാവവും കണ്ടു് മല്ലിക ചിരിച്ചുപോയി. അവളും തൊഴുതു.

“പിന്നെത്തൊക്കെ ആരാണ് വിശേഷങ്ങളു്?” പിള്ള തിരക്കി.

“എന്തൊപറയാനാ മുതലാളി? ഒരേ തിരക്കു്. മുൻ തെളുത്തുപടം മലയാളത്തിലാക്കുന്നു. മൂന്നരും ഞാൻതന്നെ എഴുതണം. അതിനിടയ്ക്കു് ഉടൻ ചിറയിൻകീഴെത്തന്നെമന്ന് ടെലിഗ്രാം. അവരുടെ നന്മയുടെ ഫസ്റ്റിംഗ് മുതലു് ഉടൻ പണം പിടിക്കണം. ഞാൻതന്നെ എഴുതുകയും ചെയ്തു. ഒറ്റപാ സത്തിൽ വാഴക്കുളം പറഞ്ഞു. “സിഗ്നലിന്റെ മേൽനിന്നു തന്നാളെ.”

സിഗ്നലിന്റെ പേർക്കുറു് നീട്ടുന്നതിനിടയിൽ പിള്ള പറഞ്ഞു. “അപ്പോ കോളതന്നെ. അല്ലേ?”

സ്റ്റേറ്റു് എക്സ്പ്രസ്സിന്റെ ഫീൽറ്ററിനു ചുറ്റും നാവോടിച്ചു് നനച്ചു. ചുണ്ടത്തുവെച്ചു് വാഴക്കുളം സിഗ്നലിന്റെ കൊളുത്തി.

“കാ എന്തൊ കോളാ മുതലാളി? പടം കൊണ്ടുണ്ടു്. കൊണ്ടു കാളു് കൊണ്ടു കാളു് ഇല്ല പണം കേൾ, വഴക്കു്, എല്ലാം. പ്രാമാണ്യമാണെൽ കൂടിക്കൂടിവരികയാ. കൊച്ചുങ്ങളേഴാം. ഇപ്പോൾ നിലം വാങ്ങിച്ചു അതിന്റെ കടം തീർന്നു. ഒരു വീടിന്റെ പണി തുടങ്ങി. അതു പാതിയായി കിടക്കുന്നു. ഒന്നിനും ഒരു നീക്കോമില്ല.” അയാളുടെ വർത്തമാനത്തിന്റെ ഗതിവേഗവും അതിലേറെ ദൂതഗതിയിലുള്ള ആന്തിപിടിച്ച സിഗ്നലിന്റെ വലിയും മല്ലികയ്ക്കു വളരെ കൗതുകകരമായിത്തോന്നി. “പോപ്പലർ

ഇന്നാഴ്ചയുടെ

ലോകം - 13

ആയാലും കൊഴുപ്പുമാ സാരം. നിന്നതിരിയാൻ നേരമില്ല. പിന്നെ സിനിമയിലായതുകൊണ്ടു് കൂട്ടു വാരികളുവാണു പറഞ്ഞു് പഴയ ബന്ധുക്കളും നേതാക്കന്മാരും അടുത്തുകൂട്ടാം.”

വാഴക്കുളത്തോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന മൂടിയും താഴെയുംനിട്ടിട്ട, ജീർണ്ണം കെട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ, വലിയ, വീണ്ടു റ്റു

തലവെട്ടി
കിളിയുടെ
നാട്ടിൽ

തൻകണ്ണുളള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു പിള്ള. ആയാൾ തെല്ലം ചെന്നു് “വീഡിയോക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ രൂപവും ഭാവവും പള്ളയ്ക്കു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഏറ്റവും ആകർഷകമായതെന്നു യതു് ബുദ്ധിസംമർത്ഥവും ഭാവനാശക്തിയും ദോഷമില്ലാത്തതുമായിരുന്നു. വാഴക്കുളം നേരത്തെ അയാളെ ടു സംസാരിച്ചുനിൽക്കുന്നതു് പിള്ള കണ്ടിരുന്നു തന്നെ കണ്ടപ്പോൾ വാഴക്കുളം ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ തഴഞ്ഞിട്ടു് ഇങ്ങോട്ടു പോയികയായിരുന്നു. അയാ

കാക്കനാടൻ

വല്ലാതെ മുഷിപ്പുകയായിത്തീർന്നു. പിള്ളയും മല്ലികയും അങ്ങനെയൊന്നായിത്തീർന്നു. അവർ സുദൃഢമായിത്തീർന്നു. "ഞാൻ നമ്പ്യാകുന്നു" പിള്ള പറഞ്ഞു.

"ഞാനും" മല്ലിക പറഞ്ഞു. പിള്ള മല്ലികയെ സുദൃഢമായി പരിചയപ്പെടുത്തി.

"സഞ്ചാരികളെ മുതൽ നിങ്ങളെ നേർക്കെടുത്തു" കാണണമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. നന്നായി. കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്ന് സന്തോഷപരമായി കഴിഞ്ഞല്ലോ."

"താങ്കൾ" സുദൃഢമായി ഒരു ബന്ധം കൊള്ളുന്നു.

"എവിടെയാ നാട്?" പിള്ള തിരക്കി.

"എറ്റുമാനൂർ."

"ക്യാമ്പ് മടിക്കാത്തതന്നെ."

"പ്രൊഫം ഇവിടെയാണു്."

"വീട്ടിലാണു്?"

"അമ്മ മരിച്ചു. അവൻ ജോലിയുണ്ടു്" അതുകൊണ്ടു് വീട്ടുകഴിഞ്ഞുപോകുന്നു എന്നു് അയാൾ നിഷ്കളങ്കമായി സൂചിപ്പിക്കുകയാണെന്നു പിള്ളയ്ക്കു തോന്നി.

പിള്ളയും സുദൃഢമായി തമ്മിലുള്ള സംസാരം തീരെ പടിക്കാതെന്നിന്ന വാഴക്കുത്തിനു് ഒരു സഹായം പോലെ തിരുവനന്തപുരം ഫ്ലൈറ്റ് അനുബന്ധം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

"മുതലാളി, നമ്മുടെ ഫ്ലൈറ്റ്!"

അയാൾക്കു മറുപടി നൽകാതെ പിള്ള വീട്ടിച്ചു "മുതലാളി!"

തെല്ലകളെന്നിന്ന മുതലി അടുത്തുവന്നു.

പിള്ള മുതലയെയും സുദൃഢവെന്നും തമ്മിൽ പരിചയപ്പെടുത്തി.

അയാൾ തുടൻ പറഞ്ഞു. "ഞാനൊരു ബന്ധിനസ്സുകാരനാണു്. മിസ്റ്റർ സുദൃഢ ദിസ്മസ് മൈ കാർഡ്. "അയാൾ ബ്രിഫ്കേസ് തുറന്നു് ഒരു കാർഡെടുത്തു നീട്ടി "നമുക്കു തമ്മിൽ കാണണം. നാട്ടിൽ വരുമ്പോൾ എന്നെ തീർച്ചയായും കോൺടാക്ട് ചെയ്യണം."

"ഷുവർ സർ."

അവരുടെ അടുപ്പത്തിൽ അസുഖാലുവായ വാഴക്കുട്ടി തിരക്കുകൂട്ടി: "മുതലാളി, ഫ്ലൈറ്റ്!"

പിള്ള അയാളെ അവഗണിച്ചു. "മി

സ്റ്റർ സുദൃഢന്റെ അഭ്യർത്ഥന താമോ?"

അയാൾ അതു തന്റെ ഡയറിയിൽ കുറിച്ചുവെക്കുക.

പിള്ള സുദൃഢനെ കൈകൊടുത്തു് യാത്ര പറഞ്ഞു് പിരിഞ്ഞു. വീർത്തുകൊണ്ടിരുന്ന വല്ലാതായി വാഴക്കുട്ടി പിള്ളയെയും മല്ലികയെയും അനുഗമിച്ചു.

"സഞ്ചാരി എത്രയെല്ലാം പടമായിരുന്നു." ഭേകം ഓഫ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മല്ലിക പറഞ്ഞു: "ഇയാളെ കണ്ടാൽ ഇയാളാണു്" അതു് ഡയറക്ട് ചെയ്യാതെന്നു തോന്നു്.

"അതെന്താമോളേ?" പിള്ള നുകരുകൾ തിരക്കി.

"അയാളെ കണ്ടിട്ടൊരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലായിരുന്നു." മല്ലിക ചിരിച്ചു.

പിള്ള ചിരിച്ചില്ല. "ചിലപ്പോൾ അയാൾ ഭ്രാന്തനായിരിക്കും." അയാൾ പറഞ്ഞു.

"അതേ?" മല്ലിക ചോദിച്ചു.

"അയാളുടെ ഭ്രാന്തായിരിക്കും സഞ്ചാരി." പിള്ളയുടെ ശബ്ദം ഗൗരവം സൂചിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. "ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും കടുത്ത ഭ്രാന്തായിരിക്കും മോളെ ഒരുവേള അയാളുടെ ഏറ്റവും മികച്ച കലാസൃഷ്ടി."

മല്ലിക അത്ഭുതത്തോടെയും ഗൗരവത്തോടെയും മാമനു ചെവി കൊള്ളുന്നു.

"അതേ മോളേ, അന്നാധാരണതപത്തിൽ നിന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാകുന്നതു് എന്നു പോലും ചിലപ്പോൾ എന്നിങ്ങനെ തോന്നാറുണ്ടു്. ഈ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ സൃഷ്ടി കഴിഞ്ഞ യുറോപ്യൻ സഞ്ചാരികളെത്തു് ഞാൻ കണ്ട ഏറ്റവും മികച്ച ചിത്രങ്ങളോടു കൂടിയിരിക്കുന്നതാണു്. ഇയാൾ ഒരു അസാധാരണമനുഷ്യനാണു്? ഈ സുദൃഢൻ? പിള്ള സിഗരറ്റിന്റെ ചാരം തട്ടി. എയർ ഫോസ്ഫസ് കൊണ്ടുവന്ന വെളുത്ത പ്ലാസ്റ്റിക് കോഫി കുടിച്ചു മല്ലിക ഉപ്പുബീസ്റ്ററു് ചവച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്നിട്ടാ വാഴക്കുട്ടി പറയുന്നതു് കേട്ടില്ലേ, സഞ്ചാരി പൊട്ടിപ്പൊളഞ്ഞുപോയെന്നു്!" മല്ലികയുടെ ശബ്ദത്തിൽ വാഴക്കുട്ടിത്തോടുള്ള നിരസം നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു.

"അയാൾ പറഞ്ഞതു ശരിയാണു്."

പിള്ള പറഞ്ഞു: "അയാളുടെ തലവെട്ടി

ക്കഥകൾ പോലെ കാണുവാൻ സഞ്ചാരി പോലുള്ള ചിത്രങ്ങൾക്കു സാധിക്കില്ല. സഞ്ചാരിയുടെ നിർമ്മാതാവു് ഇനിയും സിനിമ പീടിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും തലവെട്ടിക്കഥയെങ്ങി വാഴക്കുട്ടിയെ നമിപ്പിച്ചു കൂടണമില്ല."

"കഷ്ടം!" മല്ലിക മുക്കുതുവീർത്തുവെച്ചു.

"അതാമോളേ ലോകം." പിള്ളയുടെ ശബ്ദം വികാരപൂർവ്വമായിരുന്നു. യഥാർത്ഥ കലയ്ക്കു് കമ്പോളമുണ്ടാവില്ല. "യഥാർത്ഥകലാകാരനെ ലോകം അറിഞ്ഞില്ലെന്നും വരും. കപടനാണയങ്ങൾ കൊടുത്തു വളരും." അയാളുടെ ശബ്ദം കൂടുതൽ വികാരാധീനമായി. "അതാണു് ലോകത്തു് നമ്മൾ കാണുന്നതു്, എത്ര മഹത്തും."

പെട്ടെന്നു് അയാൾ നിറുത്തി. തന്റെ മനസ്സിന്റെ അഗാധവും വിദൂരവും നിശ്ശബ്ദമായ ചില ഭാഗങ്ങൾ വാക്കുകളിലേക്കു് കടന്നുവരുന്നവെന്നു് അയാൾക്കു തോന്നി. അതു പതിവുള്ളതല്ലെന്നു് എന്നയാൾ ഓർത്തു. വിഷയം മാറ്റി, അയാൾ പറഞ്ഞു: "മോളേ, നിന്റെ ചായ തണുത്തു പോവുന്നു."

ചായ സപ്ലി ചെയ്തുകൊണ്ടു് മല്ലിക ചോദിച്ചു: "മാമൻ വിചാരിച്ചാൽ ആ സുദൃഢനെക്കൊണ്ടു് സഞ്ചാരി പോലൊരു നല്ല പടം എടുപ്പിക്കാൻ പറയില്ലേ?"

"എടുപ്പിക്കാൻ പറയില്ല." പിള്ളയുടെ മറുപടി പെട്ടെന്നായിരുന്നു. "അയാൾക്കു ഒരു പടമെടുക്കാനുള്ള പണം നല്കാൻ ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ പററും. അയാൾ പടമുണ്ടാക്കിയെന്നും വരും. അതു നന്നായിരിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല."

"അതെന്താ?"

"ചിലപ്പോഴും നല്ല സൃഷ്ടിച്ചെന്നതു് യാദൃച്ഛികമായിട്ടാണു്."

തെല്ലകളെ ഇരിക്കുകയായിരുന്ന വാഴക്കുട്ടി അവരുടെ അടുത്തുകൂടി. അവരുടെ സമീപംനിന്നു് പിള്ളയുടെ സിഗരറ്റ് പാസ്റ്റാറിൽനിന്നു് കൈടുത്തു കത്തിച്ചു, ഒരു വളച്ചു ചിരിയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു: "അമ്മാവനും അനന്തരം വളം കൂടങ്ങു കിന്നാരംപറച്ചിലാണല്ലോ പിന്നെ—നിങ്ങൾക്കു രണ്ടുപേർക്കും കൂടി നാട്ടിൽ ചെന്നാലും സംസാരിക്കാമല്ലോ മുതലാളി അങ്ങോട്ടു വന്നാട്ടേ. എന്റടുത്തു്

സിറ്റി കാലിയാ. നമുക്കു ചില കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കാനുണ്ടു്. മല്ലികയുടെ കക്ഷമിക്കണം. അമ്മാവനെ ഞാൻ കൊണ്ടു പോയ്ക്കാട്ടേ."

“ഓഹോ,” മല്ലിക പറഞ്ഞു: “ഞാൻ വല്ലോ വായിച്ചോണ്ടിരിക്കുന്നോളാം.” മനസ്സിലാ മനസ്സോടെ പിള്ള എന്നീ രു. തനിക്കു യാതൊരു താല്പര്യവുമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളും വാഴക്കുളം പറയാൻ പോവുന്നതെന്ന് അയാൾക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഉപചാരത്തിനുവേണ്ടി പിള്ള അയാളുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. “നമുക്കൊരു പടമുണ്ടാക്കണം മുതലാളി,” വാഴക്കുളം പറഞ്ഞു: “ഒരു തകർപ്പൻ സായനം. കാളും വാക്കണം. അവാർഡും ലഭിക്കണം.”

“ഇതു രണ്ടും എനിക്കു വാഗ്ദാനം താല്പര്യമില്ല.” പിള്ള എഴുത്തടിച്ചപ്പോലെ പറഞ്ഞു.

വാഴക്കുളം നിരാശനായി പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഇളിപ്പുക ഒരു ചിരിയിൽ പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ വീണ ഇടത്തുകിടന്നുണ്ടു്: “എനിക്കു താല്പര്യമുണ്ടു്. മുതലാളി എന്നെ സഹായിച്ചാൽ മതി.” “അതു നമുക്കു് ആലോചിക്കാം.” പിള്ള പറഞ്ഞു. “ആട്ടേ. എനിക്കൊരു ഐഡിയ.”

“കേൾക്കട്ടേ കേൾക്കട്ടേ,” “നമുക്കു്,” നെപ്പൂർവ്വമേ “പിള്ള പറഞ്ഞാൽ: “ആ സുഭവേന വച്ചു് ഒരു പടം എടുത്താലോ?”

വാഴക്കുളം ചുട്ടുണ്ടി. സിഗരറ്റ് ആർത്തിയോടെ ആഞ്ഞൊത്തു വലിച്ചു് പുകയുപ്പിയിട്ടു്, ആലോചിക്കുന്ന മുട്ടിൽ ഇരുന്ന അയാൾ പറഞ്ഞു: “എടുക്കാമെഴുക്കാ. അതിനെന്താ? അജിനു പററിയ കക്കേമ ഞാൻണ്ടാക്കാം. അവനും നല്ലതാ. മുതലാളിടെ പണം. ഏതെൻ തിരക്കുമയം സംഭാവവും. ആദ്യം, അങ്ങനൊരു പടം ഇറങ്ങിയാൽ അവൻ രക്ഷപ്പെടും. പ്രൊഡ്യൂസർമാർ അവനെതിരക്കി നടക്കും. മുതലാളി ഡയറക്ടറായതെങ്ങനാ? എന്റെ “തീക്കളി” എന്ന പടത്തിൽ കൂടലോ? ഞാനതു മുന്നകനട പടങ്ങളിലെ കാച്ചിയതാ ഇണമാർക്കാ? അവൻ. ഇന്ന് അവൻ കമ്പോളത്തിൽ എന്തൊരു ഡിമാൻററാണോ? എത്ര പടം പതിനേഴോ പതിനെട്ടോ രണ്ടു് പത്തെന്നെ. എവനേ നമുക്കു് ശരിയാക്കാമെന്നു്. ഈ സുഭവേന. ഞാനേറെററന്നു്. അവനെ കീലും രക്ഷപ്പെടുട്ടേ. തിരക്കഥ—”

മലയാളനാട് വാരിക വരിസംഖ്യാ നിരക്കു്

ഒരുവർഷത്തേക്കു്	52-00 രൂ.
ആറുമാസത്തേക്കു്	26-00 രൂ.
ഓറപ്രതി	1-00 രൂ.
ഇതുകൂടി പുറത്തുള്ള വരിസംഖ്യാ നിരക്കുകൾക്കു്	കാമ്പിസിഡലേക്കുഴക്കുക.

മാനേജർ,
മലയാളനാട് വാരിക
കൊല്ലം—691013.

“മററാക്കെങ്കിലും എഴുതിയാലോ?” പിള്ള ചോദിച്ചു.

വാഴക്കുളം നടുങ്ങി “ഒ? മുതലാളി തമാശ പറയുവാനോ?” അയാളുടെ ശബ്ദം വിറയുന്നതായിരുന്നു: “ഞാനെങ്കിലും പറയുവാനു മുതലാളി വിചാരിക്കരുതു്. എങ്കൽക്കഴിഞ്ഞ ഇന്ന് ലേയാളം ഇൻഡസ്ത്രിൽ ഡയറക്ടറായെഴുതുകാളതു്.”

“അതു ശരിയായ രീതിയാ.” “ആയിരിക്കുമെന്നല്ല. ആണു്.” വാഴക്കുളം തീട്ടക്കത്തിൽ ഒരു സിഗരറ്റൊടുത്തുകൊളുത്തി, ആഞ്ഞൊത്തു വലിക്കാൻ തുടങ്ങി. “എന്നാലും മുതലാളി എന്നു്”—“അയാളുടെ ശബ്ദത്തിൽ ഗദ്ഗദ് കലർന്നു.

“അതു പോട്ടേന്നു്.” പിള്ള അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു: “ഞാൻ തമാശ പറഞ്ഞതല്ലേ?”

വാഴക്കുളത്തിന്റെ മുഖം വികസിച്ച് പിള്ള കൂട്ടിച്ചേർത്തു: “നമുക്കു് മേലേക്കു് ലു. സംസാരിക്കാം. സിനിമ അവടെ കിടക്കട്ടേ.”

“അതുതന്നെ സിനിമ അവടെ കിടക്കട്ടേ.” വാഴക്കുളം പറഞ്ഞു അയാൾക്കു് വിഷയങ്ങൾക്കു് പത്തമുണ്ടായിരുന്നു. “മുതലാളി എനിക്കിത്താമി സിമന്റെറാണു ശരിയാക്കിത്തരണം. എന്റെ വിട്ടുപണി മുടങ്ങിക്കിടക്കുവാ. അടുത്തയാഴ്ച ഞാനങ്ങാട്ടുപറാം.” ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ അയാൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. “അല്ലാ അതിനു പകരം

ഞാൻ മുതലാളിക്കു് ഒരുപകാരം ചെയ്യാം. മുതലാളി വിചാരിക്കും എടാ എവനെനി കക്കേറോ ഉപകാരം ചെയ്യാനാണു്. അതൊക്കെ കണ്ടോ? മുതലാളിക്ക് ഞാനൊരാളെ പരിചയപ്പെടുത്തും. ഇന്നുതന്നെ. ആരു് തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടു് ഇന്നു്. പരിചയപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മുതലാളി എന്നു് ഏതെൻ മറക്കത്തില്ല ആളു് മിക്കവാറും എയർപോർട്ടിൽ കാണും.”

“ആളാമാ?” പിള്ള ജ്ഞാനസ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. “അതൊക്കെ പീണാപ്തായാം.” വാഴക്കുളം ചിരിച്ചു് ആളിനെ കാണിച്ചുതരാൻ പേ വയലോ? യിറുതി പെക്കൊതെ. കണ്ടാൽ മുതലാളി അതും വട്ടങ്ങു നീല്ക്കും ഇത്രും പെണ്ണങ്ങാളെ കണ്ടിട്ടുള്ള മുതലാളി ജീവിതത്തിൽ—”

“അല്ലൊല്ലൊണോണോ?” “പിന്നല്ലാതാണോണോ?”

“അതുശരി “പിള്ള ചിരിച്ചു. “പെണ്ണനു പറഞ്ഞാൽ അവളാപെണ്ണു്. ഓഹോഹോ! ഓഹോഹോ! എന്തൊക്കെപെണ്ണു്! “ഞാൻ മല്ലികേട്ടേത്തേക്കു ചെയ്യട്ടേ,” പിള്ള എന്നീറു. “നമ്മൾ ലാൻഡ് ചെയ്യാറായി”

“ഓ, ചെന്നാട്ടേ, ചെന്നാട്ടേ.” പിള്ള തിരിച്ചെഴുതിയപ്പോൾ മല്ലിക പറഞ്ഞു: “അയാൾ മാമനെ ഭയങ്കരമായിട്ടു ബോറട്ടിച്ചുകാണും.”

“അതും ഒരു രസം” പിള്ള ചിരിച്ചു. “പെട്ടെന്നു് വിമാനം താഴോട്ടു വീഴുന്നതു പോലെ പിള്ളയ്ക്കുതോന്നി. അയാൾ നടുങ്ങിപ്പോയി. അയാൾ പെട്ടെന്നു് മല്ലികയുടെ കൈക്കു മുറുകെപ്പിടിച്ച് “മോളേ.”

മല്ലിക ചിരിച്ചു “മാമനെതിനാ തെളിയിതു്. നമ്മൾ ലാൻഡ് ചെയ്യാൻ പോവാം നോളു.

അയാൾ തല ഉയർത്തിനോക്കിയപ്പോൾ സീററ്റ് ബെൽറ്റുകൾ മുറുക്കാനും പുക വലി നിന്താനും ഉള്ള സൈനികർ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു. ഒപ്പം ഹോസ്റ്റലിന്റെ അറിയിപ്പുവന്നു.

“എയർക്രാഫ്റ്റ് താഴോട്ടുപോയെന്നു് എനിക്കു തോന്നി.” അയാൾ ലജ്ജയോടെ പറഞ്ഞു.

“മാമന്റെറ തോന്നലാ. എങ്ങും പോയില്ല. എയർപോക്കററിൽ വീണു് കനലത്തേതേ ഉള്ളു്.” ബെൽറ്റു് മുറുക്കിക്കൊണ്ടു് മല്ലിക പറഞ്ഞു.

തന്റെ സീററ്റ് ബെൽറ്റിനു പരമതു പോൾ പിള്ള തന്നോടുതന്നെ ചോദിച്ചു: ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും പേടിച്ച് ടിപ്പില്ലാത്തതു പോലെ ഞാൻ പേടിച്ച് തെത്തിനു്? നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് അയാൾ പറഞ്ഞു: “മോളേ, എനിക്കു നിന്നോടൊരു കാര്യം പറയാനുണ്ടു്.”

“എന്താമാമാ?” അവർ ആകാംക്ഷാഭരിതയായി.

അപ്പൊഴാണ് താൻ വിഡ്ഢിത്തം പറഞ്ഞുപോന്നു് പിള്ള ഓർത്തതു്.

“ഒന്നുമില്ല മോളേ” അയാൾ പറഞ്ഞു. “അല്ല, അല്ല,” മല്ലിക ചിണ്ടങ്ങി. “മാമൻ എന്തോ മറച്ചുവയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. പറമാമ.” അവർ അയാളെ പഠിച്ചുകുലുക്കി. പിള്ള ആകെ കഴങ്ങി. പെട്ടെന്നു് അയാളിലെ ഡിസിനസ്സിന്റാൻ ഉണർന്നു. അയാൾ ചൊടിച്ചിരിച്ചു.

“നിന്റെ കല്യാണക്കാർക്കും.” “പോമാമ അവർ നാണംകൊണ്ടു ചുവന്നു.

അവർ ഇറങ്ങിവന്നപ്പോൾ നീലിമയും രതികുമാറും സോമശേഖരനും എയർപോർട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. നീലിമ ചിരിച്ചുകൊണ്ടോടിവന്നു.

“മുതലാളി നല്ല ആളാ. മരിക്കും മിണ്ടാതെ സ്ഥലംവിട്ടുകുളഞ്ഞല്ലോ.”

പിള്ള ചിരിച്ചു. “നിങ്ങൾ ഈ ഷ്ഷെറ്റ് ററിനു പോകുന്നോ?”

“പിന്നെ പോവാതെ.” നീലിമ മല്ലികയെ നോക്കി: “ഇതാണോ അനന്തിരവളു്? അവർ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ നിരാശനായ വാഴക്കുളത്തേ കണ്ടു. “ആണു് ഹാ വാഴക്കുളം സാരോ? മുതലാളി പുളളിയെ അറിയുവോ?”

വാഴക്കുളത്തിന്റെ രോഷം മുഴുവൻ ഒന്നിച്ചു പുറത്തേക്കു ചാടി: “നിങ്ങൾ പരിചയപ്പെടുത്തണം. ഞാൻ മുതലാളിക്കു നിങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്തുംമെന്നും പറഞ്ഞു വന്നതാ.”

“അതു ശരി.” രതികുമാർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. നീലിമയും.

കേരളത്തിൽ നിന്നും തിരിച്ചുവരുക

കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽനിന്നും തുടർച്ച

“കുനിക്കുന്നതും പോന്ന മക്കളുണ്ട്. പടിച്ചും പാസ്സുണ്ട്. എന്താ കാര്യം? ഒരേയ്ക്കത്തിനെക്കൊണ്ട്” ഒപകാരങ്ങോ ഈ കടുത്തതേയ്ക്കം? —

ഒരുപക്ഷേ, താൻ കുടിക്കാതിരുന്നതു കൊണ്ട് ആ കഞ്ഞി, അമ്മയുടെ വിശപ്പു മാറ്റാൻ പ്രയോജനപ്പെടുമായിരിക്കാം. പാവം അമ്മ അവരോടു കോപിച്ചിട്ടേതു കാര്യം? അച്ഛന്റെ ഭ്രാന്താണ് ഇതിനെല്ലാം കാരണം അച്ഛൻ തന്നെ, താടിയ്ക്കു കൈയ്യെക്കൊടുത്തു കുനിഞ്ഞിരുന്ന പശ്ചാത്താപഭാരത്തോടെ പറയാറുള്ള വാക്കുകൾ കാർത്ഥവരന.

“എന്റെ കഷ്ടകാലത്തിനാ അങ്ങനൊരു ഭ്രാന്ത തോന്നിയിട്ടു. അന്ന് അതു തോന്നിയില്ലാത്തതാണിത്. ഇപ്പോ ഈ കട്ടോളിങ്ങനെ പഷ്ടികെടക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.” സ്വാമിയെപ്പോലെ മുതലാളിയാവാൻ അച്ഛൻ മോഹിക്കേണ്ടായിരുന്നു. കാലം മാറിയതു് അച്ഛൻ അറിഞ്ഞില്ല. ബസ്സുവാങ്ങാനുള്ള തീരുമാനത്തെപ്പറ്റി സ്വാ

മിയോട്ടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചതു് ഇങ്ങനെയാണ്.

“അതു വേണോ. അപ്പനായരേ?”

“വേണം” അച്ഛന്റെ സ്വരം ദൃഢമായിരുന്നു.

“പണ്ടത്തെ കാലൊന്നപല. നമ്മളുടേണ്ടാളുകൾക്കു ബസ് സർവ്വീസു തൊടങ്ങേണ്ട കാലത്തു്, ഈ ടൗണിലു് എത്ര ബസ്സുണ്ടാടുന്ന? വെവ്വേറൊരു എണ്ണം, ഇല്ലേ? ഇന്നെത്ര ബസ്സാ ഓടുന്നു?”

സ്വാമി ചോദിച്ചു.

“അതും ഓരോരുത്തരു വാങ്ങി, ഓടിക്കണ ബസ്സോളുണ്ടല്ലേ?”

“അതേ, അതേ — നാലും —; താൻ നന്നാവുന്നേയ്യ എനിക്കു സന്തോഷമുള്ളു. എത്ര സഹായം വേണ്ടെങ്കിലും ചെയ്തു തരാം ചെയ്യാം. എന്നാലും താൻ എത്ര വിട്ടുപുറപ്പെട്ടു എന്നു പറയാനാ എനിക്കു തോന്നണ തനിക്കും തന്റെ കട്ടോൾക്കും സുഖമായി കഴുത്ത് വേണ്ടതൊക്കെ ഇവരും കൊണ്ടു കിട്ടും കൊറച്ചു വല്ല സമ്പാദ്യം.

ണ്ടെങ്കിൽ അതു് കട്ടോൾക്കുവേണ്ടി സൂക്ഷിക്കാം. അവരു വല്ലതാവല്ലേ? മക്കളു പഠിച്ചു ജോലിക്കാരായാ പിന്നെ വല്ല ബുദ്ധിമുട്ടും അറിയോ?”

അതിനെത്രകാലം കഴിണം സ്വാമി?”

“എത്ര കാലായ്യാലെന്നോ? അതുവരെ ഇവരുംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു കൂടാലോ. ഞാൻ നെന്തുകൂടി പറയാം. തനിക്കു് ഓടിനടക്കാനൊക്കെ വയ്യാണ്ടായിരണ്ടെങ്കിൽ, ഒരു പ്രൊമോഷനും കൂടി തരാം. ഇവരേവനും ഇതിന്റെറുക്കെ മേൽനോട്ടം നടത്തുന്നതിലേക്കു നല്ലൊരു, ശമ്പളത്തു് കൂടി കിട്ടും ചെയ്യാം എന്താ?”

— ഞാൻ നന്നാവുന്നതിൽ സ്വാമിക്കു് അസുയരാണ്.

തന്റെ ജോലിക്കാരൻ, ഡ്രൈവർ ബസ്സുടമയാകുന്നതു് സ്വാമിക്കു സഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. എല്ലാ മുതലാളിമാരും ഇത്തരക്കാരിയായിരിക്കാം.

അച്ഛൻ ആലോചിച്ചതു് ഇങ്ങനെയാണ്. കഷ്ടകാലംകൊണ്ടാണ്. അങ്ങനെയൊക്കെ തോന്നിയതു് എന്താ വരാം. ബുദ്ധിശൂന്യതകൊണ്ടാണെന്നു വരാം. മുതലാളിയാകാനുള്ള മോഹം അച്ഛന്റെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല സ്വാമിയുടെ ഗാരേജിൽ മേൽനോട്ടം; ജോലിക്കാരുടെ മേലുള്ള അധികാരം; കൂടുതൽ കിട്ടുന്ന നൂറുരൂപ — ഇതൊന്നും, സ്വന്തമായൊരു ബസ്സുണ്ടായാലുള്ള സുഖത്തിനു തുല്യമല്ല അച്ഛൻ സ്വാമിയെ പെറ്റതു കമ്പനിയെ പെറ്റതു.

കരകാലം കഴിഞ്ഞു് വീണ്ടും പഴയ വിഷയം തോന്നി വന്നു. ഇത്തവണ സ്വാമിയുടെ പ്രലോഭനത്തിനൊന്നും വഴങ്ങില്ലെന്ന് ഉറപ്പുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പുറപ്പെട്ടതു്. പണ്ടത്തു കാലമുണ്ടല്ലോ സ്വാമിക്കും തോന്നിയിരിക്കാം. കർമ്മപഥം ബാധിച്ചവൻ പെണ്ണു പിടിച്ചേ അടങ്ങു മുതലാളിയാകാനുള്ള ജപം മുതലാളിയാമിട്ടേ ശരിക്കു ആയിക്കോട്ടേ സ്വാമി സമ്മതിച്ചു.

“ഇനി എന്തൊക്കെ പറയാനില്ല. തന്റെ മോഹ തന്നെ നടക്കട്ടെ. ഞാൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തതെന്തു് അച്ഛൻ, പറഞ്ഞോളാം.”

“പിരിഞ്ഞുപുറപ്പെട്ടാ കൊടുക്കാറുള്ളതൊക്കെ തന്നെ മതി” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. “ശരി.”

സ്വാമി കണക്കുനോക്കി, ഇരുപതു കൊല്ലത്തെ സേവനത്തിനുള്ള ഗ്രാറുവിറ്ററിയുണ്ട്. അതു് ഒരു ബസ്സു വാങ്ങാനൊന്നും തികയ്ക്കില്ല കൈയ്യിലുള്ള സമ്പാദ്യവും ചേർത്തു് പോരാത്തതിന് പറമ്പും പുരയും പണയപ്പെടുത്താം എന്നാണ് അച്ഛൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

“മരു കാര്യം ചെയ്യാം.” സ്വാമി പറഞ്ഞു.

“ഒരു പഴയ ബസ്സോണ്ടാ, നമ്മളി മൊത്തംകൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കിയിട്ടു. ഇവിടന്നു കിട്ടാനുള്ള ഗ്രാറുവിറ്ററികൊണ്ടു് തനിക്കു് നേരിനും തെക്കയില്ല. ഞാൻ ഒരു ബസ്സുണ്ടുതരാം. അതോണ്ടു നന്നായിക്കോളു്, എന്താ?”

സന്തോഷംകൊണ്ടു് അച്ഛന്റെ കണ്ണുകളിലുപോയി. ഇത്ര വലിയ ഉദാമനെയ്ക്കു നെയ്താണല്ലോ താൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതു്! സ്വാമിയുടെ കാൽക്കൽ വീണു നമസ്സാദിക്കണമെന്നു തോന്നി.

കഥ

എ.വി.എം. നാരായണൻ

എത്ര മുതലാളിയാണ് ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്തതാ? ക

“മുതലായുടേപ്പന്റെ കൃപകൊണ്ടാ നമ്മളു നന്നായിട്ടു്. താനും മുതലായുടേപ്പനെത്തന്നെ സേവിച്ചോളാം.”

മുതലായുടേ സ്ഥിരം പെർമിറ്റുള്ള, അധികം പഴക്കമില്ലാത്ത ബസ്സിന്റെ താക്കോൽ അച്ഛന്റെ കൈയിൽ ഏല്പിക്കുമ്പോൾ സ്വാമി പറഞ്ഞു. അച്ഛൻ, നന്ദി പറയാൻ വാക്കു കിട്ടിയല്ല അതു്, കണ്ണുകളിലുംകവിളുകളിലും മൂർഛാലു, മെയ്താകെ നിറഞ്ഞുനിൽക്കു തിളങ്ങി. തുടച്ചുനിന്നി.

“എന്തെങ്കിലും ആവശ്യം വന്നാ. ചോദിക്കാൻ മടിക്കണ്ടാട്ടോ. ഞാൻ എന്നും തന്നെ സഹായിക്കാൻ ഇവിടെണ്ടാവും —” സ്വാമി പറഞ്ഞു. അച്ഛൻ ഗാരേജിൽ കടന്നു്, ഡോർ തുറന്നു് ബസ്സിൽ ചാടിക്കയറി, സ്റ്റാർട്ടുചെയ്തു് ഓടിച്ചുപോകുന്ന

ഇം നോക്കി, മറഞ്ഞിന്റെ പുമുഖത്തെ ഉരുളൻ തൂണിൽ ചാരി, സ്വന്തം നിന്നു. ബസ്സ് കണ്ണിൽനിന്നു മറയുന്നതുവരെ അങ്ങനെയെന്നെ നിന്നു.

എന്തൊരു സന്തോഷമായിരുന്നു! എന്റെപ്പുറം ബസ്സ് വാങ്ങി! ബസ്സുമയുടെ മകൻ! അപ്പൻ മുതലാളിയായതിന്നു. അപ്പനായർ മുതലാളി. മുതലാളിയുടെ മകനെ ആളുകൾ ബഹുമാനത്തോടെ നോക്കുന്നു. അതുവരെ, കണ്ടാലറിയാതിരുന്ന വർ ചിരിച്ചു പരിചയം നടിക്കുന്നു. വേഗമായി സംസാരിക്കുന്നു—ആ പോണ പച്ചപ്പയ്യൻറടിച്ച ബസ്സിലേ, അത് എൻറപ്പുറംനായാ; എൻററയാ! വീടിന്റെ പടിക്കലെയ്ത്തുമ്പോൾ കൈകാട്ടി നിൽക്കാം. അധികാരത്തോടെ കയറിയിരിക്കാം—

“മോതലാളിപ്പട്ടി എവിടേയ്ക്കോ?” കാപ്പി ക്കുളുങ്കാരൻ കണ്ണുണ്ണി ചോദിക്കുന്നു. “ഗ്രൗണ്ടിലേക്കു”. ബസ്സ് വരാറായി. കണ്ടുകുറാട്ട് ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ട് “ഒരു സിംഗിളു കാപ്പി കടിച്ചിട്ടു പുച്ചാം.”

നേരമല്ല. മുതലാളിപ്പട്ടിയുടെ ഗമ! അപ്പൻ ശരിക്കും മുതലാളിയായിത്തന്നെയാണു് നടന്നതു്. വലിയ കയ്യുള്ള ഷർട്ടും, മുൻവശത്തെ കീഴയിൽ തലപ്പുറത്തേയ്ക്കിട്ട ഭാരം തൂങ്ങുന്ന വലിയ മണിപ്പേഴ്സ് കൊളസുകാലുള്ള കടയുമായി അപ്പൻ പുറത്തുറങ്ങുമ്പോൾ, അഞ്ചാറുപേരെങ്കിലും പിന്നാലെയുണ്ടാവും. പണമുണ്ടാവാൻ പ്രമാണിയായി. നാട്ടുകാർ പേണ്ടപ്പെട്ടയാൾ. മുട്ടുമ്പോൾ കടകൊടുക്കുന്നയാൾ. ചിലർ വഴക്കുകൾ പാഞ്ഞു തന്നു മധ്യസ്ഥൻ. അപ്പൻ തടിച്ചുകൊഴുത്തു കടവൻ ചാടി. മണ്ടാമതൊരു ബസ്സുകൂടി വാങ്ങിയപ്പോൾ, ആളുകൾ പറഞ്ഞു:

“അപ്പനായക്കു് വെച്ചടി വെച്ചടി കേറാം. പണ്ടു ബസ്സോടിക്കണ ഡ്രൈവറാട്ന്നു. ഇപ്പോ, എന്താ സ്ഥിതി!”

സ്ഥിതി, വളരെ ഉയർന്നതായിരുന്നു. അപ്പൻ ഒരു നമിഷവും ഒഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബസ്സുകളിലെ പിരിവെല്ലാം ഏറ്റവുവെളിച്ചം, ജോലിക്കാർ ദിവസേനയുള്ള ബത്ത കൊടുക്കലും, കണക്കു പരിശോധിക്കലും മറ്റും കഴിഞ്ഞു വീട്ടിലെത്തു

മ്പോൾ, നേരം പാതിര കഴിവും. കുട്ടികളെല്ലാം ഉറക്കമായിരിക്കും. വീട്ടിൽനിന്നു് കളിയും ഉറങ്ങും കഴിഞ്ഞു്, പിന്നെയും കണക്കു നോക്കൽ. കണ്ടാക്കുമ്പോൾ, ഉട്ടൽ കുറയ്ക്കൽ—

മുന്നാമത്തെ ബസ്സ് കണ്ടാലും കടവിലേയ്ക്കു് ഓടിത്തുടങ്ങിയുട്ടു മുന്നാമാസംകഴിഞ്ഞു കടവിലേയ്ക്കു് കാറ്റുവെച്ചതു്. അപ്പൻ കാറ്റിൽ സഞ്ചരിച്ചു അപ്പന്റെ കുട്ടികൾ കാറ്റിലിരുന്നു ചിരിച്ചു കോളേജിന്റെ ഗേറ്റുകൾക്കു് ന്യൂബ്ബോക്കിന്റെ പോർട്ടിക്കോവൽചെന്നു നിൽക്കുകയെന്ന കാറ്റിന്റെ ബാക്സീറ്റിൽനിന്നു് പതുക്കെ പുറത്തുറങ്ങി, വോർ വലിച്ചുയ്ക്കുമ്പോൾ, ആരായനാഭാവത്തോടെ, അസുയയോടെ, നോക്കിനില്ക്കുന്ന ദമിത്രന്മാരുടെയും ദമിത്രകളുടെയും നേരെ പുഞ്ചിരി എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു്, ക്ളാസ്സിലേയ്ക്കു പവീട്ടിക്കു തിപ്പുകയെന്നപോലിനാൽ ഓക്കുസ്സാർ ലഭിച്ചു തോന്നുന്നുണ്ടു്. പിന്നീടു് കുറെ കഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽനിന്നു് റെറയ്ക്കിറങ്ങി പാടത്തുകൂടെ നടന്നു് കോളേജിന്റെ പിന്നിലുള്ള ഗേറ്റുകൾക്കു്. വിശന്ന വയറുമായി ക്ളാസ്സിലേക്കു കടന്നുപെട്ട ദിനങ്ങളിൽ എന്തെ ആരും കാണരുതെ— എന്ന പ്രാർത്ഥിച്ചു. സുകുമാരന്റെ ദയയൊക്കു് ഉച്ചയ്ക്കു് പട്ടയുടെ ഫോട്ടലിൽനിന്നു ചോറുണ്ണുമ്പോൾ, ഉള്ളുകൾ തൊണ്ടയിൽ തടഞ്ഞു. മുഷിഞ്ഞുകിറിയ ഷർട്ടുനോക്കി സഹപാഠികൾ പുച്ഛത്തോടെ ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു. കാറ്റിലു ബസ്സിലു. താമസിക്കാൻ സ്വന്തമായ വീടില്ല. എല്ലാവരുംമൊരു സ്വപ്നമായിരുന്നുവോ? അവലുപ്പറമ്പിൽ, ആൽത്തറയിൽ കനറി നിന്നു്, തമിഴിൽമാത്രം സംസാരിക്കുന്ന റിയ: പുന താടിക്കാൻ കാണിച്ചു മായാജാലമായിരുന്നോ?

എല്ലാം പൊള്ളമായിരുന്നു. അപ്പന്റെ പണം, പ്രാഡ; പുതിയ പുതിയ ബസ്സുകൾ. കടത്തിന്റെ മീതെ കടംവാങ്ങി, മുതലാളിയായ അപ്പന്റെ വളർച്ച ഉൾപ്പെട്ട പ്രളയത്തിൽ എല്ലാം കത്തിയൊലിച്ചുപോയ. ഇരിക്കുന്ന വീടുപാലും പോയി.

ആരാൾക്കു ബസ്സിൽ ചക്രംതിരിക്കുന്ന, ഉണങ്ങിക്കരിഞ്ഞ മനുഷ്യൻ കഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ, യുഗദുഃഖങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു്

ഉററിക്കൂടി. മണ്ടുകുറിയും അടുക്കളയും കാത്തു മുളയ്ക്ക കൊച്ചുപുരയിൽ, മണ്ണണ്ണുവിളക്കിന്റെ മുമ്പിൽ തുറന്നുപെട്ട പുസ്തകത്തിന്മേൽ താൻ കവിഷ്ണുകിടന്നു കരഞ്ഞു. ഇന്നലെയ കഴിച്ചു മുടാം. നിനക്കു് ഒരു ഭൂതകാലമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നീ മുതലാളിയുടെ മകനായിരുന്നില്ല. യക്ഷക്കഥയിലെ മായാനഗരംപോലെ മാഞ്ഞുമറഞ്ഞ സുഖത്തിന്റെ ദിനങ്ങൾ. സുകുമാരൻല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കോളേജിലെ പഠിപ്പു് അന്നേ തീരുമായിരുന്നില്ല? ലോഡ്ജിലെ സ്വപ്നം മുറിയിലേയ്ക്കു വിളിച്ചുകൊണ്ടു പോയി, കട്ടിലിൽ അടുത്തു പിടിച്ചിരുത്തി ചുവലിൽ കൈവെച്ചു്, അവൻ പറഞ്ഞു: നീ പെപ്പമിക്കാണ്ടു് മിക്കു്.”

—എങ്ങനെ വിഷമിക്കാതിരിക്കും? അടുത്തമാസം പരീക്ഷാഫീസടക്കണം. മാസം തോറും ഫീസുകൊടുക്കണം. പിന്നെയും എന്തെല്ലാം ചെവുകൾ!

“ഇക്കോല്ലും പ്രീവിയസും” എക്സാം കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ ഒരു കൊല്ലമേ, വേണ്ടോ? അതു് എങ്ങനെയുങ്കിലും നമുക്കു് ഒപ്പിക്കാം. നീ സമാധാനിക്കു്.

സുകുമാരന്റെ കാത്തുകൊണ്ടു് ഫീസടച്ചു. സുകുമാരന്റെ കാത്തുകൊണ്ടു് ഉറങ്ങുകഴിച്ചു. സ്നേഹം, സുകുമാരന്റെ രൂപം പുണ്ടു്, തന്റെ ചുമലിൽ കൈയിട്ടു നടന്നു തന്നെത്ത കാറ്റു വീശുന്നുണ്ടായായിരുന്നു. വീണ്ടുമൊരു മഴയുടെ വരവു്. മഴ പെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. ഒരിക്കലും തോരാത്ത പെയ്ത മഴ തോട്ടുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകും. പാടങ്ങൾ നിറഞ്ഞുവഴിയും പറമ്പുകളും പാതകളും, വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്നു. വീടുകൾക്കു മീതെ പെള്ളപൊങ്ങണം. ഉളയജലത്തിൽ, പണമില്ലാത്തവരുടെ പുരകളെല്ലാം തകർന്നടിഞ്ഞൊഴുത പാവങ്ങളെല്ലാം മുങ്ങിച്ചാവട്ടെ. അപ്പോൾ, ധനികനും അവരുടെ മാനംമുറന്ന മാളികകളും മാത്രം ബാ

ഇപ്പോൾ

വിറരാമിൻ സി, ഡി, ബി, 12 ചേർന്നു **ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ്** **ഒരു പുതിയ വിശിഷ്ട പായ്ക്കിൽ** **കിട്ടുന്നുണ്ട്.**

നിങ്ങൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ് ഗുളികകൾ ഇപ്പോൾ, കൂടുതൽ വിലകൊടുക്കാതെ, ഒരു മനോഹര പായ്ക്കിൽ കിട്ടുന്നു. നിങ്ങളുടെ മേശമേൽ, അടുക്കളപ്പുറം, ശിശുപരിചരണ ശാലകൾ എന്നിവിടെയെല്ലാം വയ്ക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് അതിയായ സന്തോഷം തോന്നും. ഓർമ്മിക്കുക, താഴെ പറയുന്ന റാസ് ബെറി സാദൃശ്യ ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ് ഗുളികകൾ ഉറപ്പുള്ള പലകൾക്കും ബലമുള്ള എല്ലുകൾക്കും വളരെ വിശേഷമാണ്.

200 ഗുളികകൾ

ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ്
 സിററം സർലണ്ടിൽ
 സാൻഡോസ് വീകസിപ്പിച്ചെടുത്തു,
 ലോകത്തിലെ സമുദായ ക്യാൽഷിയം.

daCunha/CS/24k/Mal.

കിയാവും. ശല്യമല്ലാതെ അവർക്കു ജീവിക്കാം; സുഖിക്കാം അകത്തു് അപ്പുർകിന്നു ചുറ്റുന്നു. കരമക്കട്ടകൾ തൊണ്ടയിൽ കുളങ്ങിയ ചുമ. പിന്നെ കോളാമ്പിയിൽ കാറിത്തുപ്പുന്ന ശബ്ദം. സ്വാമി ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അപ്പുൻ് ഇപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടല്ലതെ കഴിയാമായിരുന്നു. എല്ലാ തെറ്റുകളും ക്ഷമിച്ചു്, അദ്ദേഹം അപ്പുനെ പഴയജ്ഞേലിയിൽത്തന്നെ നിയമിച്ചുവെന്നു, പക്ഷേ, അപ്പുന്റെ തകർച്ചയും, സ്വാമിയുടെ മരണവും ഏകാണ്ടു് ഒരേകാലത്താണുണ്ടായതു്. സ്വാമിക്ക് ആൺമക്കളില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് സ്വ

ത്തല്ലാം പെൺമക്കൾ വിരിച്ചെടുത്തു. അവരുടെ അന്താക്കാരാർ ബസ്സുകൾക്കു് അമ്പരയും അപ്പുനെ അറിയില്ല. അപ്പുനും സ്വാമിയും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം അറിയല്ല. ഉമ്മറത്തെ. ചാണകം മെഴുകിയവെറുംവിലത്തു ചുരുണ്ടുകിടക്കുവാൻ ചോർന്നാലിടുന്നമഴവെള്ളം ദേഹത്തിൽ വൻവീഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാറ്റു് ഒരു വികൃതിക്കട്ടിയെപ്പോലെ മുററത്തു് കൂടി ഓടിനടന്നു് തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കുന്ന മഴയുടെ "തൂലാലടി" കൂടിയായപ്പോൾ ശരീരമാകെ നന്നത്തു. അകത്തുപോയിക്കിടക്കണം എന്ന് അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. വാതിലടച്ചു കഴുതിട്ടു് ശബ്ദം കേട്ടിട്ടു് വളരെ നേരമായില്ല. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഒരു കീറപ്പായ ഉമ്മാത്തേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞുതരുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് അതും ഉണ്ടായില്ല.

അയാൾ ദുഃഖിച്ചില്ല. എപ്പോഴും വെള്ളത്തിൽത്തന്നെ കിടക്കുന്ന മത്സ്യത്തിന്നു് കളിയുടെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ഇരുട്ടിൽ മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ, പറന്നു നടന്നു. സുകമാന്റെ ചിരിക്കുന്ന മുഖം ഓർമ്മവരുന്നു. അവനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, പുഴത്തു പട്ടിയെപ്പോലെ, പുറംകോലായിലെ തണുപ്പിൽ ഇങ്ങനെ നനഞ്ഞുകുതിന്നു കിടക്കാൻ അനു

വദിക്കുമായിരുന്നവോ? ഒരിക്കൽ അവൻ പറഞ്ഞു: "പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഉദ്യോഗമൊന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഘോഷം, ഞാൻ ചോറുണ്ണണമെന്നു് കിട്ടു്, നീയും ഉണ്ണൂ. എന്റെ കീശേലു കാക്കുണ്ടെങ്കിലു്, നിന്റെ കീശേലും കാക്കുണ്ടാവും..."

അതു പറയുമ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾ നക്ഷത്രങ്ങളായി. അവന്റെ ശബ്ദം അതു തധാരമായി. പക്ഷേ, സുകമാർ ഇന്നു ചോറുണ്ണുന്നുണ്ടോ? അവന്റെ കീശയിൽ കാക്കുണ്ടോ? ഓഷ്ഠീയത്തിൽ ചെന്നുചാടേണ്ട യാതൊരാവശ്യവും സുകമാർനില്ലായിരുന്നു. അവൻ്റെ നേരിന്റെയും കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. കോളേജു് പൊളിറ്റിക്സിൽ അവൻ പരക്കുത്തിരുന്നില്ല. ഒരു കൈരങ്ങത്തട്ടപ്പിളം മത്സരിച്ചില്ല. പക്ഷേ, ഏകാന്തതയിൽ, തിളച്ചുവീരുന്ന കടലായിരുന്നുവോ സുകമാർന്റെ ഹൃദയം? അടുത്ത ചങ്ങാതിമാർ പോലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മുഖം അവനുണ്ടായിരുന്നുവോ? വേദനതിന്നുന്ന മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ചോചനത്തൊപ്പാറി, അതിനുള്ള പദ്ധതികളെപ്പറ്റി അവൻ ചിലപ്പോൾ സംസാരിക്കാറുണ്ടു്.

മൈനൽ എക്സാമിനേഷൻ നടക്കുന്നതിനിടക്കാണ് സുകമാർ അപ്രത്യക്ഷ

എന്നു് ഉറക്കെപ്പറയുന്ന എസ്. കെ. പോറക്കാട്ടിന്റെ മുഖം. ഇങ്ങനെ ആരേണിയെങ്കിലും എത്രയെത്ര വരണങ്ങൾ നമ്മൾ കണ്ടു. ചെ വല്ലൂർ കൃഷ്ണ കുട്ടിയുടെ “വെറുക്കൽ നടക്കാനിറങ്ങിയവർ” എന്ന ചെറുകഥ വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ഇവരെല്ലാം ഓർമ്മിച്ചപ്പോഴായി, അവരുടെ മുഖങ്ങൾ അന്തർനേത്രത്തിൽ മുൻപിൽ കണ്ടു കാണണം പ്രശസ്തമായ ഈ കലാകാരന്മാരിൽനിന്നു് വിഭിന്നമാണു് കൃഷ്ണൻകുട്ടി എന്നതുകൊണ്ടു്. ശരീരവിഷ്ണുവുമായ കാമമത്തയും അതിന്റെ - സംശോധിത”രൂപമായ പ്രേമമത്തയും അനായാസമായി അദ്ദേഹം ചന്ദ്രികരിക്കുന്നു. വെറുക്കൽ നടക്കാനിറങ്ങിയവർ - സുരീത്രയും ബാലനും - നടക്കാനിറങ്ങിയവരുടെ ലാഘവത്തോടെ അവർ ജീവിക്കുന്നു; പരസ്പരം കാമിക്കുന്നു, സ്നേഹിക്കുന്നു. സഭ്യതയുടെ അതിർവരമ്പു കടക്കാതെ കൃഷ്ണൻകുട്ടി ഹൃദയഹാരിയായി അവരുടെ നടത്തം ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ചിലർ വികാരത്തെ അതിഭാവുകരപത്തിലേക്കു കൊണ്ടു ചെന്നു് കലാരാഹിത്യമുളവാക്കുന്നു. വേറെ ചിലർ പ്രജ്ഞയെപ്പോലും സെൻ്റർലൈസത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ചൊവ്വല്ലൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി വികാരത്തെ വികാരമായിത്തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചു് അനുവാചകന്റെ കരളോലാപം നേടുന്നു. (ചെറുകഥ “കഥ” എന്ന മാസികയിൽ)

ബോറിസ് പസ്റ്റർനക്ക്

വ്യക്തികളായ കഥാകാരന്മാരെയും കവികളെയും വിമർശിക്കാനുപേക്ഷ പത്രാധിപന്മാരെ വിമർശിക്കാൻ പാടില്ല. അവർ എഴുതുന്ന മുഖപുസ്തകങ്ങളും കുറിപ്പുകളും ഒരു വലിയ ജനവിഭാഗത്തിന്മാർ ചിന്താഗതിയെയാണു് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്റെ അഭിപ്രായസമുത്തായ ശ്രീ. എം. എൻ. കുറുപ്പിന്റെ “ലേഖനത്തെയോ കവിതയെയോ എന്തുകൊണ്ടു് നിരൂപണംചെയ്യാം, വിമർശിക്കാം. പക്ഷേ ആരീതിയിൽ, അദ്ദേഹം ദേശാഭിമാനി വാരികയിൽ എഴുതുന്ന കുറിപ്പുകളെ വിമർശിക്കാൻ പാടില്ല എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭയാനുഭവിയോടുകൂടി ഞാൻ ചിലതു എഴുതിക്കൊള്ളട്ടെ സാഹിത്യകൃതി

കൾ ചെിച്ചു എന്നതിന്റെ ചേരിൽ സോവിയറ്റ് ഗവണ്മെന്റ് ബോറിസ് പസ്റ്റർനക്കിനേയും സോൾസെനിത്സിനേയും ഒരേ തരത്തിലും പീഡിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വി ഐ. പോപ്പോവ് (സോവിയറ്റ് ഡപ്യൂട്ടിമന്ത്രി) കൽക്കത്തയിൽ വെച്ചു പറഞ്ഞതിന്റെക്കുറിപ്പു് എഴുതുകയാണു് പത്രാധിപർ. അക്കാദമിക് വ്യാപ്തികളിൽ പത്രാധിപർ ചോദിക്കുന്നു: - എന്തായാലും സോവിയറ്റ് സമൂഹാലസയുടെ അസ്തിത്വം തകർക്കാനുള്ള സാധ്യതയും എഴുത്തുകാർക്കു് ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന തല്ല എന്ന പോപ്പോവിന്റെ ശക്തമായ ഉറപ്പിൽ സാധ്യതാർഹമെന്നു. പീണിത പസ്റ്റർനക്കിന്റെ പ്രശ്നം, അതു സാഹിത്യകാരന്റെ സാധാരണമോ?

ഈ ചോദ്യത്തിന്നു് ഉത്തരമായി ഞാൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് റ്റേജ മാർക്സിസ്റ്റുകളുടെ വാക്യങ്ങൾ മാത്രമാണു്: -

Pasternak's rhythm is the rhythm of our day. Violent and wild in its Speed. Who would have Thought that these good old solid - rumped iambs could leap over the barriers like Arab Steeds? — — —

Perhaps the whole earth will one day be covered with asphalt, yet still, somewhere in Iceland or patagonia, one crack will be left. Through it a blade of grass will come up, and scholars and lovers will start making pilgrimages to this wondrous phenomenon. perhaps, too, lyrical poetry will be abolished for its redundancy, but somewhere the grandson of pasternak and great - great - grandson of Lermontov will open his mouth in sudden astonishment and will utter - painful for himself but clear and bright for others - the cry, 'Oh! ...'

(Ilya Ehrenburg)

“ഡോക്ടർ ഷിവാടോ” എന്ന നോവലിനെ എതിർക്കുന്ന Issac Deutscher എന്ന മാർക്സിസ്റ്റ്: - Doctor Zhivago is a political novel par excellence.

ഇല്ലാ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടായ ഐസക് ഡോയ്ചെഗ് ശരിയായ മാർക്സിസ്റ്റുകളല്ലെന്നു് ശ്രീ. എം. എൻ. കുറുപ്പു പറഞ്ഞു. വാദത്തിനുവേണ്ടി അതു ശരിയാണെന്നു് സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തോടു് സദാദർശം ചോദിക്കട്ടെ. റഷ്യയിൽ വിപ്ലവമുണ്ടായിട്ടു് അമ്പതു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഇതുവരെയും ബ്രദേഴ്സ് കോമ്യൂണിസം (കാമൊസോവ് എന്നു് റഷ്യൻ ഉച്ചാരണം) അതിശയിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയെങ്കിലും റഷ്യയിൽ എത്രയെത്രയെഴുതിയല്ലോ മഹനീയങ്ങളായ കൃതികൾ ഉണ്ടാകണമെന്നു് കലാകാരന്മാരു് ആഗ്രഹിക്കു് സാധാരണയോ? ടോൾസ്റ്റോയ്ക്കുടേ സാഹിത്യജീവിതത്തെ pre-conversion period എന്നും post-conversion period എന്നും ഞങ്ങൾ വിഭജിക്കാം. ഞ്ഞാമത്തെകാലം ഇന്നത്തെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ പ്രതിബദ്ധ സാഹിത്യത്തിന്റെ കാലമാണു്. ആദ്യത്തേതു് സ്വതന്ത്രവും. സ്വതന്ത്രകാലഘട്ടത്തിലുണ്ടായ അനാകരണനയംതന്നോ ഉതകൂ, അതോ പ്രതിബദ്ധ സാഹിത്യത്തിന്റെ സന്തതിയായ റിസറക്ഷനോ? സമൂഹിക്കുള്ളായ കെട്ടുപട്ടികളിൽ പെട്ട ന സാഹിത്യകാരൻ അധഃപതിക്കുകയുണ്ടു്

ടോയിൻബിയും “എമർജൻസി”യും

ടോയിൻബി “ഡിക്ടേറ്റർഷിപ്പി” നേക്കുറിച്ചും “എമർജൻസി”യെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഉദ്ധരിക്കാം: - Human beings acquiesce, in, or even welcome or demand, dictatorships for two reasons that are distinct and different in kind. One reason is psychological and perennial; the other is environmental and occasional. The perennial psychological reason for accepting dictatorship is that it relieves all individuals, except, of course, the dictator himself, of the agony of having to make crucial choices. The occasional environmental reason is the onset of some

physical or social emergency
A danger is easier to surmount if the people who are exposed to it put themselves under a single individual's command, instead of each trying to cope with the common danger uncoordinately. Traveling by plane or ship or by camel caravan would be prohibitively dangerous if the travelers didnot submit to the dictatorship of a captain for the duration of their journey. Similarly, a social emergency, people find that submission to a dictatorship is a lesser evil than the continuance of anarchy”
ഇത്രയും ഡിക്ടേറ്റർഷിപ്പിനും എമർജൻസിനും അനുകൂലമായി പറഞ്ഞിട്ടു് ടോയിൻബി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: - Even a permanent dictatorship is a lesser evil than incurable anarchy, yet dictatorship is a calamity nevertheless.

ഡിക്ടേറ്റർഷിപ്പിന്റെ ആപത്തിനെ കഥയുടെ രൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതാണു് ശ്രീ. മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണന്റെ “ജനറൽ” (കലാകൗമുദിയിലെ കഥ) ഡിക്ടേറ്റർ, ഒരു ജനറലിനെ കൊണ്ടു വിഷംകുടിപ്പിച്ചു് അതു സ്വാഭാവിക മരണമാണെന്നു് ജനതയെ - ബേധപ്പെടുത്തുന്നു. ഇക്കഥ കൗതുകത്തോടെ ആത്മവായിക്കും. ഡിക്ടേറ്ററുടെ സ്വഭാവവിഷ്കരണം അസ്സലായു് ടുണ്ടു്.

ശിഷ്യന്റെ ഉയർച്ച, ഗുരുവിന്റെ താഴ്മ

എന്റെ സുഹൃത്തു് ശ്രീ. സി. എ. മോഹൻദാസ് പറഞ്ഞതാണിതു്: - “സാർ കരുണ പറിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ഭാരതമാനന്തിന്നു കടപൊട്ടി പറഞ്ഞു, കന്യകയെ ചെ എന്ന ഭാഗമായി. സുര്യനിൽനിന്നു് ഒരു രശ്മി അടർന്നുപന്നാൽ എങ്ങനെയാകിരിക്കും? അതുപോലെ ഉപഗ്രഹത്തിൽ വാസവത്തെയുടെ അടുക്കലേത്തി. ഇങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടു് - സാർ അടുത്തവരിയ്ക്കു കടന്നു. അ

പുതുമതേടിയലഞ്ഞ നിഷ്കളങ്കമായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ സംഭവബലുവും വികാരരേഖയുമായ കഥ!

9-12-77 വെള്ളിയാഴ്ച മുതൽ

കേരളത്തിലെ പ്രമുഖകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പ്രദർശനം ആരംഭിക്കുന്നു!

താരങ്ങൾ

സോമൻ, സുധീർ, സുകുമാരൻ, വിജയൻ, ചന്ദ്രലേഖ, മല്ലിക മുതലായവർ

ഗാനങ്ങൾ:- ഡോ: പവിത്രൻ, പുവച്ച ജിവാദർ

സംഗീതം:- ജയവിജയനാർ

സുഗുണാ സ്ക്രീൻ റിലീസ്

പ്രോഗ്രാമിന്റെ വിദ്യാർത്ഥി എഴുന്നേറ്റു പറ്റത്ത. സാർ, ഭാര്യമാർ എന്ന് ആൾക്കർ പ്രയോഗിച്ചത് ബുദ്ധനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. അദ്ദേഹത്തെ അനേകം ശിഷ്യന്മാർ, അവർ വഴിയിൽനിന്നു തടയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് സഞ്ചരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിജ്ഞാനസവിതാവായ ബുദ്ധന്റെ ശോഭ അപരിചിതമാണ്. അങ്ങനെ തമാശതന്നെ അപേക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അല്പപ്രഭാവമായ ആനന്ദൻ അനേകം—ശിഷ്യരിൽ ഒരാൾ—വാസവദത്തയുടെ അടുക്കലിൽ നിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അവളിൽ പ്രസരിപ്പിച്ചു എന്ന് കേൾക്കുന്നു. “—സാർ ആ ശിഷ്യനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതിനപകരം “അത്രയേറെ വേദനോ മാർദ്ദവം” എന്ന് ചോദിച്ചു.

മോഹൻദാസ് സംഭവവർണ്ണന ഇവിടെ നടത്തി. ഇനി എഴുതുന്നത് ഞാനാണ്. കരുണയെക്കൂടി ആ ഭാഗം അങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിച്ച വിദ്യാർത്ഥി അതു പറഞ്ഞു. “—സാറിനേക്കാൾ ഉയർന്ന ഉയർന്നതാണ് നിന്നത്. മറ്റൊരു വാഗ്ദാനം പറയാം. ആ സംഭവം അധ്വാനകർമ്മം തയ്യാറായ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ഉയർച്ചയേയും കാണിക്കുന്നു. കവി കണ്ടത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഗുണമേന്മ കണ്ടിട്ട്. ശിഷ്യൻ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടും കാര്യമില്ലാത്ത അധ്വാനകർമ്മം അഗതികളെല്ലാം “കേരളം പറഞ്ഞിട്ടു വീണ്ടും കണ്ടെത്തിയതിനെ കളിയിലേക്കുയർത്തിയ പോലെ നടന്നുപോയി” എന്ന ഭാഗം “ഉപദേശകനായിത്തീർന്നു” എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു. തുടർച്ചയായ അധ്വാനകർമ്മം അധ്വാനകരമായ തീർപ്പും; നല്ലതല്ല ഉപദേശകനായുള്ള പ്രേരണയെക്കൂടി ആധ്യാത്മിക തേജസ്സാർജ്ജിച്ച വാസവദത്ത വനിതയുടെ വൈദേശ്യ കർമ്മം ആഗമനത്തോടെ വീണ്ടും വൈഷയീകരണത്തിലേക്കു വീണു എന്നാണ് കവി പറയുന്നത്. “ഹാ സുഖങ്ങൾ വെറും ജാലം ആരറിവു നൽകിയിൽ ത്രാസ്യ പെടുന്നതും താനേ താണു പോവട്ടെ” എന്ന ഭാഗത്തു വാസവദത്തയെ ഒരു തട്ടിലിരുത്തി അദ്ദേഹം പ്രവർത്തനങ്ങളെ മറ്റൊരു തട്ടിൽ വെച്ചു തുറന്നു നോക്കുന്ന ഈശ്വരനെ കാണാത്ത ഗുരുനാഥൻ ഗുരുനാഥനല്ല. സർക്കാരിന്റെ പണം വെറുതേ വാങ്ങുന്നവനാണ്. കലാ

കാരൻ സത്യത്തിലേക്കു കടന്നുചെല്ലുന്നു. ഈ അളവിലല്ലെങ്കിലും ഒട്ടൊക്കെ ദേവപ്പെട്ട മട്ടിൽ ശ്രീ. കെ. എൽ. മോഹനവർക്ക സത്യത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ “മുത്തശ്ശി” എന്ന കൊച്ചു കഥയിൽ ദർശിക്കാം. (കഥ കലാകൗമുദിയിൽ) കഥയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞാൽ അതു വായിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന രസം നഷ്ടപ്പെടും. അതുകൊണ്ട് ഇത് ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ. “മുത്തശ്ശി”ക്കു കലാകൗമുദിയുടെ ചിത്രകാർ വെച്ചുചേർത്ത പടവും നന്നായിട്ടുണ്ട്.

ഒരു മാസ്റ്റർ പീസ്

ശ്രീ. എം. ഗോവിന്ദൻ മനോഹരമായിലേഴുന്നേൽക്കുന്ന “പുതുമതേടിയലഞ്ഞ” രാഷ്ട്രവ്യവഹാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. പല പ്രോപ്പോസിഷനുകളും ആവർത്തിക്കാൻ എനിക്കു മടിയുണ്ട്. എങ്കിലും ഒന്നുകൂടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ആ രാഷ്ട്രവ്യവഹാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കി കാവ്യത്തിലേക്കു പ്രകാശം പ്രസരിപ്പിക്കാൻ എന്റെ സർക്കാരുദ്യോഗം തയ്യാറായി നിൽക്കുന്നു. എങ്കിലും കവിതയെന്ന നിലയിൽ ഇതൊരു എനിക്കു നോക്കാം. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഇതു ഒരു മാസ്റ്റർ പീസ് ആണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഗോവിന്ദന്റെ മറ്റൊരു മാസ്റ്റർ പീസ് ആണ് “സർപ്പം” എന്ന കഥ. പാവം നേരത്തേ സർപ്പം വലിയതായിരിക്കാൻ കേൾക്കുന്നത് ഉപയോഗിച്ചു തന്നെ നിന്നിരിക്കുന്നത് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഗോവിന്ദൻ വടക്കൻ പാട്ടിന്റെ കേൾക്കുന്നത് അവലംബിച്ചു ഉപാലം: ചൊരിയുന്നു. നിന്നതും ഉപാലം: ഭവം: കലാകൗമുദിയുടെ കൈയ്യിൽ വാലകൻ സ്വന്തം രാഷ്ട്രീയവിശ്വാസം മറന്നു ആഹ്ലാദിക്കുന്നു.

വാനമ്പാടികൾ പാടുന്നു, കൊല്ലുന്നു

വാനമ്പാടികൾ സൂര്യനാടിക്കുന്നതിന് മുൻപു ജനങ്ങളുടെ കാതു കളിക്കുന്ന ഭട്ടിൽ പാടും. സൂര്യനാടിച്ചു വെയിലിന്റെ ചുറ്റേറ്റിൽ അവ പാട്ടു മതിയാകി മറ്റു ജീവികളുടെ മാംസം കൊത്തിവെക്കുമത്രേ; ക്ഷീരത്തിന്റെ ചുറ്റേറ്റിൽ യോഗ്യന്മാർക്കു വരുന്ന മാറ്റം പോലെ.

— 0 —

ഞാൻ രണ്ടുപേരുംകൂടി കോട്ടയത്തു കൊണ്ടുപോകാനുള്ള സാധനങ്ങൾ പെട്ടിയിലാക്കി.

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു — “ണ്ടേറ്റു നാ ദിവസത്തേയ്ക്കു മതിയല്ലോ നല്ല ഒരു ഉടനെ വരേണ്ടതല്ല.” ജോലിക്കാർക്കുപയുക്തമാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു —

“വെളുപ്പിനു നാലുമണിക്കു ഒരു ടാക്സി വരാൻ പറയണം.” ഞാൻ പറഞ്ഞു —

“കളിക്കാൻ പററിയല്ലേ?”

“കളയാതെ പോയാൽ കോട്ടയത്തു എത്തില്ലേ?” രണ്ടുപേരും ഉറക്കെ ചിരിച്ചു. വെളുപ്പിനു നാലുമണിക്കു ടാക്സി വന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നാലുമണിക്കുള്ള എക്സ്പ്രസ്സിൽ കയറി കോട്ടയത്തു പുറപ്പെട്ടു.

ഞങ്ങൾ കോട്ടയത്തെത്തി. ബസ്സിൽനിന്നും ഇറങ്ങി ഒരു ടാക്സി പിടിച്ചു. എനിട്ടു അദ്ദേഹം കൂടെ വരാൻ പറഞ്ഞു — “അംബാസിഡർ ഹോട്ടലിൽ പോയോളൂ.”

ഞാൻ അമ്പരന്നു നോക്കുകയാണ്. യാതൊന്നും അറിയില്ല.

ഹോട്ടലിൽനിന്നു നടയിൽകാറ്റു നിറുത്തി. കേശവദേവിയെ എല്ലാവർക്കുമറിയാം. പക്ഷെ എന്നെ എല്ലാവരും അറിയുന്നവനല്ല. എല്ലാവരും അറിയുന്നവനല്ല. ഞാൻ ദേവിയെ നോക്കി പറഞ്ഞു “എനിക്ക് പേടിയാകുന്നു. എല്ലാവരും നോക്കുന്നു.”

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു — “ഞാൻ എല്ലാവർക്കും പറയട്ടെ. അർക്കുകൾക്കും എന്റെ അറിയാം. ഈ പെണ്ണിനെ എല്ലാവരും കിട്ടിയെന്നു അതിശയത്തിൽ നോക്കുകയാണ്.”

ഞങ്ങൾ അകത്തുകയറി. ഞാൻ ദേവിന്റെ കൈയ്യിൽ പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം എല്ലാവർക്കും പറഞ്ഞു. കശലിപ്പുശ്ശിപ്പിന്റെ ശരണം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു —

“ഞങ്ങൾക്കു ഒരു മുറി വേണമല്ലോ” അവർ ചിരിച്ചു. ഞങ്ങൾ തന്നെ ഞങ്ങൾ അവരിൽ താമസിച്ചു കളയും കാറ്റിപ്പിടിയുമാക്കി കഴിഞ്ഞു അദ്ദേഹം എന്നോടു

പറഞ്ഞു.

“സുഹൃത്തുക്കളെയൊക്കെ വിട്ടിട്ടുണ്ട്” എന്നിട്ടു വീണ്ടും പറഞ്ഞു — “നമുക്ക് N. B. S — ൽ പോകണം അവിടെ ചെന്നാൽ ബെന്റോട്ടു ചെരുമാറേണ്ട രീതികൾ അദ്ദേഹം എന്നെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു. ആരു എന്നു ചോദിച്ചാലും മറുപടി പറയണം. ആരെങ്കിലും ലക്ഷിക്കാതെ സംസാരിക്കണം.”

ഞാൻ എല്ലാം സമ്മതിച്ചു ഒരു ടാക്സി വെളിച്ചം — ആദ്യമായി സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു അപ്പോൾ അവിടെത്തെ സിക്രട്ടറി മി. കാന്തൻ നീലക്കണ്ണുപിള്ളയും, പ്രസിഡൻറ് മി: മാണിയും ആയിരുന്നു. അപരിചിതരായ ഒരു പെണ്ണു

ജോലിക്കാർക്കുപയുക്തമാണ് സിതാലക്ഷ്മിദേവ്

സിതാലക്ഷ്മിദേവ്

മായി ദേവ് കയറിയെന്നു. കാന്തൻ അമ്പരന്നു നോക്കുകയാണ്. കേശവദേവിന്റെ നമകജീവിതത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിയാവുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതലായി കഥകൾ പറയാതെ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടന്നു സംഗതി മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു.

മി: കാന്തൻ പറഞ്ഞു —

“കുട്ടി ആദ്യമായി വന്നതാണ് ഇവിടെ” എന്താ കൊടുക്കുന്നത്.”

അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു. അലമാരയിൽ പുസ്തകങ്ങളെ തിരയാൻ തുടങ്ങി. ഹിന്ദിയിൽനിന്നും മലയാളത്തിൽ അയ്യോദയ്ക്കും ഓൻസുലോറുവെയ്ക്കും “മഞ്ജുലാലക്ഷ്മി” എന്ന പുസ്തകം എന്റെ പേരേഴുതി അദ്ദേഹം സമ്മാനിച്ചതായി എനിക്കു തന്നെ. കുറെ സമയമിരുന്നു കശലിപ്പുശ്ശിപ്പിന്റെ ശരണം എൻ. ബി. എസ്സിൽ പോയി.

ഡി. സി. കിഴക്കേറ്റിയാണു മാണേജർ പുസ്തകങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. പുസ്തകം വാങ്ങാൻ വന്നവരുണ്ടു്. അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു —

“ഇതാണ് ഡി. സി. കിഴക്കേറ്റി. ഞാൻ തൊഴുതു. അതുപോലെ എല്ലാവർക്കും പരിചയപ്പെടുത്തി.”

ഉച്ചയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ഹോട്ടലിൽ എത്തി. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു “ക്ഷീണിച്ചോ?”

“ഇല്ല.”

“നമുക്ക് ഉറങ്ങുകഴിയാം.”

അദ്ദേഹം ബെല്ലടിച്ചു. ഹോട്ടൽ ബോയ് വന്നു.

അദ്ദേഹം എന്നോടു ചോദിച്ചു “എന്തു കറിയൊക്കെ വേണം?”

“മീനില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് വേണം.”

അദ്ദേഹം ചിരിച്ചുകൊണ്ടു അയാളോടു പറഞ്ഞു.

“മീൻകറിയും വേണം. ചോറുകൊണ്ടുവരൂ.”

അയാൾ ചോറും കറികളും മേശപ്പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നു നിൽക്കി.

ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഉറങ്ങുകഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു — “എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ വൈകിട്ടു വരും എന്റെ ഓമനയെ കാണാൻ.” ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു. “എന്നോടു അവർ വല്ലതുമൊക്കെ ചോദിക്കും അല്ലേ? എഴുത്തുകാരല്ലേ?”

അദ്ദേഹം ചിരിച്ചു ഉറങ്ങുകഴിഞ്ഞു ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കിടന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു ജനാല അടയ്ക്കാതെ എനിക്കു കിടക്കുവാൻ വയ്തു “ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്” അദ്ദേഹം കൈശരണ ജനാല അടച്ചു. ഒരു ജനാല തുറന്നിട്ടു എന്നിട്ടു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു — “ആരും നോക്കുകയില്ല.”

എനിക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. സാഹിത്യം തുറന്നതല്ലേ? ദേവിന് മറയ്ക്കേണ്ടതാവശ്യമില്ലല്ലോ.

പേടകുന്നേകുമായി ബെല്ലടിച്ചു. കരുതുന്ന സുഹൃത്തുക്കൾ വന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “ഇതാണ് വള്ളംകുളം പി. ജി. പാളം

ഇതു് അയ്യോദയ്ക്കും, ജി. എൻ. എം. പിള്ള, തുടങ്ങിയിൽ കൃഷ്ണപ്രസാദ് എല്ലാവർക്കും പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു സംസാരിച്ചിട്ടു എല്ലാവരും പിന്മുറ.

സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു —

“നമ്മുടെ ആദ്യരാത്രി ഇന്നാണ്.”

ഞാൻ പറഞ്ഞു —

“ഇനമെന്താണ്?” അദ്ദേഹം ചിരിച്ചു കൊണ്ടു എന്നെ മാറ്റൊളുത്തു.

ഹോട്ടൽബോയ് വന്നു. അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റുചെന്ന് ഹോട്ടൽബോയ് എന്തോ പറഞ്ഞു. കറേക്കഴിഞ്ഞു ബോയി മേശപ്പുറത്തു ചുവന്ന കളരിൽ എന്തോ കൊണ്ടുവച്ചു. ഒരു വല്ലാത്ത ദുർഗന്ധവുണ്ടു്.

ഞാൻ ചോദിച്ചു “ഇതെന്താണ്?”

ദേവ് ചിരിച്ചു — പണ്ടു് ശങ്കരൻ പറഞ്ഞ കണ്ണുചുണ്ണി എനിക്കു ഓർമ്മവന്നു.

ഞാൻ പറഞ്ഞു —

“ഇതെന്തിനാ കഴിയുന്നോ? എനിക്കു പേടിയാകുന്നു.”

അദ്ദേഹം ഉറക്കെ ചിരിച്ചു.
ഫോട്ടൽ ബോയ് ആഹാരങ്ങളൊക്കെ കൊണ്ടുവന്നു.

ഞങ്ങൾ ഉറങ്ങുകയായി.
ദേവിന് എന്നെ ചുംബിച്ചിട്ടും മതിയാകുന്നില്ല. ഞാൻ ചോദിച്ചു.
“മദ്യപിച്ചാൽ കൂടുതലായി ചുംബിക്കണമെന്നു തോന്നുമോ? അദ്ദേഹം മറുപടി പറയാതെ എന്നെ കട്ടിലിൽ പിടിച്ചുകിടത്തി.

ഞാൻ പറഞ്ഞു—
“ഇനി മദ്യപിക്കരുത്.”
തേരെ വെളിച്ചം. ഞാൻ നല്ല ഉറക്കമാണ്. അദ്ദേഹം എന്നെ വിളിച്ചു. ഞാൻ പറഞ്ഞു. “കറച്ചുകൂടി ഉറങ്ങണം.” ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “ഉറങ്ങിക്കൊള്ള.”

പത്തു മണിയായി. ഞാൻ കളിച്ചു. ക്ലിപ്തകുടിയൊക്കെ കഴിഞ്ഞു; അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു “ഞാൻ സ്വകോശത്തിൽ ഒന്നു പോയിട്ടുവരട്ടോ? കതകടച്ചിരിക്കണം. യേശുക്കൊണ്ട് ഇവിടെ ഉള്ളവരെല്ലാം നമ്മുടെ ആൾക്കാർ തന്നെ. യേശു. ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. അദ്ദേഹം പോയി.

ഉടൻ സമയമായപ്പോൾ അദ്ദേഹം വന്നു. ഞാൻ ഉറക്കക്കിണത്തിൽ കതകുറന്നു.

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു—
“എന്താ പലിയ ക്ഷീണമൊ? ഞാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കണ്ണുപൊത്തി.
മൈവകണ്ണെരമായി. സുഹൃത്തുക്കളുടെ ബഹളം.

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു—
“സുഹൃത്തുക്കളുടെ ബഹളം..
അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു—“നാളെ ഞങ്ങൾ കൂടെ പോകണം.”

ഞാൻ പറഞ്ഞു—
“ചെരുപ്പു വാങ്ങണം.”
ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരായി നടന്ന് കടലിൽ പോയി ചെരുപ്പു വാങ്ങി. പഴയതിൽ പച്ച അദ്ദേഹം കോട്ടയത്തുള്ള ഓരോ സ്ഥലങ്ങളും എനിക്കു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു.

“നമുക്ക് തിരുവനന്തപുരത്തു പോയിട്ട് കറച്ചുകൂടി ലീവെടുക്കണം. ഇവിടെ വന്നിട്ട് എങ്ങാകളത്തും ഒന്നു പോകണം.”

ഞാൻ പറഞ്ഞു—
“ജോലി രാജിവെച്ചിട്ട് എഴുന്നൽ നല്ലതല്ലേ?”

“ഇപ്പോൾ രാജിവെച്ചാൽ ജനങ്ങൾ പറയും പെണ്ണിന്റെ അടുത്ത ഇരയ്ക്കായി വെണ്ടിയാണെന്നു്. എന്തായാലും ഈ അടിമ ജീവിതം കേൾവയ്ക്കേണ്ടി പറയുകയില്ല. കറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞോട്ടെ. നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാം.

ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരായി സംസാരിച്ചു ചില സാധനങ്ങൾ കൂടി വാങ്ങി ഫോട്ടലിൽ ചെന്നു കയറി.

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു—
“നമുക്ക് ഇന്നു നാലരയ്ക്കുള്ള എക്സ്പ്രസ്സിൽ പുറപ്പെടണം” N. B. S-ൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു “ററിക്കാറ്റ് ബുക്കുചെയ്തു വെളുപ്പിന് കാറ്റു വരാൻ ഫോട്ടലിലും ഇടപാടു ചെയ്തു.

ഇതിനിടയിൽ സാധനങ്ങളെല്ലാം പെട്ടിയിലാക്കി. ഞാൻ കൂടെ സഹായിക്കുക മാത്രം. അദ്ദേഹം തന്നെ എല്ലാം ചെയ്തു എന്നെ എല്ലാം പഠിപ്പിച്ചു.

ദേവ പറഞ്ഞു—
“നാളെ ഇവിടന്നു വാങ്ങിയ സാരി ഉടുക്കണം.”

ഞാൻ സമ്മതിച്ചു; ഞാൻ വെളുപ്പിന് എഴുന്നേറ്റു. പുതിയ സാരി ഉടുത്തു. (തുടരും)

ധർമ്മപുരാണം

(20-ാം നമ്പരം തുടർച്ച)

തന്മൂലിയുടെ സർവ്വസൈന്യാധിപനായ പലരും സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടായി മാറിയിരിക്കുകയാണെന്നു ചുമക്കപ്പെട്ടുകൾ അറിയിച്ചു. എന്തും ശത്രുവാണു്. അതിനെതിരെ ദേശസ്നേഹം ഒരു മഹാമാരിപോലെ ശാശ്വത ഗ്രാമത്തിന്റെ തെരുവുകളെ ബാധിച്ചു. ആൾക്കൂട്ടം പെരുങ്കി. സപരമുഖങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ട വലിയൊരു പാമ്പിനെപ്പോലെ, അസ്ഥമായി, മൂത്രവാക്യങ്ങൾ തെരുവുകളിലൂടെ തിമിഞ്ഞൊഴുകി.

അതത്രയും നയിച്ചുകൊണ്ടു്, രണ്ടു നൂറുകൾ വീരമുദ്രകളായി, ഉറപ്പായി പിടിച്ചു്, ലിംഗം മുറുത്ത പട്ടാളക്കാർ നടന്നു. (തുടരും)

ഗാനങ്ങൾ സംഗീതകലയുടെ പുഷ്പങ്ങളത്രെ; ലേയാളഭാഷയിൽ ശുദ്ധഗാനങ്ങൾ പുഷ്പിച്ചു; പക്ഷേ, വിമിത്താഭ്യാസം; പുഷ്പങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യം പോലെ ഗാനങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യം വിമിത്താഭ്യാസം മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ; അതിനാൽ അവയുടെ വിമിത്താഭ്യാസം കൂടിയേ കഴിയൂ; അതുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സംഗീതപ്രേമികളുടെ, അവരിൽ പ്രത്യേകിച്ചും കേരളീയരുടെ, ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടതാണു്.

കേരളം കർണ്ണാടകസംഗീതമേഖലയിൽ പെട്ട ഭാഷാപ്രദേശങ്ങളിൽ ഒന്നായിരിക്കെ, ലേയാളഭാഷയിൽ കർണ്ണാടകസാമ്പ്രദായികമായ ഗാനങ്ങൾ പുഷ്പിക്കുവാനു കാര്യമുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ എത്ര ജില്ലയിലും ലേയാളകവത ഉണ്ടാകുവാനുള്ള അവകാശം പോലെ; അങ്ങനെ പുഷ്പിച്ചു വെങ്കിലും വിമിത്താഭ്യാസമോ; അതിനു പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടു്. കർണ്ണാടക

പക്ഷപാതയായി മാറി; എങ്ങനെയെന്നാൽ തെലുങ്കുഭാഷാഗാനങ്ങൾ അനാദികൾ കേൾക്കുകയുണ്ടെന്നു നിലനിൽക്കണമെന്നു് തെലുങ്കുഭാഷാഗാനങ്ങൾ കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നും, മറ്റു ഭാഷാഗാനങ്ങൾ വെറും പഞ്ഞപ്പാട്ടുകളാണെന്നും.

വി. എസ്. എൻ

ഒരു വിശ്വാസം സംഗീതപരമസ്വഭാവം കളിൽ വേരുന്നുകപോലും ചെയ്തു. മലയാളഭാഷാഗാനങ്ങൾക്കു കച്ചേരികളായി തിങ്ങാപ്പാടുകൾ നിൽക്കുവാനല്ലെന്നു ഏകദേശം കഴിഞ്ഞില്ല; പന്നെ എങ്ങനെ വിമിത്താഭ്യാസം?

മലയാളഗാനങ്ങൾ

സംഗീതത്തിലെ ഗാനനിർമ്മാണത്തിന്നു ഒരു ഭാഗവിശേഷം വരുത്തിയ മഹാനാണു സർഗ്ഗശ്രീ ഗുണമൊഴുതാമി കർ; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാനങ്ങളില്ലാത്ത കർണ്ണാടകസംഗീതം ശാകുന്തളമില്ലാത്ത കാളിദാസനെപ്പോലെയും, അവ പാടാത്ത കച്ചേരികൾ ആനയില്ലാത്ത ശിവേലി പോലെയും ആയി കരുതപ്പെട്ടുവരുന്നു; അത്രമേൽ പ്രാധാന്യമുള്ള അവ തെലുങ്കുഭാഷയിലാണ്; ഇതൊരു കാരണമാവാം. ഇതിന്റെ ഫലമായി കച്ചേരികളിൽ മാത്രമായ സ്ഥാനം തെലുങ്കുഭാഷാഗാനങ്ങൾക്കായി; ഇരുഭാഷാഗാനങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു; ലേയാളഭാഷാഗാനങ്ങളും അങ്ങനെ തന്നെ; പന്നെ വിമിത്താഭ്യാസം നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. തെലുങ്കുഭാഷാഗാനങ്ങൾക്കു കൈവന്ന ഈ മാന്യസ്ഥാനം സംഗീതവൃത്തത്തിൽ ഏതാണെന്നു

ഇന്നു മട്ടുമാറിയിട്ടുപോലെ തോന്നുന്നു; കരയൊക്കെ കാലഗതിവശാലും സംലഭിക്കി പരിശുദ്ധവശാലും, സംഗീതം നന്നെങ്കിൽ ആ ഗാനം, എത്ര ഭാഷയിലായാലും, കച്ചേരികളിൽ പ്രയോഗിക്കാതെ നായിട്ടുണ്ടു്; പക്ഷപാതം പമ്പകന്നെ എന്തെന്നു പറയാം. എന്നാൽ മലയാളഭാഷാഗാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, പക്ഷപാതം മൂലം ഉളവാത്ത പ്രശ്നം അവഗണിച്ച്, നീങ്ങിയെന്നു പറയാൻ വയ്യ. ഇന്നു ധാരാളം കച്ചേരികൾ കേൾക്കുന്ന മനികന്താർക്കുളള, സംഗീതപരമസ്വഭാവമുള്ള മലയാളഗാനങ്ങൾ കച്ചേരികളിൽ എത്ര കണ്ടു പാടിക്കേൾക്കുന്നു ചോദിച്ചാൽ, കിട്ടുന്ന മറുപടി മിക്കവാറും തീരെ ഇല്ല എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു; ഇതു നീങ്ങുന്ന ലക്ഷണം കാണുന്നില്ലെന്നു കൂടി തെളിയി

കുന്നു; ചുരുക്കത്തിൽ ജലയാളഗാനങ്ങളുടെ കച്ചേരി-പ്രയോഗം, "ഭാണം വന്നാലും ഉണ്ണി പിറന്നാലും കോരൻ കഞ്ഞി കമ്പിളി" എന്നപോലെ ഇരിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ. അവയെ കച്ചേരിയുമായി അടുപ്പിക്കാനും മറ്റുമായി സംഘടിതപരിശ്രമങ്ങൾ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

ഗാനങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാവേണ്ട ഒട്ടേറെ ഗുണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ് കേൾപ്പോൽ; കൂടാതെ തന്റെ ഫലമാണ് ഈ ഗുണം; ചിട്ടയോടുകൂടിയുള്ള പ്രയോഗം എന്നു അതിനെ ഏതാണ്ടു വിവരിച്ചു പറയാം, ഈ ഗുണം പ്രയോഗംകുറഞ്ഞ ഗാനങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകാറിയിട്ടില്ലല്ലോ. ഗാനങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ കച്ചേരികളുമായി അടുക്കണമെന്നതിൽ ഗായകന്മാർ പ്രയോഗിക്കുകയും വേണം; എന്നാൽ കേൾപ്പോകുന്ന ഗുണം കുറഞ്ഞ ഗാനങ്ങളെ അവർ പ്രയോഗിക്കുവാൻ മടിക്കും; കാരണം, അവയെ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ കച്ചേരിയുടെ സംഗീതശോഭ മങ്ങിപ്പോകാനിടയുണ്ടു്; തന്മൂലം പ്രയോഗിക്കുവാനായി അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടു വലിയ ഫലമൊന്നുമുണ്ടാകാറിയിട്ടില്ല. അതിനാൽ കച്ചേരികളുമായി അടുപ്പിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതു്, അവയ്ക്കു കേൾപ്പോരുണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടി.

B.C. മുന്നമുതൽ

രാമചരിതം വരെയുള്ള മലയാള പദ്യകൃതികൾ വ്യാഖ്യാനസഹിതം.

1000 പേജിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. വില Rs. 42 / 50 Packing and Postage 3 രൂപ. വി. പി. ഏർപ്പാടില്ല.

ഗുരുനാഥൻ ബുക്ക് സ്റ്റാൻഡർഡ്

കോട്ടയം - 2

N. B. രാമചരിതം മുതൽ കണ്ണശ്ശൻ വരെയുള്ള കൃതികൾ വ്യാഖ്യാനസഹിതം അച്ചടിയിൽ

യാണു എന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ഇപ്രകാരത്തിൽ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള തരങ്ങളുമാർഗ്ഗങ്ങളാണു്, ആകാശവാണിയുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുക; ഒന്നു്- സംഗീതപാഠശാലകളുടെ സഹകരണം ലഭിക്കുവാൻ നോക്കുക പലപ്പോഴുമായി ഒരഭിവൃദ്ധം, കച്ചേരിയുടെ രൂപഭാവങ്ങളില്ലാത്ത, ഗാനാലാപങ്ങൾ ആകാശവാണിയിൽ ധാരാളം നടന്നുവരുന്നുണ്ടല്ലോ; പ്രസ്തുത ആലാപങ്ങളിൽ ജലയാളഗാനങ്ങൾക്കു ചുരുങ്ങുന്നവേണമെന്ന ആകാശവാണിയ്ക്കു നൽകേണ്ട നൽകാവുന്നതാണു്; ഗാനാലാപം മാത്രമായതിനെക്കുറിച്ചാണിഹ്വ് കാര്യവും വരാവിയുള്ള സംഗീതശോഭയുടെ മാനദണ്ഡം ഇവിടെ ഒരു പ്രശ്നമാകുന്നില്ല അതെ, ആലാപത്തിനു വലിയ വാട്ടമൊന്നു തട്ടാതെത്തന്ന ഉപകണ്ണവും അത്രമേൽ സുശക്തമായ സംഗീതമുള്ളതും എന്നതുതന്നെ കാരണം. സംഗീതപാഠശാലകളിൽ വളരെ ശുദ്ധ ഗാനങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നുണ്ടല്ലോ, ഇതിൽ ചിലതെങ്കിലും ജലയാളഭാവയ്ക്കുള്ളവയാകുന്നതിന്നു വിടവായാമല്ലല്ലോ; അങ്ങനെ അവയെ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുക എന്നതാണു അഭ്യയുടെ സഹകരണം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ലാഭം. അങ്ങനെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുമ്പോൾ പ്രയോഗം ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുവാൻ വഴിയുണ്ടല്ലോ. അവയ്ക്കുണ്ടാകാനിടയുള്ള കൂടുതൽ കേൾപ്പോലും മറ്റും ഇവിടെ ഒരു പ്രശ്നമാകുകപോലും ചെയ്യുന്നില്ല കാരണം, ഏപ്രൈൽപട്ട കറവുടിച്ചു നികത്തുവാൻ കഴിവുള്ളവരായ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കൈകാര്യമാണല്ലോ ഉണ്ടാവുന്നതു്; ഏങ്ങനാണു മൊഴിച്ചു സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിച്ചു പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും സമയവും അവർക്കുണ്ടാവുകയുചെയ്യും; ആകപ്പാഴെങ്കിലും കേൾപ്പോരുണ്ടാകുവാൻ ആകാശവാണിയുടെയും പാഠശാലകളുടെയും സഹകരണം വളരെ ഉപകരിക്കും കർണ്ണാടക സംഗീത പ്രേമികളുടെയും, അവർക്കു വിശിഷ്ട കേരളീയരുടേയും മറ്റും ശ്രദ്ധ. ഇപ്പാഞ്ഞ ശുദ്ധഗാനങ്ങളിൽ എത്രയും വേഗം പതിയുന്നതു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

സ്വാമിയും ഹിസ് ഹൈനസ്സും യാത്ര പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പോകുമ്പോൾ മാജക് മാർ വിക്രമൻസി ഭാഹിക്കുന്ന നോട്ടമെറിന്റെ കാമിനിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു.

"മാണിക്യപുരത്തേക്കു് ഹാർദ്ദമായി ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്ന ഹേവ് എ നൈസ് ഹോളിഡേ."

അമർഷം തിളച്ചു പൊന്തിയെങ്കിലും ചുണ്ടിൽ നേഹാസരൂതയ്ക്കു് കാമിനി മാജക്മാരേന് ക്ഷണനന്തനിന് നന്ദി പറഞ്ഞു.

ഈ ബാസ്റ്റേഴ്സ് എന്താണു് തന്നെ കഴിയുന്നതു്? നടയെന്ന ഒറ്റക്കാരണത്താൽ വേഗുയാണെന്നു് കരുതുകയാണോ? നടികളെല്ലാം വേഗുകയാണെന്നു് സങ്കല്പിക്കുന്ന വിടവമാർ!

കാമുകർ സിംഹത്തലകൾ കാവൽനീല്ക്കുന്ന കാമിനിയിലയത്തിന്റെ ഗെയിം കടന്നുപോയി.

നായർ തന്റെ ചെസ്സ് പോക്കറിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന ന്യാൻ നോട്ടൻകെട്ടു കട്ടെ തലോട്ടുകയായിരുന്നു മകൾ താൻ തൊട്ടുപിറകിൽ നീല്ക്കുന്ന വസ്ത്ര പോലും അയാൾ വിസ്മിച്ചു.

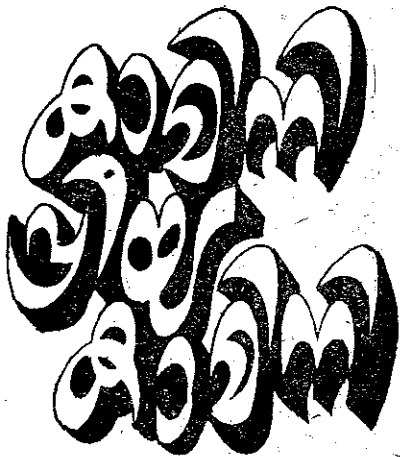
പണം കൈയ്യുടലെത്തുമ്പോൾ നായരുടെ വേലത്തു് ഉന്മാദത്തിന്റെ വക്കത്തോളമെത്തുന്ന ആഹ്ലാദം തിരസ്കരം. പതിവുപോലെ, കാമിനിയെ ചേർത്തുപിടിച്ച് നേറ്റിയിരുന്നതിൽ ഉച്ചവെണ്ണാറുള്ള നായർ അന്നു് മകളുടെ നേരെ നോക്കി ഗൌരവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"വാ. നിന്നോടൊരു കാര്യം ചോദിക്കട്ടെ"

കാമിനിയ്ക്കു് അതൃപ്ത തോന്നി. അതിമികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ പലപ്പോഴും കളും ആത്മാർത്ഥ സുഹൃത്തുക്കളാണെന്നു മട്ടിൽ പെരുമാറുന്ന, സംസാരിക്കുന്ന. ഇപ്പോൾ ഇതാ ആ മുഖം കറുത്തുരുണ്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ പപ്പ തെന്നിന്ത്യയിലെ ഏതു കിടയറ നടന്നേക്കാളും സമർത്ഥനാണു്. നോട്ടയിടേണ്ടുള്ളിൽ ഭാവങ്ങൾ മാറിമാറി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള നടൻ. ചെളിയിരമായി വിറകൊള്ളിപ്പിക്കുന്ന വല വിലന്താരും സ്വകാര്യജീവിതത്തിൽ പച്ചപ്പാവങ്ങളായിട്ടാണു് കാണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പപ്പയെപ്പോലുള്ള

വിലന്താരും-സർപ്പത്തിന്റെ വിഷവും ആനയുടെ പകയും.

ഈ മുന്തല കെട്ടിടം വാങ്ങിയിട്ടു് മണ്ണുകൊല്ലംകിടന്നു തിട്ടില്ല. നാലുകുളിയും അമ്പതുകുളിയും തന്റെ മമ്മിയെപ്പോലെ പ്രേക്ഷകലോകത്തിന്റെ ഇക്കിളിയായി തീർന്നിരുന്നതെല്ലാം സിദ്ധനടിപണിയിച്ചു ഭണിമാളിക. സിമന്റും കോൺക്രീറ്റും വി

ട്ട യുതേക്കും ചന്ദനവും കൊണ്ടു് തീർത്തൊക്കെ ട്രാസോമാറ്റായ മദ്യഹർഷം ഹൃദയ സിദ്ധം ഗംബളിങ്ങലും മദ്യത്തിലും ആ നടീ മുങ്ങിത്തുടിച്ചു പാപ്പയായി. ഇൻകുടാകു് സുകാർ കെട്ടിടം ജപ്പീചെയ്തു പപ്പ ചരച്ചുവെച്ചു ഈ വീട്ടു് ചുരുങ്ങിയ വിലക്കു് വാങ്ങി.

നോവൽ 8

എകലവ്യൻ

ഒരു ലക്ഷം ഉറപ്പിക "റനോവേഷൻ" ചിലവായി. ഈജിപ്തിലെ കാർപ്പെറുകൾ ചുർ തൊട്ടു് ചുർവരെ എല്ലാ ദിക്കിലും വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. മാർബിൾ പതിച്ച ചുരുക്കുകൾ. ചെൽവെററിന്റെ കർ

ട്ടണകൾ. അജന്തശില്പമാതൃകകൾ. എയർ കണ്ടിഷൻ ചെയ്ത സ്വീകരണമുറകൾ. തീറ്റമുറി. നാലു കളർ ടെലിവിഷൻ സെറുകൾ, പതിനാറു എം. എമ്മിന്റെ ഒരു മിനി ആഡിറ്റോറിയം. മയന്റെ മഴയികുന്ദിമമായ കാമിനി നിലയത്തിൽ നായരുടെ ശബ്ദം മുഴങ്ങി.

“മേരിക്കട്ടി.”

എങ്ങ നിന്നോ വന്ന വേലക്കാരി വേലാമ്പാൾ താഴ്ന്ന സ്ഥലത്തിൽ അറിയിച്ചു.

“അമ്മ പുജാമുറിയിലാണ് സർ”

കാമിനി ഒട്ടും കല്യാണത്തെ പറഞ്ഞു.

“ഒരു ഗ്ലാസ്സ് ചായ കൊണ്ടുവരു വേലാമ്പാൾ.”

“ഇടൻ നായരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു” ചോദിച്ചു. പപ്പയ്ക്ക് ചെന്നോ?”

“എനിക്കു വേണ്ട.”

കാമിനി സെറായിലിരുന്നു.

ഇന്നു യുദ്ധമുണ്ടാകും. ഇന്ന് ഇടിയും മിന്നലും പേമാരിയുമുണ്ടാകും. കറേയേറേ ദിവസങ്ങളായല്ലോ ആകാശം മുടിഞ്ഞിട്ടു തുടങ്ങിയിട്ടു.

ചേറും ചെളിയും കത്തിയൊലിച്ചു പോകട്ടെ.

സേതു ഇപ്പാൾ കാത്തിരിക്കുകയാകും. വേതിയിലുണ്ടാകുമോ. പറഞ്ഞസമയം കഴിയാതായി. ഇപ്പോൾ ഒരു വേള. “സിങ്കർ”യിലെ മൂപ്പത്തിമുന്നാം നംബർ സ്വട്ടിൽ, തന്റെ ഫോൺ കാൾ പ്രതികരിച്ചു അക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാകും.

മൂപ്പത്തിമുന്നാം നംബർ സ്വട്ട് എത്രയേത്ര മെസ്യൂട്ടിക്കാഴ്ചകൾക്ക് ദക്സാക്ഷിയായ മുറി. സേതുവും താനുംകൂടി ഭാവിയിലേക്കു ചിട്ടു ചർച്ച ചെയ്തു ആമുറിയിലായിരുന്നു. എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും ധീരതയോടെ തന്നെ ചെയ്ത് ഒരു ധാരണയിലും തീരുമാനത്തിലേത്തിയതും അവിടെവെച്ചായിരുന്നു, തങ്ങൾ ഇരുവരും കുറിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ സ്കൂപ്പ് പുറത്തുവന്നതും ഇവിടെ നിന്നായിരുന്നു.

നായർ ഭാര്യയെ കാത്തിരുന്നു. അയാൾ അക്ഷമയായി, സിഗാർ പുകച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

തെല്ല കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉയർന്ന മടമ്പുള്ള ചെങ്കിട്ടിന്റെ കാലൊച്ചകൾ. ചെറിയ

ചെറിയ പുകുളുള്ള വെൽവെററ് കർട്ടൻ പിളന്നു, മേരിക്കട്ടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

വേലാമ്പാൾ ഭേദിയിൽ ചായ നിറച്ച ഗ്ലാസ്സുകൾ കൊണ്ടുവന്നു. കാമിനി ഒരു ഗ്ലാസ്സെടുത്തു. നായർ വേണ്ടെന്ന് കൈ കൊണ്ടു വിലക്കി. മേരിക്കട്ടി ഒരു ഗ്ലാസ്സ് ചെറുനാരങ്ങവെള്ളം മതിയെന്ന് പറഞ്ഞു.

മേരിക്കട്ടി മകളുടേയും ഭർത്താവിന്റെയും മദ്ധ്യേ ഇരുന്നു.

“എന്തിനാ വിളിച്ചുതു?”

“നിന്നോടൊരു കാര്യം പറയാനാണ്.”

ആ കാര്യം മേരിക്കട്ടിക്ക് ആരും പറയാതെ തന്നെ അറിയാമായിരുന്നു. ഈ ഒരു ഏറ്റുമുട്ടൽ ഒഴിവാക്കാൻ വേണ്ടി താനെത്ര ദിനരാത്രങ്ങൾ മകളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. എവിടെയെല്ലാം വഴിപാട്ടു നടത്തി. പക്ഷെ, കാമിനിയുടെ മനഃമാറിയില്ല. അവൾക്ക് ആ കോന്തനെ മാത്രം മതിയത്രെ. എന്റെ മോളെ അവനൊരു പുളി കൊമ്പാണ്, ഒരു പടത്തിൽ, ഒരൊറ്റ പടത്തിൽ മാത്രം മോൾക്ക് ഒരു ചാൻസ് ലഭിക്കുവാൻ താണതു സാഹസങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടില്ല ആദ്യമായി മോൾക്കൊരു റോൾ കൊടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞു കാഞ്ചീപുരം അളപ്പുചെട്ടിയാർ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഇന്നും കാതിൽ മുഴങ്ങുന്നു.

“ആദ്യം നിന്റെ മോളെ ഞാനൊന്ന് ടെസ്റ്റ് ചെയ്യട്ടെ. എന്നിട്ടാവാം അവളുടെ സ്ക്രിൻ ടെസ്റ്റ്.”

അതു പറഞ്ഞ ആ പണക്കമ്പ പെട്ടി ചിരിച്ചു ചാലായത്തിന്റെ നനവു മാറ്റാത്ത ആ തടിച്ച ചുണ്ടുകളിൽ, ചോരക്കണ്ണുകളിൽ കാമാന്തി തുടിച്ചുനിന്നു. പതിനാറു തികയാത്ത മോളെ ആ കാലമാടൻ പഴുത്ത തക്കാളി ഞെരിയ്ക്കുമ്പോലെ ഞെരിച്ചു കളമ്പിയില്ല, അന്ന് ആ ചെട്ടിയാരുടെ ഇളക്കുകകളും തന്റെ മാറിലമർത്തി കെഞ്ചി.

“എന്റെ മോളെ ഒന്നും ചെയ്യട്ടെല്ല മകളാളി. ഈ ഞാനില്ലേ. എന്നെ എന്തും ചെയ്യാളൂ.”

പത്തുപാലെ പൊന്നുകയും താഴുകയും ചെയ്ത റബ്ബർമെത്ത. തന്റെമീതെ ചലിക്കുന്ന ഒരു വമ്പല.

ഒടുവിൽ നാറിന്റെ അഞ്ചു നോട്ടുകൾ

പ്രൊഡക്ഷൻ മാനേജർക്ക് ഒരു കത്തും.

“മേരിക്കട്ടി, ഈ നാലാതമം പത്രമാസികകളിൽ നിന്റെ മോളെക്കുറിച്ചു വരുന്ന വാത്തകൾ സത്യമാണോ? മോളോടു ചോദിക്കൂ.”

നായരുടെ ശബ്ദം മേരിക്കട്ടിയെ നടുക്കി.

കാമിനി തലതാഴ്ത്തിയിരുന്നു.

“നിന്നോടാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. കാമിനി കേൾക്കുന്നുണ്ടോ?” നായർ ചോദ്യം മകളോടു ആവർത്തിച്ചു. കാമിനി താഴ്ന്നസ്ഥലത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“ആ വാത്ത് എനിക്കു നിഷേധിക്കാനാവില്ല.”

അവിശ്വസനീയമായ കഥകേൾക്കുന്നതു

പോലെ നായരുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. നെറ്റിയിലെ ഞെമ്പുകൾ എഴുന്ന. പല്ലുകൾ ഇറുമ്മി, മകളെ തുറിച്ചുനോക്കി അയാൾ സ്വപര്യത്തിൽ.

“നീയെത്ര പറഞ്ഞു?”

കൂസലേന്യെ കാമിനി നായരുടെ നേർക്കു നോക്കി മറുപടി നല്കി.

“എനിക്കു ആ കഥകൾ നിഷേധിക്കാനാവില്ലെന്ന് നായർ കത്തിജ്വലിച്ചു.

“നിനക്കിത്ര ധൈര്യമോ? സ്വന്തം തന്മയുടെനേരെ അഹന്തയോടെ പറയാൻ നിനക്കെവിടെനിന്ന് കിട്ടിയെടി ഈ തന്റെടം.”

നായർ കൈത്തലം കൂട്ടിത്തീരുമ്മി അങ്ങോട്ടു മിങ്ങേട്ടു നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

SC.1207 (G) Mat

(總編輯)

61

മാത്രം വസ്തുക്കൾ കണ്ടെത്തുകയും കേരള സുരക്ഷാ കമ്മീഷൻ കീഴടക്കിയ കിടന്നുറങ്ങുന്ന ഈ പുതിയ വസ്തുക്കൾ ശക്തിമതിയെന്ന് താപന ലഭ്യമായ മറ്റും എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു, ഉറക്കത്തെ എത്രത്തോളം സുഖപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന പരീക്ഷണങ്ങൾ ഡോക്ടർമാർക്കും എന്തെങ്കിലും ഉറക്കം അവസാനിക്കുമ്പോൾ ഡോക്ടർമാരും ഡിസൈനർമാരും കൂടിയിരുന്ന് ചർച്ചചെയ്ത് ഫലത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഉറക്കം ജോലിയായുള്ള ഒരു ഉറക്കത്തിന് അനുയോജനകരമായ പരമ്പര "എനിക്ക് ഉറക്കം വരാറില്ല" യെന്നു ആദ്യമൊക്കെ ഉറക്കഗുതിക കഴിച്ച് ഒരു ദിവസമുറങ്ങി അതു ഡോക്ടർ കണ്ടുപിടിച്ചു. അന്നു മുൻ ജോലി പോകാത്തതു ഭാഗ്യം. ഇപ്പോഴിപ്പോൾ ഞാനറയാതെ ഉറങ്ങാൻപോകുന്നു— ഉറക്കം വരുന്നതു കണ്ടു ജോലി: യുവസുന്ദരികളേ നമ്മളെത്ര ഭാഗ്യവതികൾ!

സാഹിത്യനിരൂപണത്തിനായി ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണം.

സാഹിത്യസമിതിയെക്കുറിച്ച് കേരളത്തിൽ സാഹിത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരോട് പ്രത്യേകമായി പറയേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ, സാഹിത്യസമിതിയുടെ മുഖപത്രമായി ഒരു മാസിക പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു എന്ന് വസ്തുത ഇക്കഴിഞ്ഞ മാസമാണ് എനിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഏതോ

ഒരു പത്രത്തിൽ കണ്ട പരസ്യത്തിലൂടെയാണ് ഞാനത് മനസ്സിലാക്കിയത്. ഉടൻതന്നെ ഞാൻ പത്രാധിപർ ശ്രീ എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം ചൈതന്യത്തോടെ അതിന്റെ പത്രങ്ങളോടും ലക്കങ്ങൾ അയച്ചുതന്നു. സാഹിത്യനിരൂപണത്തിന് ചുരുമായുള്ള സാഹിത്യസമിതി മാസികയുടെ ലക്കങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ വായനയ്ക്കായി തയ്യാറാക്കിയതായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഈ വിലയേറിയ പ്രസംഗം കൈമാറ്റം ചെയ്തെടുത്ത് എനിക്കറിവല്ലായ്മയെന്നല്ലോ എന്ന സത്യം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. എന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ പങ്കാളികളാകാൻ എന്റെ പേരുണ്ടാകുമോ, ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ ഉടൻ സാഹിത്യസമിതി മാസികയുടെ വരിക്കാരനാവുക. വായനക്കുക, അമൃതവസ്തുവായി സൂക്ഷിക്കുക. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തിമൂന്നു ലക്കങ്ങളും ഒന്നിനൊന്നും മെച്ചപ്പെടുത്തി, മലയാളസാഹിത്യത്തിന് വിലപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളാക്കി അവയെ രൂപപ്പെടുത്തിയ എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരനോട് ഞാൻ നന്ദി പറയട്ടെ ഒരു രൂപയാണ് ഈ മാസികയുടെ വില. വാർഷികവരിസംഖ്യ പത്തു രൂപ. വിലാസം സാഹിത്യസമിതി മാസിക, P.O. പത്തൂർ 670307. വായന ഗൗരവമായേടുക്കേണ്ടതും സുഹൃത്തുക്കളെ സാഹിത്യസമിതി മാസിക നിങ്ങൾക്ക് എന്നും വില്പന സമ്പത്തായിരിക്കും.

— 0 —

കേരള

ദിനേഴ് ബീഡി

കണ്ണൂർ

പുതിയ ശക്തിയുമായി തിരിച്ചുവരുന്നു

വർത്തമാനമലയാള സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു സംസാരിക്കാം. മുൻകാലങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മൾ ഉണരാൻ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ. കാക്കനാടൻ പുതിയ ശക്തിയുമായി തിരിച്ചുവരുന്നതെന്നും "ഈ നാളുകളുടെ ലോകത്തിലും" യുവതലമുറയും. ഇതായതു മുഖഭാഗചിത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞതു വളരെ കാര്യമാണ്. നമുക്കു സാഹിത്യം പുതുവിതാനങ്ങൾ തേടണം.

— ടി. വി. കൊച്ചുബാവ തട്ടിയപ്പാടത്ത്

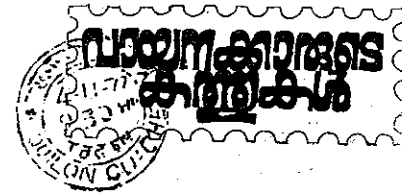
വിദേശിയുടെ വലിപ്പം പറഞ്ഞുശീലിച്ച നമ്മൾ

പ്രിയപ്പെട്ട ശ്രീ വി. ബി. സി, താങ്കളുടെ കുറിപ്പിന് അഭിനന്ദനം. ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം, എം. ടിയുടെയും ആനന്ദിന്റെയും നോവലുകൾ എന്നിവയെ മുൻനിർത്തി മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിലെ ആധുനികരായ മുൻനിർത്തി Ph.D. ക്ക് ഗവേഷണം ചെയ്യുന്ന ഒരാളെ നന്നിലയിൽ നന്നിരിക്കുവാൻ കഴിയും. ഖസാക്കും ബർഗർ റാഡിയും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം കേവലം ബാഹ്യമാണ്. സർവ്വാഭാസം വിശ്വസ്യ വിശ്വസ്യ യാതൊരു ജയത്തെയും ബർഗർ റാഡി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഖസാക്കുമാർക്കു വ്യത്യസ്തമായ ന്നും പീഡിതവുമായ മനസ്സ് എവിടെ, മാട്രൂഷ്കറിന്റെ സാധാരണതമെവിടെ? പരദേശിയുടെ വലിപ്പം പറഞ്ഞുശീലിച്ചവരാണ് നമ്മൾ മലയാളികൾ. അതിനെയും മാർക്സിസ്റ്റിക്തവരെയും രല്ലയിട്ടു കാര്യമില്ല. എന്തെന്നാൽ അവർ പറഞ്ഞേക്കാം. "അമ്മാവോ എന്നേ തല്ലേണ്ട ഞാൻ നന്നാവില്ല."

— എം. ജി. ശശിധരൻ
ദേശീയകോളേജ്, കോഴിക്കോട്

കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ആനന്ദം

"പേർഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിലെ അച്ചർ വൃന്ദയെക്കുറിച്ച് വി. ബി. സി. നമ്മൾ മുഖഭാഗചിത്രങ്ങളിലെഴുതിയത് തീർത്തും ശരിതന്നെ. "ആത്മാവിന്റെ കരളുകൾണ്ടില്ലാതാക്കുന്ന ഉഗ്രവൃന്തത്തിന്റെ കഥ" സു

ഷിച്ച് മനോഹരമായ ഒരു കോളി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഈ ആസവാദനം സഹായിച്ചു. "കരുണയുടെ" വായിച്ചത് ആരും കാണാതെ അച്ചിട്ടുറിക്കുള്ളിലിരുന്നു ഞാൻ എത്രയധികം കരഞ്ഞെന്നോ. ഈ കണ്ണീർക്കണങ്ങളിലൂടെ ലഭിച്ച ആനന്ദം എത്രയെന്നുതന്നെ പ്രയാസം. വി. ലാസിനിയോട് എങ്ങനെ നന്ദി പറയേണ്ടതെന്നറിയില്ല.

— സുബൈദ ടി. കെ. കൊടിയത്തൂർ

പത്രങ്ങൾക്ക് A. U സർട്ടിഫിക്കറ്റോ?

ചലച്ചിത്രത്തിനുള്ളതുപോലെ പത്രമാസികകൾക്കും ഒരു സെൻസർബോർഡ് ഉണ്ടാക്കി A. U സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ നൽകി വേർതിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന അഭിപ്രായം താങ്കൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ?

— പി. എം. രാജൻബാബു കല്ലാമി

മുറ്റലുറ്റു (7-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

നീളൻ മുക്കിൻതുമ്പിൽ ചുവന്ന കല്ലുള്ള മുക്കത്തി. മുഖമാകെ പ്രായത്തിന്റെ ആഴമറിയ ചാലുകൾ. ചുപ്പുത എങ്കെ തൊട്ടു തണുത്തുകെ. അട്ടപോലുള്ള വിരലുകൾ. എങ്കെ മിഴിച്ചുനാക്കിക്കൊണ്ടു ചുപ്പുത ആഴ്ത്താപിച്ചു: "വാ!" ഞാൻ അവളൊന്നിച്ചു നടന്നു. അവളുടെ വിലകുറഞ്ഞ പുളുപ്പുപയിൽനിന്നും ദുർഗ്ഗന്ധമുയർന്നു എന്റെ കിടക്കയിലേക്കുവന്നു എന്നെ നയിച്ചത്. നടന്നുകുലുമ്പോൾ അകലെയെവിടെനിന്നോ ഒരു ചിരികേട്ടു. ആരാണ് ചിരിച്ചത്? മുറ്റലി? (തുടരും)